

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ Β΄ ΤΜΗΜΑ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Ο

Στην Αθήνα σήμερα, 19 Ιανουαρίου 2008, ημέρα Σάββατο και ώρα 09.00', στην Αίθουσα 151 του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων (Β΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων», υπό την προεδρία του Βουλευτή Λάρισας, κ. Κωνσταντίνου Αγοραστού και του Βουλευτή Α΄ Αθηνών, κ. Αθανασίου Αλευρά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων: «Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος, Αθλητισμός – Ο αθλητισμός στην εκπαίδευση, Η Ανώτατη Εκπαίδευση, Ελεύθερος Χρόνος, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Σχολική Βία, Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού, Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος, Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελμάτων, Η «Βουλή των Εφήβων», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΒ' Σύνοδος 2006 – 2007.

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Κουτσούκου Ανθούλα (Νομός Αττικής), Κριθαρά Ελένη (Νομός Αχαΐας), Κρόκος Παναγιώτης (Α΄ Αθηνών), Κωνσταντινίδης Αντώνιος (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κωστομητισσοπούλου-Μαρκέτου Αριάδνη (Νομός Δωδεκανήσου), Λαμπροπούλου Αδαμαντία (Νομός Αχαΐας), Λαμπροπούλου Ευαγγελία (Νομός Κοζάνης), Λάσκαρη Δέσποινα – Κλυταιμνήστρα (Β΄ Πειραιώς), Λειβαδιώτου Αικατερίνη (Νομός Χαλκιδικής), Μαργαρίτη Ελευθερία (Α΄ Θεσσαλονίκης), Μιχαήλ Φλωρεντία (Κύπρος), Μιχάτσου Μαρία (Νομός Φθιώτιδος), Μπαλά Αικατερίνη-Ευαγγελία (Νομός Αργολίδος), Μπάρης Χριστιάνης (Νομός Φωκίδος), Μπέλλος Μιχαήλ-Νικόλαος (Νομός Πρεβέζης), Μποτονάκη Μαρίνα (Β΄ Αθηνών), Μπουλταδάκη Άννα-Δανάη (Α΄ Θεσσαλονίκης), Μπούρου Μαρουλία (Νομός Πιερίας), Παπαδάκη Νεκταρία (Νομός Ρεθύμνης), Παπαδημητράκη Ελένη-

Άννα (Νομός Χανίων), Παπαδοπούλου Ανθή (Νομός Καβάλας), Παπαϊωάννου Βασιλική (Νομός Καρδίτσας), Παπασταύρου Αικατερίνη (Νομός Καστοριάς), Παυλάκος Γεώργιος (Νομός Κορινθίας), Πέτση Τατιάνα (Νομός Θεσπρωτίας), Πλαμαντούρα Γεωργία (Νομός Ηλείας), Πλατανάκη Ελένη (Γερμανία), Ρομποτής Μάριος (Νομός Ιωαννίνων), Σιανίδου Νεφέλη-Φωφώ (Νομός Ροδόπης), Σιδέρη Ιωάννα (Α΄ Πειραιώς), Σιμώνη Ιωάννα (Α΄ Πειραιώς), Σολδάτου Χριστιάνα (Βέλγιο), Σταμπουλτζής Κυριάκος (Νομός Φλωρίνης), Τζαμτζή Ειρήνη (Β΄ Αθηνών), Τζελέπη Μαρία (Νομός Δράμας), Τζέλιου Κων/να (Νομός Λαρίσης), Τσακίρης Κων/νος (Νομός Δράμας), Τσοπούλου Άννα (Α΄ Θεσσαλονίκης), Χαβαλεδάκη Έλενα (Β΄ Αθηνών), Χαραλάμπους Αντρέας (Κύπρος), Χουρδάκης Γιάννης (Νομός Ρεθύμνης) και Ψαρογιάννης Χρήστος (Νομός Καβάλας).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Παιδιά, καλημέρα σας.

Σας καλωσορίζω με μεγάλη χαρά εκ μέρους και όλων των Βουλευτών στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Είμαι ο Κώστας Αγοραστός, Βουλευτής του Νομού της Λάρισας.

Στην Επιτροπή αυτή συζητούνται όλα τα θέματα τα οποία άπτονται της παιδείας (πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια) και όλα τα θέματα τα οποία σχετίζονται με τον πολιτισμό. Πριν έρθουν και γίνουν νόμος του Κράτους τα νομοσχέδια, συζητούνται από την Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, όπου τα Κόμματα έχουν το δικαίωμα των προτάσεων και διορθωτικών παρεμβάσεων. Παράλληλα, παρεμβάσεις κάνουν και όλοι οι εμπλεκόμενοι κοινωνικοί φορείς, οι οποίοι έχουν σχέση με το θέμα του νομοσχεδίου που συζητούμε. Στο τέλος γίνεται η ολοκλήρωση της συζήτησης, συμπεριλαμβάνονται οι διορθώσεις, οι παρεμβάσεις και το νομοσχέδιο πηγαίνει προς ψήφιση στην Ολομέλεια.

Σήμερα, εδώ, θα ακολουθήσουμε την εξής διαδικασία: Θα υπάρχει Εισηγήτρια, η οποία είναι η Ειρήνη Τζαμτζή, που θα έχει δικαίωμα ομιλίας έξι λεπτών. Στη διάρκεια της ομιλίας της δεσποινίδας Τζαμτζή, όσες και όσοι θέλουν να μιλήσουν, θα δηλώσουν ότι θέλουν να είναι ομιλήτριες ή ομιλητές και θα έχουν δικαίωμα λόγου για τρία λεπτά. Θα σας παρακαλέσω, να είστε μέσα στο όριο του χρόνου, για να μπορέσουν να μιλήσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι και περισσότερες. Στο τέλος θα κάνουμε την ψηφοφορία.

Θέλω να σας πω ότι αυτή η Επιτροπή, αλλά και η συμμετοχή σας εδώ, είναι ιδιαίτερα σημαντική. Προσωπικά, πιστεύω ότι είστε το «οξυγόνο» της ελληνικής κοινωνίας. Πιστεύουμε όλοι, αλλά και εγώ, προσωπικά, στις ιδέες σας, στις προτάσεις σας, στα οράματά σας. Είστε το

«αύριο», η ελπίδα μας για μια καλύτερη κοινωνία. Η καλύτερη κοινωνία γίνεται από τους νέους και από την παιδεία. Γι' αυτό το λόγο, αυτή η Επιτροπή και η σημερινή συνεδρίαση είναι εξίσου σημαντικές. Θα μπορέσουμε να δούμε τα οράματά σας, τις προτάσεις σας, τις διορθωτικές κινήσεις, γιατί η πραγματικότητα είναι ότι στη χώρα μας έχουμε εκπαίδευση. Χρειαζόμαστε παιδεία. Η παιδεία είναι το αντίδοτο και η αντίδραση για μια καλύτερη κοινωνία, μια καλύτερη κοινωνία την οποία θέλουμε, για να έχουμε καλύτερη ποιότητα ζωής, μια κοινωνία ισονομίας και ισοπολιτείας, μια κοινωνία όπου ο κάθε πολίτης θα μπορεί να βρει τη θέση που του αξίζει στο αύριο.

Για τον καθέναν σας για την καθεμιά σας, η σημερινή σας παρουσία είναι ένας τίτλος τιμής, αλλά και μια μεγάλη εμπειρία, η οποία μπορεί να παρακινήσει και άλλους νέους να μπουν στα κοινά. Η πολιτική δεν είναι απαγορευτική για κανέναν, αλλά είναι γοητευτική για όλους και χρήσιμη, όταν ασκείται με τη καλή έννοια του όρου. Χρειαζόμαστε την πολιτική, γιατί είμαστε πολιτικά όντα. Χρειαζόμαστε τη συμμετοχή, όχι την αποστροφή, την απαξίωση και την ισοπέδωση.

Ολοκληρώνοντας, θέλω να σας πω ότι η γνώση είναι το μόνο πράγμα το οποίο πρόκειται να σας ακολουθεί σε όλη σας τη ζωή. Η γνώση είναι το κλειδί της επιτυχίας στο αύριο. Η γνώση είναι αέναη, δεν σταματάει ποτέ και καλό είναι να συνεχίζεται. Η γνώση είναι το μόνο όπλο σας στην κοινωνία του αύριο, γιατί η κοινωνία του αύριο θα είναι η κοινωνία της γνώσης. Αυτός που έχει γνώση μπορεί και προχωρεί. Μπορεί πρόσκαιρα να μην αναγνωρίζεται, αλλά, στην πορεία, αναγνωρίζεται και επιβραβεύεται.

Σας ευχαριστώ, καλώς ήρθατε, καλή διαμονή στην Αθήνα και πιστεύω να είναι μια καλή εμπειρία η συμμετοχή σας στο σημαντικό αυτό θεσμό.

Το λόγο έχει η Εισηγήτρια, Έφηβος Βουλευτής, Ειρήνη Τζαμτζή.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΖΑΜΤΖΗ (Β' Αθηνών - Εισηγήτρια): Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως οι Επιτροπές Μορφωτικών Υποθέσεων είναι δύο, καθώς το θέμα του εκπαιδευτικού συστήματος και της ανώτερης εκπαίδευσης, σε συνδυασμό με τα προβλήματα και τις ελλείψεις που παρουσιάζουν, αποτελεί ένα θέμα που, λίγο ως πολύ, απασχολεί τους περισσότερους εφήβους. Θεωρώ πως ο καθένας μας προσδοκά περισσότερα από το εκπαιδευτικό σύστημα. Δεν μένει ευχαριστημένος με τη σημερινή του εικόνα και βρίσκεται σε θέση να σκέφτεται και να προτείνει τρόπους και λύσεις για τη βελτίωση τόσο του εκπαιδευτικού συστήματος όσο και της

ανώτατης εκπαίδευσης.

Επιπρόσθετα, σημαντικά θέματα, όπως αυτά του παραγκωνισμού του αθλητισμού από το σχολικό σύστημα, καθώς και της απροσδόκητης ασημαντότητας που έχει αποκτήσει το μάθημα του επαγγελματικού προσανατολισμού, το οποίο είχε άλλες προδιαγραφές, είναι και αυτά σοβαρά φαινόμενα, για τα οποία είμαστε σε θέση να προτείνουμε λύσεις, αφού εμείς τα βιώνουμε.

Ωστόσο, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στο ζήτημα που με απασχολεί περισσότερο, πάνω στο οποίο εργάστηκα και το οποίο θεωρώ πως βρίσκομαι σε θέση να καλύψω πληρέστερα. Θα επιχειρήσω να προβάλω και να περιγράψω το πρόβλημα της παντελούς έλλειψης καλλιτεχνικής εκπαίδευσης και συνείδησης, ειδικότερα της μουσικής εκπαίδευσης των νέων παιδιών. Προφανώς, δεν θεωρώ υπεύθυνα για αυτήν την κατάσταση τα νέα παιδιά, γι' αυτό και θα προσπαθήσω να φέρω στην επιφάνεια τα πραγματικά αίτια και τους πραγματικούς υπεύθυνους, με σκοπό την από κοινού λύση του προβλήματος.

Αρχικά, από τη στιγμή που μιλάμε για μουσική παιδεία και εκπαίδευση, αξίζει να αναφερθεί η αξία της μουσικής. Η μουσική είναι τέχνη. Αποτελεί, ίσως, το σημαντικότερο και καλύτερο μέσο έκφρασης των συναισθημάτων του ανθρώπου, καθώς και μέσο εκτόνωσης και διαφυγής από την επιβαρυσμένη καθημερινότητά του. Η ενασχόληση με τη μουσική, όπως και με κάθε άλλου είδους τέχνη, διευρύνει τους πνευματικούς ορίζοντες του ανθρώπου, αναπτύσσει την κριτική του ικανότητα, προσφέρει ψυχική υγεία και γαλήνη, γι' αυτό και θεωρώ απαραίτητη την επαφή του ανθρώπου με τη μουσική ή με κάποιου άλλου είδους τέχνη, από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ζωής του.

Η μουσική, όμως, δεν ωφελεί τον άνθρωπο μόνο σε προσωπικό επίπεδο, αλλά ενώνει τους ανθρώπους και τους λαούς, ξεπερνώντας τυχόν δυσκολίες. Ωστόσο, στις σύγχρονες ημέρες δεν αξιοποιείται η προσφορά της. Το σχολείο θεωρώ ότι θα πρέπει να είναι ο σημαντικότερος φορέας μουσικής εκπαίδευσης. Δεν ενθαρρύνει το μαθητή να ασχοληθεί με τη μουσική, πόσο μάλλον δεν την τοποθετεί ως μία από τις προτεραιότητές του. Το σχολείο είναι αυτό που θα πρέπει να προσφέρει μουσική εκπαίδευση, να εισάγει στο άτομο το αίσθημα του ωραίου, να του καλλιεργήσει την ικανότητα να μπορεί να διαχωρίσει το έντεχνο από το άτεχνο, το ουσιώδες από το ανούσιο, το δημιουργικό από το πρόχειρο, το αληθινό από το ψεύτικο, γεγονός που, κατά τη γνώμη μου, δεν συμβαίνει σήμερα.

Σε συνδυασμό με το φαινόμενο της εποχής, σύμφωνα με το οποίο η τέχνη - μέχρι και ένα απλό τραγούδι - έχει αποκτήσει τιμή και μεταφράζεται σε χρηματικές μονάδες, η παρούσα κατάσταση επιβαρύνεται. Τα Μ.Μ.Ε., που αποτελούν και αυτά φορείς μουσικής παιδείας, προβάλλουν διάφορες μορφές τέχνης, καθώς και τους δημιουργούς τους, με μόνη επιδίωξη την κάλυψη των οικονομικών τους συμφερόντων. Τα προβλήματα της παντελούς έλλειψης καλλιτεχνικής συνείδησης διογκώνονται από το φαινόμενο της ανυπαρξίας ελεύθερου χρόνου των νέων παιδιών.

Η ενασχόληση με τη μουσική ή με οποιοδήποτε άλλη εξωσχολική ασχολία αποτελεί πολυτέλεια στις μέρες μας. Μέσα στο υπερφορτωμένο πρόγραμμά του το παιδί δεν έχει τη δυνατότητα να ασχοληθεί με κάτι που του αρέσει, με κάτι που το ενδιαφέρει πραγματικά, με κάτι εναλλακτικό, που θα μπορέσει να του προσφέρει κάποιες στιγμές ψυχαγωγίας και γιατί όχι δημιουργίας.

Όπως είναι φυσικό, τις επιπτώσεις της επικρατούσας κατάστασης τις βιώνουμε καθημερινά. Ο άνθρωπος, ειδικά ο νέος, χάνει την ευκαιρία να εκφράσει μέσα από τις τέχνες τα συναισθήματά του και καταφεύγει σε άλλα μέσα εκτόνωσης, που πολλές φορές αντικειμενικά δεν είναι ενδεδειγμένα.

Επιπρόσθετα, σε περίπτωση που κάποιο παιδί ή κάποιος έφηβος μπορεί να διαθέσει κάποιο χρόνο, ώστε να ασχοληθεί με τη μουσική ή με κάποια άλλη τέχνη, αναγκάζεται να παρακολουθήσει μαθήματα σε ιδιωτικές σχολές, κατά κύριο λόγο. Αν, όμως, ο οικογενειακός προϋπολογισμός δεν το επιτρέπει, τότε το παιδί είναι αναγκασμένο να εγκαταλείψει τα σχέδιά του.

Είμαι πεπεισμένη πως η κατάσταση μπορεί να αλλάξει, αρκεί να γίνουν σταδιακά οι σωστές κινήσεις από την Πολιτεία. Αρχικά είναι απαραίτητη η συστηματοποίηση του μαθήματος της μουσικής στο σχολικό πρόγραμμα, καθώς και η δυνατότητα δημιουργίας τμήματος μουσικής στις τάξεις του λυκείου, στις περιπτώσεις που ο αριθμός των μαθητών είναι επαρκής.

Επιπλέον, σε επίπεδο Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι αναγκαία η δημιουργία πνευματικών κέντρων και η ενίσχυση των υπάρχοντων πνευματικών κέντρων, με ολική χρηματική επιδότηση από την Πολιτεία και τους δήμους. Σε δεύτερο στάδιο είναι ο έλεγχος των προβολών των Μ.Μ.Ε. όσον αφορά στα προϊόντα της ελληνικής τέχνης. Η προβολή τους θα

πρέπει να γίνεται με αυστηρά αντικειμενικά κριτήρια.

Γνωρίζω πως ζούμε σε μία εποχή που το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Γνωρίζω πως ο ίδιος ο Έλληνας έχει να αντιμετωπίσει καθημερινά προβλήματα και πως είναι σημαντικός ο αριθμός εκείνων που δεν μπορούν να καλύψουν ούτε τις επιτακτικές τους ανάγκες. Ωστόσο, θα ήταν αναγκαία η ευαισθητοποίηση του κράτους και σε αυτού του είδους τα προβλήματα. Ίσως, με την επίλυσή τους, κάποιες συνθήκες αλλάξουν προς το καλύτερο και με αυτόν τον τρόπο να ξεκινήσουμε να βρίσκουμε λύσεις και για τα υπόλοιπα, πιο σοβαρά, προβλήματά μας, με άλλη διάθεση. Τουλάχιστον, ας γίνει μία προσπάθεια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε κι εμείς την Ειρήνη Τζαμτζή, για την ωραία της εισήγηση, τους προβληματισμούς και τη διάσταση που έχει βάλει στο θέμα της εκπαίδευσης και της παιδείας, για μία ολοκληρωμένη εκπαίδευση στα δημόσια σχολεία.

Εισερχόμαστε στον κατάλογο ομιλητών, για τρία λεπτά. Σχεδόν έχουν γραφτεί όλοι να μιλήσουν.

Η Έφηβος Βουλευτής, Τζέλιου Κωνσταντίνα, από το Νομό Λαρίσης έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΖΕΛΙΟΥ (Νομός Λαρίσης): Πρέπει να σας πω ότι δεν έχω προετοιμάσει έναν συγκεκριμένο λόγο, αλλά θα ήθελα οπωσδήποτε να μιλήσω.

Παρατηρώ ότι μέσα στις σημειώσεις αυτό που αναφέρεται - και πιστεύω ότι ταίριαζε με την έκθεσή μου - είναι ο παραγκωνισμός του αθλητισμού στο σχολικό σύστημα. Είναι αλήθεια ότι το θέμα αυτό με απασχολεί πάρα πολύ.

Σύμφωνα με το θέμα της έκθεσής μου, κατατάχθηκα στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων και προβληματίστηκα γύρω από το θέμα της Παιδείας, για την οποία εμείς, οι νέοι, έχουμε τον πρώτο λόγο. Με προβληματίζει, λοιπόν, ιδιαίτερα η έλλειψη της σωματικής άσκησης και της ανάπτυξης των σωματικών δυνάμεων από τους νέους. Οι ιθύνοντες για την οργάνωση των σχολικών προγραμμάτων φέρουν σημαντική ευθύνη γι' αυτό, γιατί παραβλέπουν μία σημαντική και αιώνια αξία, ότι το σχολείο έχει την υποχρέωση να μεταλαμπαδεύσει τους νέους την αξία της διαφύλαξης της σωματικής τους υγείας. Έτσι, ενώ όλες οι προσπάθειες του σχολείου, θεωρητικά τουλάχιστον, επιστρατεύονται στην ανάπτυξη των θεωρητικών ικανοτήτων και τη μετάδοση γνώσεων, η τόσο απαραίτητη εκγύμναση των

σωμάτων των μαθητών παραλείπεται φανερά.

Είναι ντροπή, αν αναλογιστούμε ότι οι αρχαίοι Έλληνες είχαν κατανοήσει καλύτερα από εμάς πως το σώμα και το πνεύμα είναι αλληλένδετα μεταξύ τους. Είναι απαράδεκτο να μην μπορούμε να δούμε αυτήν την αλήθεια, που εκείνοι διατύπωναν με το ρητό «νους υγιείς εν σώματι υγιή». Σήμερα, μάλιστα, οι απαιτήσεις των καιρών μας έχουν καθηλώσει σε θρανία και γραφεία και ο τεχνοκρατικός πολιτισμός μας έχει απομακρύνει από κάθε φυσική δραστηριότητα. Αυτός είναι ένας λόγος παραπάνω, ώστε το σχολείο να καλύψει την ανάγκη που μας έχει δημιουργηθεί για την άσκηση των νέων.

Από την εμπειρία της φοίτησής μου σε δημόσια σχολεία, το μάθημα της γυμναστικής έχει περιέλθει σε πλήρη απαξίωση. Συχνά αντιμετωπίζεται ως μάθημα δεύτερης κατηγορίας ή ως ώρα διασκέδασης και η παραγκώνισή του είναι πραγματικά τόσο φανερή και ξεκάθαρη. Τι πιο σημαντικό, όμως, από ένα εύρωστο και υγιές σώμα, που καλλιεργείται παράλληλα με το πνεύμα; Γι' αυτό είναι αναγκαίο το σχολείο να επανδρωθεί με γυμναστές, που ενδιαφέρονται, πραγματικά και προσωπικά, για την υγεία του κάθε μαθητή, που δεν αφήνουν απλά τα παιδιά να πάρουν τις μπάλες και να παίξουν, αλλά εκτελούν το έργο τους, δηλαδή τα γυμνάζουν.

Σε αυτό το σημείο η Πολιτεία οφείλει να ηγηθεί, ασκώντας έλεγχο στους καθηγητές της φυσικής αγωγής και στο έργο τους, επιλέγοντας με σωστά κριτήρια ποιοι θα πρέπει να είναι αυτοί και πώς θα εφαρμοστεί, πραγματικά, το μάθημα της γυμναστικής.

Επιπρόσθετα, θα πρέπει να εξασφαλιστεί, εκτός από την ποιότητα του μαθήματος, η ποσότητά του, δηλαδή να διευρυνθεί το ωράριο της γυμναστικής, ώστε να υπάρχουν περισσότερες ώρες ασχολίας των μαθητών με τη γυμναστική. Φυσικά, θα ήθελα πιο πολύ να εστιάσω στην υγεία των μαθητών, που θα πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα, γιατί στην εφηβεία παρουσιάζονται προβλήματα, όπως η σκολίωση κλπ.. Θα πρέπει να υπάρξει μία επιτροπή ιατρών, που θα περιοδεύουν στα σχολεία και θα μπορούν να προλαβαίνουν προβλήματα, όπως είναι οι σχολικές παραμορφώσεις ή οποιοδήποτε πρόβλημα των μαθητών.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ τη δεσποινίδα Τζέλιου για την εισήγησή της πάνω στον αθλητισμό.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Παυλάκος Γεώργιος, από το Νομό Κορινθίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΥΛΑΚΟΣ (Νομός Κορινθίας): Αξιότιμε αγαπητέ Πρόεδρε της

Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να αρχίσω σήμερα με ένα παραμύθι.

Μια φορά και έναν καιρό, λοιπόν, ζούσε σε μία χώρα μακρινή ο μικρός Γιωργάκης. Κάθε πρωί η μητέρα του τον έστελνε σε ένα μεγάλο κτίριο, που το έλεγαν σχολείο. Εκεί ήταν μαζί με πολλά άλλα παιδιά και κάποιοι μεγάλοι άνθρωποι τους μιλούσαν για περίεργα πράγματα, που, δυστυχώς, δεν μπορούσε να καταλάβει. Ωστόσο, δεν ανησυχούσε, αφού κάθε απόγευμα πήγαινε σε ένα μάλλον κακόφημο μέρος, το κρυφό σχολειό. Μέσα εκεί του εξηγούσαν τα πάντα και δεν είχε ποτέ πια κανένα πρόβλημα στο σχολείο.

Κάπως έτσι είναι και σήμερα η κατάσταση στα σχολεία, με τα φροντιστήρια να παίρνουν τη θέση του «κρυφού σχολείου», με τη διαφορά, όμως, ότι τα φροντιστήρια δεν είναι πλέον κάτι που προσπαθούμε να κρατήσουμε κρυφό, αλλά αποτελούν «μονόδρομο» για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ενώ το δημόσιο σχολείο υποβαθμίζεται συνεχώς.

Κύρια αιτία αυτής της υποβάθμισης είναι, κατά τη γνώμη μου, η νοοτροπία που επικρατεί στα φροντιστήρια. Για τους καθηγητές του σχολείου, μας λένε: «Μην τον ακούς τον τάδε, δεν ξέρει τι λέει» ή «μην σε απασχολεί ο βαθμός στο σχολείο, εσύ θα δίνεις βάση σ' αυτά που λέμε εδώ». Παρόμοια τακτική ακολουθείται και για τα μαθήματα γενικής παιδείας, όπου υπάρχει σαφής εντολή να μην αφιερώνουμε ούτε τον ελάχιστο χρόνο, γιατί δεν έχουν να μας προσφέρουν –λένε- απολύτως τίποτα.

Όσο για την ποιότητα των γνώσεων, είναι γνωστό ότι στοχεύουν στη δημιουργία μιας αυστηρά αυτοματοποιημένης σκέψης, ώστε, αν στις εξετάσεις πέσει άσκηση από ένα συγκεκριμένο κεφάλαιο, να τη λύσουμε μόνο με τον τάδε τύπο ή αν χρειαστεί να σχολιάσουμε κάποιο κείμενο, να χρησιμοποιούμε πάντα τις ίδιες «κονσερβοποιημένες» απόψεις.

Βέβαια, το να κατηγορούμε τα φροντιστήρια για όλα δεν θα ήταν ούτε σωστό ούτε αντικειμενικό. Αφού το σύστημα είναι τέτοιο, που τους επιτρέπει να έχουν αποκτήσει τέτοιο κύρος, τότε καλά κάνουν και υπάρχουν. Ίσως, μάλιστα, να μπορούσαμε να επωφεληθούμε απ' αυτά, εφαρμόζοντας στα σχολεία κάποια από τα μυστικά επιτυχίας των φροντιστηρίων, όπως η δημιουργία ολιγομελών και κυρίως ομοιογενών τμημάτων, με μαθητές ίδιου επιπέδου. Δεν μιλάω, βέβαια, για αυστηρή κατάταξη των μαθητών ανάλογα με τους βαθμούς τους, αλλά δεν είναι λογικό να υπάρχουν στο ίδιο τμήμα μαθητές που κυνηγούν τις υψηλόβαθμες ιατρικές ή πολυτεχνικές σχολές και άλλοι που απλώς εύχονται να έχουν την εύνοια των καθηγητών τους, ώστε να πάρουν το απολυτήριο λυκείου.

Επίσης, επειδή συχνά κατηγορούμε τους καθηγητές μας - και όχι άδικα τις περισσότερες φορές - για αδιαφορία και αναποτελεσματικότητα, ίσως το κράτος θα έπρεπε να λάβει υπόψη το ενδεχόμενο να διοριστούν κάποιοι φροντιστές σε δημόσια σχολεία. Αφού έχουν επιβιώσει στο δύσκολο και ανταγωνιστικό χώρο των φροντιστηρίων, τότε είναι παραπάνω από ικανοί να διδάξουν και στο σχολείο, αρκεί, βέβαια, να τους δοθεί το κίνητρο. Ενώ φυσικά την αύξηση των μισθών των καθηγητών, γιατί κανένας φροντιστής δεν πρόκειται να συγκινηθεί από τα «ψίχουλα» που παίρνουν οι εκπαιδευτικοί στο Δημόσιο.

Αυτές ήταν λίγες μόνο από τις σκέψεις και τις παρατηρήσεις που ήθελα να κάνω πάνω στο θέμα της παιδείας, αφού, λόγω έλλειψης χρόνου, δεν μου επιτρέπεται να επεκταθώ περισσότερο. Ελπίζω, τουλάχιστον, από δω και στο εξής, να δοθεί η απαιτούμενη σοβαρότητα στην απειλή της παραπαιδείας, για να μη γίνει σε λίγα χρόνια η φράση «δωρεάν παιδεία» ένα ανέκδοτο στο στόμα όλων των μαθητών.

Σας ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κύριο Παυλάκο, ο οποίος μας μίλησε για την ιδιότυπη υποκρισία της δωρεάν παιδείας.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αικατερίνη Παπασταύρου, από το Νομό Καστοριάς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ (Νομός Καστοριάς): Αξιότιμε κύριε Βουλευτή, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συμμαθητές, έχω την τιμή να εκπροσωπώ την ιδιαίτερη πατρίδα μου, την Καστοριά. Βρίσκομαι εδώ για να μοιραστώ μαζί σας κάποιες σκέψεις. Αφορμή για να κάνω αυτές τις σκέψεις μου, έδωσε ο σχεδόν συνομήλικός μου Κωστής από τη Νίκαια, το αγόρι που πάλευε σκληρά για να ξεφύγει από τη βαριά του μοίρα και να αντιμετωπίσει, εκτός από την επιληψία του, τη βαρβαρότητα του πατέρα του. Ενώ τα κατάφερνε, μέσα σ' αυτές τις άγριες - για τον οποιονδήποτε, πολύ περισσότερο για ένα νέο παλικάρι - συνθήκες, να σπουδάξει κιόλας, για να «στρώσει» τη ζωή του, έγινε το κακό και ο Κωστής κατέληξε δράστης και κατηγορούμενος για το φόνο του πατέρα του. Με συγκλόνισαν τα λόγια του ψυχιάτρου που προσφέρθηκε να τον επισκεφθεί.

Ο Κωστής, που αναγκάστηκε να σκοτώσει, είναι ένα ξεχωριστό παιδί. Επισκεπτόταν δύο φορές την εβδομάδα τη βιβλιοθήκη της περιοχής του και δανειζόταν βιβλία, γιατί του αρέσει πολύ να διαβάσει. Έτσι φρόντισε να ξεφύγει από την κακή του μοίρα και να φτιάξει μία άλλη, καλύτερη.

Η κατάσταση με τα βιβλία και τις βιβλιοθήκες δεν είναι αυτή που ονειρεύεται κάθε Κωστής, κάθε παιδί που αγαπάει το βιβλίο, σ' αυτήν τη χώρα, που υπήρξε πρωτοπόρα στα ζητήματα που έχουν σχέση με τον πολιτισμό, με το πνεύμα.

Δεν ξέρω πόσες βιβλιοθήκες λειτουργούν σ' ολόκληρη την Ελλάδα, ξέρω, όμως, ότι στο δικό μας Νομό υπάρχουν μόνο δύο βιβλιοθήκες για το κοινό, της πρωτεύουσάς μας, της Καστοριάς και του δεύτερου δήμου της περιοχής μας, του Άργους Ορεστικού. Οι άλλοι δήμοι είναι ακάλυπτοι. Έτσι ήταν πάντα, έτσι είναι και σήμερα. Έτσι, το βιβλίο, για όλους εμάς, που κατοικούμε εκτός των δύο αυτών πόλεων του Νομού μας, δεν είναι καθόλου προσβάσιμο. Για να δανειστείς ένα βιβλίο να διαβάσεις, πρέπει να αγγαρέψεις ανθρώπους να σε πάνε ως εκεί. Έπειτα, υπάρχει η ίδια αντικειμενικά δύσκολη διαδικασία, για να το επιστρέψεις.

Θα μου πείτε πως υπάρχουν οι σχολικές βιβλιοθήκες, αν και όπου υπάρχουν. Αν κρίνω από το δικό μας λύκειο, μάλλον τα λύκεια δεν έχουν καθόλου βιβλιοθήκη. Συμφωνούμε, μόνο που αυτές λειτουργούν όταν τα σχολεία είναι ανοιχτά. Τότε, όμως, εμείς, οι μαθητές του λυκείου, πνιγόμαστε. Τρέχουμε στα φροντιστήρια, έχουμε τα μαθήματά μας και δεν προλαβαίνουμε να πάρουμε ανάσα. Όταν έρχεται το καλοκαίρι και μπορούμε επιτέλους να διαθέσουμε τον ελεύθερο χρόνο μας, η βιβλιοθήκη του σχολείου μας είναι κλειστή και εμείς θέλουμε, αλλά δεν μπορούμε, ξεφεύγοντας από τα σχολικά μας βιβλία, να χαθούμε σ' εκείνα που μας υπόσχονται να μας ταξιδέψουν. Εμείς τον υπόλοιπο χρόνο δεν προφταίνουμε.

Εκείνο που σκέφτομαι είναι πως λύση υπάρχει : να μην υπάρχει κανένας δήμος χωρίς τη δανειστική του βιβλιοθήκη. Εδώ χρειάζεται η άμεση και ριζοσπαστική παρέμβαση της Πολιτείας στο σπουδαιότερο αυτό ζήτημα. Μόνο έτσι θα βγουν «από τον πάτο του σκοτεινού πηγαδιού», όπου βρίσκονται, όσοι θα ήθελαν, αλλά δεν μπορούν, όσοι θα μπορούσαν, αν η κατάσταση ήταν πιο βολική. Μόνο «πατώντας» πάνω στα βιβλία που διαβάζουμε, αποκτούμε τη δυνατότητα να ανεβούμε ψηλότερα, να «αγγίξουμε τον ουρανό», αυτόν τον «ουρανό» που ονειρευόμαστε να «ακουμπήσουμε» και που η Πολιτεία οφείλει να μας βοηθήσει να τον «ακουμπήσουμε», με οποιοδήποτε κόστος.

Σας ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Παπασταύρου. Πραγματικά, οι δανειστικές βιβλιοθήκες είναι ένα θέμα το οποίο πρέπει να λυθεί, όπως είναι μεγάλο θέμα και οι βιβλιοθήκες στα μεγάλα αστικά κέντρα, οι

οποίες δεν υπάρχουν.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, κ. Λαμπροπούλου-Μαστοροπούλου, από το Νομό Κοζάνης.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Κοζάνης): Καλημέρα. Ονομάζομαι Ευαγγελία Λαμπροπούλου-Μαστοροπούλου. Είμαι από το Νομό Κοζάνης και φοιτώ στο Μουσικό Σχολείο Πτολεμαΐδας. Το θέμα που θα αναπτύξω, θα είναι σχετικό με τα μουσικά σχολεία και την οργάνωσή τους.

Πριν ξεκινήσω, θα ήθελα να σας ενημερώσω σχετικά με τη λειτουργία αυτών των σχολείων. Τα μουσικά σχολεία στην Ελλάδα είναι 37 και ο θεσμός αυτός υπάρχει στη χώρα μας εδώ και 17 χρόνια. Με μεγάλη μου χαρά άκουσα την εισηγήτρια, προηγουμένως, που έθιξε αυτό το θέμα, παρόλο που η ίδια δεν φοιτά σε κάποιο τέτοιο σχολείο. Έτσι, καταλαβαίνω ότι οι νέοι έχουν την ευαισθησία και αντιλαμβάνονται αυτά που πραγματικά μας λείπουν.

Ως μαθήτρια, αυτά τα έξι χρόνια, έχω βιώσει την απογοήτευση σχετικά μ' αυτά που συμβαίνουν σ' αυτόν το θεσμό και είναι κρίμα. Ξεκίνησα με τις καλύτερες προθέσεις, να ασχοληθώ με τη μουσική, να σπουδάσω μουσική, όπως και οι υπόλοιποι συμμαθητές μου και όσα παιδιά φοιτούν σε τέτοια σχολεία. Κατέληξα να αναρωτιέμαι, τελικά, τι κάνω σ' αυτό το σχολείο. Είναι πολύ λίγα τα παιδιά που φοιτούν στο δικό μου σχολείο, μόνο 70, συνολικά, (τρεις τάξεις γυμνασίου και τρεις τάξεις λυκείου) και το σχολείο μας λειτουργεί εδώ και επτά χρόνια.

Αυτό που ακούω συνεχώς, ως παράπονο, από τα παιδιά, είναι ότι δεν στρέφεται κανείς να τους βοηθήσει. Οι καθηγητές μουσικής παιδείας έρχονται στο σχολείο μας το Δεκέμβριο, ίσως και τον Ιανουάριο. Όπως καταλαβαίνετε, έχει φύγει ήδη ένα τρίμηνο ή τετράμηνο για το λύκειο. Αυτές οι ώρες χάνονται πραγματικά στους δρόμους, χάνονται σε προβληματισμούς. Το μόνο πράγμα που συζητάμε είναι πότε θα έλθουν οι καθηγητές. Όταν τελικά έρχονται, επειδή δεν υπάρχει καμία ύλη από το Υπουργείο, που να λέει τι να διδάξουν στα παιδιά, ο καθένας διδάσκει ό,τι νομίζει καλύτερο, σύμφωνα με τις δικές του προθέσεις, που είναι οι καλύτερες, αλλά υπάρχει ένα άλλο πρόβλημα. Τα παιδιά δεν έχουν βιβλία για τη μουσική τους παιδεία και αναγκάζονται κάθε χρόνο να παίρνουν βιβλία μουσικής, που είναι και πολυσέλιδα και πολύ ακριβά και πολύ δύσκολο να τα βρεις. Συγκεκριμένα, για το βιβλίο βυζαντινής μουσικής, που

συνήθως μας προτείνουν, αυτό του κυρίου Παπαχρόνη, στοιχίζει 25 ευρώ ο κάθε τόμος και είναι τουλάχιστον τρεις - τέσσερις τόμοι. Αυτό είναι ένα από τα λιγότερο σημαντικά προβλήματα.

Για μένα και για τα παιδιά που είναι απόφοιτοι του μουσικού σχολείου, το πιο σημαντικό είναι ότι, παρόλο που διδάσκονται μουσική δεκαπέντε ώρες παραπάνω απ' ό,τι οι άλλοι, που πηγαίνουν σε ένα ενιαίο λύκειο ή γενικό γυμνάσιο, δεν υπάρχει καμία αναγνώριση. Το μόνο που παίρνουν είναι ένα χαρτί Απολυτηρίου Μουσικού Σχολείου. Δεν υπάρχει καμία μοριοδότηση, αν θέλεις να διαλέξεις μία σχολή μουσικών σπουδών, π.χ. ένα 10%, όπως υπάρχει στα αντίστοιχα αθλητικά σχολεία. Φυσικά, δεν υπάρχει κανένα προπαρασκευαστικό τμήμα, για να σε προετοιμάσει για ένα τμήμα αρμονίας ή ένα πτυχίο βυζαντινής μουσικής. Εγώ, αν έμενα στο ωδείο, όπου είχα ξεκινήσει, αυτήν τη στιγμή, θα είχα τελειώσει μ' ένα πτυχίο αρμονίας. Τώρα δεν έχω τίποτα στα χέρια μου. Δυστυχώς, υπάρχουν παιδιά που τα παρατάνε, αφού τελειώσουν το σχολείο και δεν σπουδάζουν κάτι σχετικό μ' αυτό.

Αυτά είχα να πω. Δεν είχα προετοιμάσει κάτι. Απλά ήθελα να τα ακούσετε, για να δείτε ότι υπάρχουν παιδιά που παλεύουν, όπως όλοι μας, και περιμένουν μία ανταμοιβή γι' αυτό. Αν η ανταμοιβή δεν έλθει από τους μεγαλύτερους, δεν νομίζω ότι θα έλθει από κάπου αλλού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Λαμπροπούλου-Μαστοροπούλου για την επισήμανσή της για τα Μουσικά Σχολεία, που είναι σημαντικά σχολεία, αλλά χρειάζονται σε ορισμένες περιοχές της χώρας μας περαιτέρω ενίσχυση και καλύτερη οργάνωση.

Στη συνέχεια, το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ιωάννα Σιδέρη, από την Α' Πειραιώς.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΙΔΕΡΗ (Α' Πειραιώς): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ένα θέμα που απασχολεί έντονα, εδώ και αρκετούς μήνες, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και το οποίο έχει προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση στον πολιτικό κόσμο, είναι οι αναταράξεις στο χώρο των πανεπιστημίων, που επέφεραν οι νέες μεταρρυθμίσεις στην παιδεία, αλλά και η αντιπαράθεση αστυνομίας – φοιτητών, κατά τη διάρκεια των εκπαιδευτικών συλλαλητηρίων.

Μετά την ανακοίνωση της αναθεώρησης του άρθρου 16, που εμπεριέχει την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, οι σχολές άρχισαν να κλείνουν, η μια μετά την άλλη. Με τον όρο «ιδιωτικοποίηση», εννοούμε τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, γεγονός που

βρήκε αντίθετη μια μεγάλη μερίδα φοιτητών και καθηγητών. Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, σύμφωνα με τους υποστηρικτές της αναθεώρησης, αποτελούν παράγοντα εκσυγχρονισμού του κράτους, καθώς αυτό το μέτρο εφαρμόζεται στο σύγχρονο αναπτυγμένο δυτικό κόσμο, αλλά και πλεονέκτημα της ελληνικής οικονομίας, καθώς δεν θα κατασπαταλάται συνάλλαγμα από την ελληνική οικογένεια για σπουδές των νέων στο εξωτερικό.

Στον αντίποδα αυτών, στέκονται όσοι υποστηρίζουν ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα μετατρέψουν τον ακαδημαϊκό χώρο σε χώρο ελεγχόμενο από τους κανόνες αγοράς εργασίας και θα «φιμωθεί» η ακαδημαϊκή ελευθερία από οικονομικά συμφέροντα. Υπάρχει κίνδυνος να καταστεί η παιδεία «αριστοκρατικού χαρακτήρα». Εξίσου σημαντικό είναι και το ενδεχόμενο της αλλοίωσης των αποτελεσμάτων μιας έρευνας και η παρουσία πλαστών στοιχείων, με σκοπό το κέρδος.

Το κλείσιμο των σχολών και η πραγματοποίηση κινητοποιήσεων μάς οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των φοιτητών διαφωνεί με τις μεταρρυθμίσεις και εκφράζει τη δυσαρέσκειά του, διοργανώνοντας συλλαλητήρια και πορείες. Και ενώ η διεξαγωγή των συλλαλητηρίων πραγματοποιούνταν χωρίς φασαρίες, οι «γνωστοί-άγνωστοι» κουκουλοφόροι καταφέρνουν, με τις ενέργειές τους, να υποβαθμίσουν την εικόνα και το νόημα της πορείας. Οι σύγχρονοι ταραξίες βρίσκουν την ευκαιρία, με το δικό τους, μοναδικό τρόπο, να καταστρέφουν ό,τι βρουν στο πέρασμα τους. Όλοι παρακολουθήσαμε στους τηλεοπτικούς μας δέκτες την Αθήνα να καίγεται και να θυμίζει πεδίο μάχης (βόμβες μολότοφ, φωτιές, ανελέητοι ξυλοδαρμοί και συλλήψεις φοιτητών από τα Σώματα Ασφαλείας, βεβήλωση του Μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη, απαράδεκτη ιεροσυλία).

Τα μέτρα καταστολής που εφαρμόστηκαν από τους αστυνομικούς, λειτούργησαν συσπείρωτικά και αναπτυξιακά για τις ομάδες των αντιεξουσιαστών αναρχικών. Είναι, εξάλλου, χαρακτηριστικό το πόσο εύκολα, αλλά και με μίσος, δέρνεται απάνθρωπα και κακοποιείται από τους αστυνομικούς ο φοιτητής που διαδηλώνει, ενώ, την ίδια στιγμή, ο ταραξίας διαφεύγει επιδέξια και ανενόχλητα, μια σύγχυση που ενδεχομένως ευνοεί τα ΜΑΤ, που συλλαμβάνουν με μεγαλύτερη ευκολία τον ανύποπτο νέο απ' ό,τι τον ικανό για άμυνα, ταραξία, καθώς και πιθανότατα την Κυβέρνηση, η οποία εσκεμμένα ανακατεύει τη δράση των ταραξιών με τις ειρηνικές εκδηλώσεις δεκάδων φοιτητών και πανεπιστημιακών, προκειμένου να στρέψει την κοινωνία εναντίον του φοιτητικού κινήματος.

Οι κουκουλοφόροι δεν είναι οι φοιτητές που, με ζωντάνια και ενότητα, υπερασπίζονται το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν παιδεία και διεκδικούν την αναβάθμισή της. Είναι οι πρωταγωνιστές τυφλής βίας, άτομα με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, που νοιώθουν περιθωριοποιημένοι κοινωνικά και έχουν την ανάγκη να εκφράσουν το μίσος τους προς την κοινωνία. Είναι ανώριμοι νέοι, που παρασύρονται από τον παρορμητισμό τους και, ακολουθώντας λανθασμένες ιδεολογίες, θέλουν να πλήξουν το κατεστημένο. Η σκέψη τους εγκλωβίζεται σε καθορισμένες ιδέες και απόψεις, τις οποίες προσπαθούν με τη βία να υπερασπιστούν.

Τα μέτρα που προτείνονται για την αντιμετώπιση των αποπροσανατολισμένων νέων, αλλά και την εξομάλυνση της κατάστασης στα πανεπιστήμια, είναι τα εξής: Καταρχήν, το ελληνικό πανεπιστήμιο, αναμφίβολα, χρειάζεται γενναίες αλλαγές, για να επιτελέσει τον κοινωνικό και επιστημονικό του ρόλο, αλλαγές που να σέβονται το ρόλο της πανεπιστημιακής κοινότητας και την αυτοδιοίκησή της, αλλά και την παιδεία, που αφορά στους νέους πολίτες της χώρας.

Οι διαδηλώσεις και οι συγκεντρώσεις να περιφρουρούνται από τους διοργανωτές τους, αλλά και η Αστυνομία να προστατεύει τους νέους απ' όλα τα ακραία βίαια στοιχεία. Η Αστυνομία να οδηγεί στη Δικαιοσύνη τους ταραξίες και όχι τους ειρηνικούς διαδηλωτές.

Επίσης, να υπάρχει η καταγραφή των γεγονότων με κάμερα και η παραδειγματική τιμωρία όσων παρανομούν είτε από την πλευρά των διαδηλωτών είτε από την πλευρά των Σωμάτων Καταστολής.

Τα Κόμματα να σταματούν τις αντιδικίες και να συνεργάζονται για το κοινό καλό.

Για να αποτραπεί η ένταξη στις αντιεξουσιαστικές ανατρεπτικές ομάδες, θα πρέπει να μετατοπίσουμε την προσοχή μας, ιδιαίτερα στην παιδεία. Η παιδεία με ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα στοχεύει στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων, καλλιεργεί την πίστη σε ιδανικά και αξίες, προωθεί τη δημοκρατία και καταπολεμά τον «παρωπιδισμό» και την ιδεοληψία, οδηγεί στην ανάπτυξη της κρίσης και του προβληματισμού. Οι νέοι πρέπει να μάθουν τη λογική και όχι την παρορμητική προσέγγιση των δυσκολιών και η κοινωνία να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης, αλλά και να ασκήσει αυστηρό έλεγχο στα τηλεοπτικά προγράμματα που προβάλλουν βία.

Καταλήγοντας, συμπεραίνουμε πως πρέπει να αποφευχθεί, με κάθε τρόπο, η σύγχυση

του ήρεμου διαδηλωτή με τον ταραξία αλήτη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Σιδέρη Ιωάννα για τους προβληματισμούς της. Σε μια σύγχρονη κοινωνία, χρειάζονται και εκσυγχρονισμός του εκπαιδευτικού συστήματος και μεταρρυθμίσεις, οι οποίες να ανεβάσουν την ποιότητα των σπουδών και να κάνουν ανταγωνιστικά τα πανεπιστήμια.

Η Έφηβος Βουλευτής, Αδαμαντία Λαμπροπούλου, από το Νομό Αχαΐας, έχει το λόγο.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε, πρόκειται να παρουσιάσω ένα θέμα, που πιστεύω πως είναι ένα πρώτο βήμα για τη βελτίωση της παιδείας.

Και τώρα απευθύνομαι σε εσάς, αγαπητοί συμμαθητές. Παιδεία – Ψυχολογία : Μήπως πρέπει να παγιωθεί η σχέση τους; Μήπως πρέπει να ισχυροποιηθεί ο ρόλος τους; Τι νομίζετε; Πιστεύω πως όλοι θα συμφωνούσατε μαζί μου ότι είναι απαραίτητα στοιχεία στην κοινωνία του σήμερα. Υπάρχουν παιδιά που χάνουν γονείς, αδέρφια, γενικά αγαπημένα τους πρόσωπα, σε μια πυρκαγιά που ξεσπά έτσι ξαφνικά, παιδιά που χάνουν φίλους τους, ξαφνικά, από ένα τυχαίο περιστατικό, παιδιά που στερούνται τον έναν από τους δυο γονείς, είτε από ένα τυχαίο διαζύγιο είτε από τη συνειδητή επιλογή των γονιών, παιδιά που δεν νοιώθουν την αληθινή αγάπη, είτε επειδή τη στερούν οι ίδιοι οι γονείς και οι φίλοι είτε επειδή κάποιοι οικονομικοί παράγοντες διαμορφώνουν τη ζωή τους.

Ανέφερα πολύ λίγα παραδείγματα μπροστά στην πληθώρα περιπτώσεων παιδιών με ψυχολογικά προβλήματα. Δεν νομίζετε ότι σε αυτό το σημείο οφείλουν να δράσουν οι ειδικοί; Γιατί ποιος θα μπορούσε να χειριστεί καλά ένα τόσο λεπτό ζήτημα, την ψυχή ενός παιδιού; Μα, φυσικά, μόνο οι ψυχολόγοι, που, αντί να αποτελούν στίγμα για όποιον τους συμβουλευέται, θα έπρεπε να είναι ο μόνιμος οδηγός στη διαμόρφωση του χαρακτήρα ενός παιδιού και όχι μόνο.

Όλα τα παραπάνω παραδείγματα προσδίδουν επιτακτικό ρόλο στην ύπαρξή τους. Όλα αυτά τα περιστατικά τραυματίζουν την ψυχή του παιδιού, του δείχνουν ότι η ζωή είναι θάνατος, αδικία. Ορισμένα παιδιά φθάνουν στο σημείο να αρνιούνται τη ζωή. Δεν παλεύουν για το καλύτερο, απλά δέχονται παθητικά τον τρόπο ζωής που τους υποδεικνύουν άλλοι. Γι' αυτό, λοιπόν, βλέπουμε στα σχολεία παιδιά που δεν ενδιαφέρονται για το μέλλον τους, παιδιά που απλά επιδιώκουν να έχουν χρήματα στο πορτοφόλι τους. Αδιαφορούν για τη γνώση, δεν στέκονται απέναντι στο εκπαιδευτικό σύστημα με σκοπό να το προσαρμόσουν τα δικά τους δεδομένα, απλά απαξιούν. Αν συνεχίσουμε την παρατήρηση μέσα σε ένα σχολείο, θα δούμε

παιδιά με σκυμμένο το κεφάλι, μοναχικά, παιδιά που δεν γελούν, παιδιά οξύθυμα και με πολλές αλλόκοτες αντιδράσεις. Από την άλλη πλευρά, όμως, οι καθηγητές είναι αδρανείς, προσηλωμένοι στη γνώση, την αποστήθιση μιας σελίδας, αφοσιωμένοι στον απώτερο σκοπό, που είναι οι εξετάσεις, μακριά από τις ουσιαστικές ανάγκες των παιδιών.

Να, λοιπόν, πώς προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι μόνο οι ψυχολόγοι μπορούν να αλλάξουν αυτό το κλίμα. Ακόμη και αν σε αυτό δεν βοηθήσει η Πολιτεία, εμείς, τα νέα παιδιά, ως επιχειρήσουμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο δίκαιο, συλλογικό και πάνω απ' όλα έναν κόσμο αγάπης και όχι έναν κόσμο Χρηματιστηρίου, ομολόγων και υποθέσεων Ζαχόπουλου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Αδαμαντία Λαμπροπούλου για την ωραία της εισήγηση και τη σύνδεση της παιδείας με την ψυχολογία.

Επόμενη ομιλήτρια είναι η Έφηβος Βουλευτής, Ελένη Κριθαρά, από το Νομό Αχαΐας.

ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΘΑΡΑ (Νομός Αχαΐας): Καλημέρα σας. Είναι μεγάλη μας τιμή που είμαστε εδώ ως Βουλευτές, έστω Έφηβοι. Θα αναφερθώ στην παιδεία και γενικότερα στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Ξεκινώντας από το χρόνο που έχουμε εμείς, οι μαθητές, θα ήθελα να πω ότι είναι πολύ περιορισμένος και το ζούμε όλοι, ειδικά φέτος, στην Γ' Λυκείου. Έχουμε τις Πανελλήνιες, το άγχος, τι θα κάνουμε κ.λπ.. Το σχολείο, ουσιαστικά, δεν μας προσφέρει, έτσι όπως είναι τώρα, κάτι που να μπορούμε να κρατήσουμε μέσα μας. Λειτουργούμε ως μηχανές. Δεν ξέρω αν το νιώθετε κι εσείς. Αποστηθίζουμε κάποια πράγματα, πάμε και γράφουμε εξετάσεις κ.λπ.. Όλα αυτά πρέπει να λάβουν ένα τέλος.

Ο νέος, σήμερα, αντί να καλλιεργεί την κριτική του ικανότητα και να αναπτύσσει την προσωπικότητά του, οδηγείται σε αδιέξοδα, αφού ούτε χρόνο έχει ούτε μπορεί να αλλάξει την κατάσταση. Νιώθει ότι, στην ουσία, σπαταλά τη ζωή του και ότι οι ώρες που αφιερώνει στο σχολείο είναι μια αγγαρεία. Και έτσι, όταν κάνουμε κάτι σαν αγγαρεία, δεν του δίνουμε ουσία ούτε μπορούμε να του δώσουμε ζωή.

Υπάρχουν πολλές λύσεις γι' αυτά τα προβλήματα της παιδείας, που είναι πολύ σοβαρά, γιατί η παιδεία είναι σαν τη μαγιά στο ψωμί: είναι απαραίτητη, χρειάζεται, είναι η βάση του ανθρώπου. Το θέμα είναι ότι είμαστε όλοι μόνο λόγια. Όλο λέμε, ότι θα αλλάξουν τα πράγματα, αλλά ποτέ κανείς δεν κάνει τίποτε ουσιαστικό. Και από τις καταλήψεις δεν βγήκε τίποτα. Το

μόνο που βγήκε, είναι να κάνουμε τα μαθήματα πέντε-πέντε.

Κατ' αρχάς, θα ήθελα να πω ότι πρέπει να γίνει μια ριζική αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος, γιατί πιστεύω ότι αυτή είναι η πηγή του κακού. Βασικά είναι πολύ αγχώδες το σύστημα. Θα μπορούσαμε να βασιστούμε σε πρότυπα άλλων ευρωπαϊκών χωρών, που έχουν πολύ καλά εκπαιδευτικά συστήματα.

Στη συνέχεια, θα ήθελα να πω ότι θα ήταν πολύ καλό αν προσπαθούσαμε να ενισχύσουμε το θεσμό της πρόσθετης διδακτικής στήριξης. Γιατί στο θέμα με τα φροντιστήρια και όλα αυτά, απ' ό,τι ξέρετε, οι πιο πολλές οικογένειες σήμερα δεν είναι και πολύ ευκατάστατες οικονομικά.

Επειδή το έχω ζήσει, είναι πολύ άσχημο να θέλεις να προχωρήσεις και να μην μπορείς, γιατί δεν σου δίνονται οι δυνατότητες, αφού στην ενισχυτική διδασκαλία, κάθε φορά, κάθετα μόνο ένα παιδί και ακόμη κι αν θέλεις εσύ, σου είναι δύσκολο να την παρακολουθήσεις.

Επίσης, θα ήταν καλό τα βιβλία να είναι πιο ευνόητα και πιο ουσιώδη, χωρίς ορολογίες δυσνόητες. Γιατί ένα καλογραμμένο βιβλίο είναι σαφώς πιο προσιτό σε ένα μαθητή.

Ακόμη, θα ήταν καλό να ενισχυθεί ο θεσμός του επαγγελματικού προσανατολισμού, ο οποίος πιστεύω ότι θα βοηθήσει όλους τους μαθητές, λίγο ή πολύ.

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι δεν πρέπει να μένουμε μόνο στα λόγια και να βγάζουμε μεγάλους πολιτικούς λόγους, αλλά να τα κάνουμε και πράξεις.

Ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Ελένη Κριθαρά.

Πραγματικά, πρέπει να πάμε από την πολιτική των λόγων, στην πολιτική των πράξεων. Και αυτή πρέπει να είναι η ουσία. Επίσης το σχολείο δεν πρέπει να δημιουργεί άγχος. Πρέπει να δημιουργεί χαρά, ευεξία και προοπτική. Δυστυχώς, αυτό δεν συμβαίνει σήμερα. Έτσι δεν είναι;

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Κοζάνης): Ρωτήστε κι εμάς, που είμαστε στην Γ' Λυκείου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Τα έχω περάσει κι εγώ. Εντάξει. Ίδιες καταστάσεις ήταν. Οι δυσκολίες των εποχών είναι όλες ίδιες. Αλλάζει η ένταση μερικές φορές και γίνεται αντιληπτή διαφορετικά.

Τα ξέρω πολύ καλά, γιατί κι εγώ είμαι Αναπληρωτής Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας και γνωρίζω και τη δευτεροβάθμια και την τριτοβάθμια εκπαίδευση καλά, καθώς έχω χρόνια στην εκπαίδευση και σε πολλά πανεπιστήμια.

Η εκπαίδευση πρέπει να είναι η χαρά του μαθητή και του φοιτητή και όχι το άγχος. Θα πρέπει να απελευθερώνει τις δημιουργικές δυνάμεις των παιδιών. Και τα παιδιά θα πρέπει να έχουν ελεύθερο χρόνο. Δυστυχώς, σήμερα, δεν υπάρχει ελεύθερος χρόνος. Αρχίζουν τα παιδιά και πιέζονται από τις μικρές ηλικίες και συσσωρεύεται αυτή η πίεση. Η πίεση αυτή κάποτε θα εκτονωθεί, γιατί δεν μπορείς να είσαι συνέχεια πιεσμένος. Γι' αυτό και έχουμε διάφορα φαινόμενα εκτόνωσης, σε ατραπούς της ζωής δύσκολες και απαγορευμένες.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Κοζάνης): Κύριε Πρόεδρε, το πιο σημαντικό στην Γ' Λυκείου είναι ότι, εκτός από το ότι έχουμε την πίεση των μαθημάτων, δεν έχουμε καθόλου ελεύθερο χρόνο, ούτε καν να ξεκουραστούμε. Κοιμόμαστε ελάχιστες ώρες και εμένα αυτό που μου λείπει πιο πολύ είναι να νιώσω ότι είμαι κοντά στην οικογένειά μου. Ενώ έχω μια καταπληκτική σχέση με τους γονείς μου, φέτος νομίζουν ότι είμαι άλλος άνθρωπος. Νομίζουν ότι έχω κατέβει από τον Άρη, ξαφνικά.

Έτσι χάνεις τα πάντα. Χάνεις τους φίλους σου, την οικογένειά σου. Αν δεν περάσεις, αν γίνει «κάποια στραβή», όπως λέμε εμείς, χάνεις και αυτήν την ελπίδα που είχες, το όνειρο που είχες, να φύγεις, να ανοιχτείς, να γνωρίσεις φίλους. Νομίζω ότι χάνονται τα πάντα, από κει και πέρα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν χάνεται τίποτε. Να το ξέρετε αυτό, ό,τι και αν συμβεί. Γιατί η ζωή είναι μπροστά σας. Εγώ εύχομαι σε όλους σας και σε όλες να έχετε καλή επιτυχία. Και θα έχετε, γιατί είστε παιδιά που έχετε διακριθεί και, απ' ό,τι άκουσα στις εισηγήσεις σας, μέχρι αυτή τη στιγμή, είστε παιδιά έντονο και σωστό προβληματισμό.

Νομίζω ότι η ζωή δεν σταματάει πουθενά. Είναι μπροστά. Και μέσα από μια ατυχία, πάντα υπάρχει το καλύτερο. Μέσα από την κρίση, πάντα ξεπηδάνε νέες ευκαιρίες. Έτσι πρέπει να βλέπετε τη ζωή, πάντα από τη θετική πλευρά, κι ας είναι αρνητικό το περιβάλλον, για να μπορέσει να πάει μπροστά και η κοινωνία, αλλά κι εσείς οι ίδιοι.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Παναγιώτης Κρόκος, από την Α' Αθηνών.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΡΟΚΟΣ (Α' Αθηνών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής,

αγαπητοί μου Έφηβοι Βουλευτές, καλημέρα σας.

Θα αναφερθώ στα, κατά τη γνώμη μου, σημαντικότερα προβλήματα της σημερινής δημόσιας εκπαίδευσης. Πολύς λόγος γίνεται για το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας μας, ιδιαίτερα τις τελευταίες δεκαετίες. Χρειάζονται ριζοσπαστικές προτάσεις, άμεσες λύσεις και όχι ουτοπικές υποσχέσεις, που «πεθαίνουν» με την πάροδο του χρόνου.

Αρχικά, εκείνο που απασχολεί την πλειονότητα των μαθητών, είναι ο τρόπος διεξαγωγής των τελικών εξετάσεων για την πρόσβασή τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο έφηβος εισάγεται σε ένα κλίμα πανικού και εντατικής προετοιμασίας, ήδη, από την πρώτη τάξη του Λυκείου.

Ωστόσο, η τακτική αυτή αποκλίνει από τους πραγματικούς διδακτικούς στόχους της εκπαίδευσης και δημιουργεί νέους πνευματικά «αποστεγνωμένους», έτοιμους και στυγνούς επαγγελματίες, που, δυστυχώς, δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στην κοινωνία, όπου θα έπρεπε να έχουν ενεργό δράση και συμμετοχή.

Ακολούθως, ένα άλλο πολύ σοβαρό θέμα είναι ότι το εκπαιδευτικό σύστημα πέφτει σε συνεχείς αντιφάσεις. Από τη μία περιορίζει τον αριθμό των μαθημάτων που εξετάζονται πανελλαδικά κι από την άλλη, στην προσπάθειά του να δημιουργήσει μελλοντικούς ενεργούς πολίτες, με σφαιρική και ολοκληρωμένη γνώση σε ποικίλα θέματα, εισάγει μια σειρά μαθημάτων γενικής παιδείας, που ασφαλώς συμβάλλουν στην πνευματική διεύρυνση του εφήβου, ωστόσο τον επιβαρύνουν και τον αποδιοργανώνουν. Είναι, λοιπόν, απαραίτητη η αναδιάρθρωση του αναλυτικού προγράμματος των μαθημάτων.

Το θέμα των καθηγητών θα πρέπει να εξεταστεί με μεγάλη προσοχή. Είναι απαραίτητο να διδάσκουν στα ελληνικά σχολεία καθηγητές με επαρκώς ανεπτυγμένες αντιλήψεις, που δεν συμβαδίζουν με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις της σημερινής εποχής.

Η επιλογή των εκπαιδευτικών θα πρέπει να γίνεται με πολύ αυστηρά κριτήρια, γιατί εκείνοι, μαζί με την οικογένεια, φυσικά, προετοιμάζουν τις επόμενες γενικές, τις μελλοντικές κοινωνίες. Ο σύγχρονος εκπαιδευτικός θα πρέπει να γίνει φίλος και συνοδοιπόρος του μαθητή. Θα πρέπει να αποδέχεται την ορμητική του φύση, να την κατανοεί και να προσπαθεί να μετατρέψει αυτήν τη νεανική ορμή σε γόνιμη και ουσιαστική ωριμότητα.

Η αξιολόγηση, επίσης, των εκπαιδευτικών φαίνεται ως μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση, που σίγουρα, όμως, θα προκαλέσει ποικίλες αντιδράσεις.

Τέλος, το σημείο εκείνο που βασανίζει όλους, ανεξαιρέτως, τους μαθητές, όπως ήδη αναφέρθηκε, είναι η έλλειψη χρόνου. Το θέμα αυτό επιδέχεται ποικίλες προσεγγίσεις και πληθώρα προτάσεων. Εκείνο που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι η βελτίωση των σχολικών βιβλίων, πολλά από τα οποία διδάσκονται εδώ και δύο δεκαετίες στα ελληνικά σχολεία και συχνά είναι πυκνογραμμένα και απωθητικά.

Με αυτόν τον τρόπο, ο μαθητής θα εξοικονομήσει αρκετό χρόνο μελέτης, προκειμένου να τον αφιερώσει σε πιο ενδιαφέρουσες ή εποικοδομητικές για εκείνον δραστηριότητες.

Φυσικά, η παραπαιδεία καταλαμβάνει ένα τεράστιο μέρος του χρόνου του μαθητή και τον συμπιέζει, με αποτέλεσμα να κρίνεται αναγκαία η προσέγγιση και αυτού του μεγάλου ζητήματος, που φαντάζομαι ότι θα κριθεί από κάποιον άλλον Έφηβο Βουλευτή.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κ. Κρόκο Παναγιώτη.

Είναι σημαντικά αυτά που είπε και επεσήμανε. Χρειάζεται το δημόσιο σχολείο και εκπαιδευτική αξιολόγηση, αλλά πραγματική αξιολόγηση, η οποία να οδηγήσει σε βελτίωση και όχι αξιολόγηση για την αξιολόγηση. Πρέπει να καταλάβουν και οι εκπαιδευτικοί ότι αυτό που επιτελούν είναι λειτούργημα, ότι αυτή είναι η δουλειά τους και όχι κάποια άλλη.

Το λόγο έχει η επόμενη ομιλήτρια, η δεσποινίδα Βασιλική Παπαϊωάννου, από το Νομό Καρδίτσας.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ (Νομός Καρδίτσας): Κύριε Βουλευτά, κυρίες και κύριοι Έφηβοι και Έφηβες, για αυτά που θα πω δεν χρειάζονται σημειώσεις σε ένα χαρτί, γιατί είναι η πραγματικότητα που αντιμετωπίζουμε όλοι καθημερινά και συνεχώς με βάζει σε πιο βαθιές σκέψεις.

Εγώ θα αναφερθώ στην τέχνη και στον ανθρωπισμό. Μπορεί να φαίνονται δύο τελείως διαφορετικά θέματα, όμως, το ένα οδηγεί στο άλλο.

Τα παιδιά, από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση, ασχολούνται με μαθήματα, χωρίς να ασχολούνται με κάποια τέχνη. Ασχολούνται ελάχιστα με λίγη μουσική ή λίγη ζωγραφική. Θα μπορούσε αυτό να αναπτυχθεί περισσότερο, κάνοντας κάποιες εργασίες, με το να ασχοληθούν με τα μνημεία του τόπου τους ή και με διεθνή μνημεία. Θα μπορούσαν να σεβαστούν την τέχνη μέσω αυτών, να μάθουν να αγαπούν τα έργα τέχνης και να μην τα καταστρέφουν.

Η πραγματικότητα που ζούμε, είναι ότι σε όλους τους δρόμους βλέπουμε ζωγραφίες από spray. Άτομα, έφηβοι κυρίως, ζωγραφίζουν τα μνημεία και τα καταστρέφουν. Αυτό θα μπορούσε να εξαλειφθεί, εάν μάθαιναν από μικρά να τα αγαπούν, εάν μέσω του σχολείου προωθούνταν η τέχνη και ο σεβασμός προς αυτήν.

Με τον πολιτισμό, τα παιδιά, εκτός από το να σέβονται την τέχνη, μαθαίνουν και διάφορες αξίες και ιδανικά, τα οποία προβάλλονται μέσω των έργων τέχνης.

Επίσης, αντί να ασχολούνται μόνο με τα μαθήματα, κάποια παιδιά, τα οποία έχουν κλίση προς τις τέχνες, θα μπορούσαν να τις αναπτύξουν και αργότερα να ασχοληθούν επαγγελματικά με αυτό. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, στο γυμνάσιο, αντί να διδάσκονται τα μαθήματα που διδασκόμαστε εμείς σήμερα, θα μπορούσαν να έχουν μια άλλη πορεία, να ασχοληθούν με την τέχνη που τους ενδιαφέρει και η οποία μπορεί να τους καταρτίσει.

Ακόμη, με τον πολιτισμό, μαθαίνουν να σέβονται και τους ανθρώπους που τον δημιουργούν και, επιπλέον, μαθαίνουν να σέβονται όλους τους ανθρώπους.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Βασιλική Παπαϊωάννου.

Τέχνη και ανθρωπισμός: είναι κάτι που πραγματικά χρειαζόμαστε.

Προχωρούμε στην επόμενη ομιλήτρια. Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αικατερίνη – Ευαγγελία Μπαλτά, από το Νομό Αργολίδος.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ – ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΠΑΛΤΑ (Νομός Αργολίδος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αξιότιμοι Έφηβοι Βουλευτές, εγώ σήμερα θα μιλήσω για την αδιαφορία που υφίστανται τα αρχαιολογικά μνημεία πολλών ελληνικών περιοχών. Συνεχίζοντας, θα επεκταθώ και στις επιπτώσεις του φαινομένου στον πολιτισμό.

Πολλές είναι οι πόλεις, όπως, για παράδειγμα, το Άργος, που διαθέτουν τεράστιο αρχαιολογικό πλούτο: μνημεία, όπως αρχαία θέατρα, ναούς, εκκλησίες. Αυτά, όμως, δεν αντιμετωπίζονται όπως θα έπρεπε. Έχουν εγκαταλειφθεί, δεν φυλάσσονται, δεν συντηρούνται. Χαρακτηριστικά παραδείγματα του φαινομένου αποτελούν αρκετά μνημεία, που καλύπτονται από τόνους μπετόν, με την έγκριση της Εφορείας Αρχαιοτήτων και του δήμου, όπως και η υπερσυσσώρευση μερικών από αυτά σε αποθήκες.

Ανησυχία, όμως, προκαλεί το γεγονός ότι η Εφορεία Αρχαιοτήτων και οι δημοτικές και

νομαρχιακές αρχές επιτρέπουν την όξυνση του φαινομένου.

Όλα αυτά πλήττουν, σε τεράστιο βαθμό, τον πολιτισμό και αυτό γιατί ο πολιτισμός αποτελεί το θεμέλιο του οικοδομήματος που ονομάζεται «κράτος». Με την πολιτιστική γνώση εξελίσσεται ομαλά η κοινωνία. Όταν, όμως, αδιαφορούμε, γυρνώντας την πλάτη στα ιστορικά μνημεία, απαξιούμε για τον πολιτισμό. Έτσι, αρνητικά στοιχεία του ατόμου και της κοινωνίας βρίσκουν εύφορο έδαφος, για να καλλιεργηθούν. Λαϊκισμός, παθητικοποίηση και χειραγώγηση είναι κάποια από τα αποτελέσματα της «ατροφικής», πολιτιστικής συνείδησης.

Η έλλειψη ενδιαφέροντος για την πολιτιστική μας παρακαταθήκη, τελικά, δεν προάγει τον πολιτισμό και δεν παράγονται έτσι επιτεύγματα ικανά να αποτελέσουν το εφαλτήριο των επόμενων γενεών. Διαπιστώνουμε ότι η λήψη μέτρων για την προστασία των ιστορικών χώρων είναι απαραίτητη. Αρμόδιοι φορείς, όπως η Εφορεία Αρχαιοτήτων και οι δημοτικές αρχές, οφείλουν να προστατεύουν περισσότερο τους αρχαιολογικούς χώρους, πάντα με τη βοήθεια της τεχνολογίας. Η χρήση γυάλινων δαπέδων και προθηκών θα προφυλάξει τα σπουδαία μνημεία του πολιτισμού. Αντί, δηλαδή, αυτά να θάβονται με τόνους μπετόν, θα προστατεύονται, θα αναδεικνύονται, αποτελώντας πόλο έλξης επισκεπτών, με συνέπεια την οικονομική τόνωση αυτών των περιοχών που τα διαθέτουν.

Οι πολιτικοί, επίσης, πρέπει να δράσουν ενεργά, αναζητώντας κονδύλια από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για την υλοποίηση του παραπάνω σχεδίου.

Σημαντική, εξίσου, είναι και η προστασία και διαφύλαξη του πολιτισμού. Αρχικά, αυτό θα πραγματοποιηθεί με τη δημιουργία περισσότερων μουσείων και προγραμμάτων ενημέρωσης του κοινού σχετικά με τον πολιτισμό. Γι' αυτά απαιτείται η έγκριση και η δραστηριοποίηση της πολιτικής ηγεσίας.

Συγχρόνως, με την προσθήκη περισσότερων ωρών διδασκαλίας των κλασικών μαθημάτων, όπως είναι η ιστορία και τα αρχαία ελληνικά, θα διαμορφωθεί στους μαθητές πολιτιστική συνείδηση και θα ξεφύγουν έτσι από τον στείρο τεχνοκρατισμό, που υπονομεύει τον πολιτισμό.

Τέλος, όλοι εμείς, ως Έφηβοι Βουλευτές, μπορούμε, διατυπώνοντας τις προτάσεις μας, να συμβάλουμε σημαντικά στην αντιμετώπιση του φαινομένου. Είναι σίγουρο πως, εάν αναλογιστούμε την κρισιμότητα των παραπάνω ζητημάτων, θα μπορέσουμε να τα αντιμετωπίσουμε, δημιουργώντας έτσι ένα μέλλον καλύτερο και για εμάς και για τις επόμενες

γενεές.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Μπαλτά.

Πραγματικά, ο πολιτισμός είναι η «αιχμή του δόρατος» της Ελλάδος. Γίνονται προσπάθειες, χρειάζονται πολλά χρήματα, αλλά χρειάζεται και κάθε ευρώ, το οποίο χρησιμοποιείται στον πολιτισμό, να πιάνει τόπο.

Επόμενη ομιλήτρια είναι η Έφηβος Βουλευτής, Λάσκαρη Δέσποινα, από τη Β' Πειραιώς.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ – ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΛΑΣΚΑΡΗ (Β' Πειραιώς): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, είμαι και εγώ μια μαθήτρια με όνειρα, στόχους, πόθους και ανάγκες, σε μια εποχή, όπου κυριαρχεί ο τεχνοκρατισμός και η μηχανοποίηση της ζωής, όπου τα περισσότερα μετρώνται σε χρήμα, πωλούνται και αγοράζονται. Κάποιοι, όμως, έκαναν λάθος και νόμιζαν ότι μπορούν να εξαγοράσουν την ψυχή μας. Αυτοί είναι οι δημιουργοί αυτού του συστήματος, που τολμούν να το ονομάζουν εκπαιδευτικό.

Πώς είναι εκπαιδευτικό, όταν προωθεί τη βαθμοθηρία και τον ανταγωνισμό μεταξύ των μαθητών, όταν αφομοιώνουμε ολόκληρα κείμενα, χωρίς πολλές φορές να τα καταλαβαίνουμε και χωρίς να τα κρίνουμε, έτσι, επειδή πρέπει; Είναι αυτό το «διάβασε, για να μπεις σε μια αξιοπρεπή σχολή». Πού πήγε η αγάπη για τη γνώση;

Ακούω συνεχώς από στόματα συμμαθητών μου: «Εμένα με νοιάζουν τα μαθήματα της κατεύθυνσης, για να μπω σε μια σχολή. Τι με νοιάζουν τα άλλα;». Έχουν δίκιο. Βέβαια, πώς να νοιαστείς για τα άλλα μαθήματα, όταν δεν έχεις χρόνο για να διαβάσεις τα μαθήματα της κατεύθυνσής σου; Γυρνάς αργά το βράδυ από το φροντιστήριο και δεν ξέρεις τι να κάνεις. Από τη μια νυστάζεις, από την άλλη έχεις διάβασμα, γιατί γράφεις διαγώνισμα στο φροντιστήριο και στο σχολείο. Και για αυτά τα φροντιστήρια, να τα πεντακοσάρικα και τα χιλιάρικα που πέφτουν μηνιαίως! Πληρώνει ο μπαμπάς. Ευτυχώς που η παιδεία είναι δωρεάν! Και άντε, πες ότι περνάς σε κάποια σχολή. Εάν όχι;

Πώς είναι εκπαιδευτικό, όταν μαθαίνουμε απέξω θέματα έκθεσης και πάμε και τα γράφουμε; Έκθεση ιδεών σου λέει! Γιατί αυτό το άγχος «έχω πολύ διάβασμα, δεν έχω χρόνο»; Θέλουν να μας κάνουν μηχανές, πράγματα χωρίς ψυχή, που να προσφέρουμε τις γνώσεις μας για την ανάπτυξη του τεχνοκρατικού πολιτισμού, απλά εξυπηρετώντας συμφέροντα και

κυβερνήσεις. Αγχωνόμαστε να διαβάσουμε, να περάσουμε σε μια σχολή. Δεν προλαβαίνουμε να δούμε τους δικούς μας, να διαβάσουμε ένα εξωσχολικό βιβλίο. Τρίτη Λυκείου, σου λέει, δώστα όλα! Λίγοι αντιλαμβάνονται πως σε αυτήν την ηλικία το παιδί έχει και άλλα ενδιαφέροντα και άλλες ανάγκες.

Μας έχουν γεμίσει τη ζωή άγχος και απελπισία. Μια φορά γράψαμε διαγώνισμα φυσικής. Οι περισσότεροι γράψαμε χάλια. Ήμασταν όλοι στενοχωρημένοι, απογοητευμένοι. Μια κοπέλα έβαλε τα κλάματα και μόλις τη ρώτησα γιατί έκλαιγε, μου είπε: «Δεν θέλω να απογοητεύσω τους γονείς και τους καθηγητές μου». Κανείς δεν την αγχώνει. Είναι, όμως, αυτή η νοοτροπία του συστήματος: «πληρώνει ο πατέρας μου, παλεύουν οι καθηγητές να με διδάξουν, δεν πρέπει να τους απογοητεύσω».

Αυτός είναι ο σκοπός του συστήματος, να μας κάνει «ρομπότ», στυγνούς εξειδικευμένους πολίτες, που να ενδιαφερόμαστε για την απόκτηση όλο και περισσότερων υλικών αγαθών. Να βρω ένα επάγγελμα, να βγάλω λεφτά. Τι προσωπικότητες αναδύονται από το σχολείο; Πού είναι οι πολυμαθείς και οι πολυπράγμονες; Κατακλύστηκε ο κόσμος από την απόλυτη εξειδίκευση και το άγχος. Και μετά αναρωτιόμαστε γιατί η κατάθλιψη είναι η ασθένεια της εποχής μας.

Ένα βαθύ παράπονο πηγάζει από την ψυχή μου και νομίζω ότι είναι κοινό με πολλούς από εσάς και με πολλούς άλλους: Ως πότε θα αγχώνομαι, ως πότε θα θλίβομαι, ως πότε θα φοβάμαι; Έχουμε ξεχάσει κάτι. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα και πνεύμα. Είναι και ψυχή και αυτήν τείνουν να «τεμαχίζουν» καθημερινά οι μεγάλοι του καιρού μας.

Αυτό το σύστημα πρέπει να αλλάξει. Φαντάζομαι ένα αλλιώτικο σχολείο για τα παιδιά μου. Οι καθηγητές πρέπει να είναι καλοί γνώστες του αντικειμένου τους. Ένα σύστημα που θα εξαφανίσει κάθε μορφή βαθμοθηρίας και αθέμιτου ανταγωνισμού ή ζήλειας και θα αναπτύσσει μέσα μας την άδολη αγάπη για τη γνώση, θα επιτρέπει στους μαθητές να έχουν κι άλλες δραστηριότητες και δεν θα ευνοεί το άγχος και τη θλίψη. Θα ήθελα το σχολείο να ξεκινάει από το πρωί και να τελειώνει το απόγευμα και όλες αυτές τις ώρες να ολοκληρώνουμε τις εργασίες μας εκεί, με ενδιαφέρον.

Δεν είναι τυχαίο ότι στα περισσότερα θρανία της τάξης μου είναι γραμμένη η λέξη «βαριέμαι». Αυτό είναι που πρέπει να αποφευχθεί. Ας πάψει πια η ξερή αποστήθιση των νόμων της φυσικής και των χρονολογιών της ιστορίας. Ας βιώσουμε πρακτικά τα μαθήματα.

Να εισαχθούν και άλλα μαθήματα στο σχολείο, που να είναι ενδιαφέροντα και να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των μαθητών.

Επιτέλους, είμαστε το μέλλον. Προστατέψτε τα όνειρά μας!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη δεσποινίδα Λάσκαρη, η οποία είχε μία πάρα πολύ καλή εισήγηση και προβληματισμό.

Επόμενος ομιλητής είναι ο Έφηβος Βουλευτής, Ρομποτής Μάριος, από το Νομό Ιωαννίνων.

ΜΑΡΙΟΣ ΡΟΜΠΟΤΗΣ (Νομός Ιωαννίνων): Θα ήθελα να καλημερίσω όλους όσους βρίσκονται σήμερα εδώ.

Θα ήθελα, από τη μεριά μου, να αφήσω στην άκρη το θέμα της παιδείας και της παραπαιδείας και να αναφερθώ σε ένα άλλο θέμα, μέσα από το οποίο πιστεύω ότι μπορούμε να διατηρήσουμε ένα μεγάλο κομμάτι του πολιτισμού μας. Αυτό δεν είναι άλλο από τη διατήρηση των παραδοσιακών επαγγελμάτων. Έτσι, η επιθυμία μου να ζήσω σε ένα παρελθόν, στην εποχή των παππούδων μας - που εγώ, προσωπικά, πολύ θα επιθυμούσα να είναι παρόν - με έκανε να λάβω μέρος στο συγκεκριμένο διαγωνισμό.

Κατά τη γνώμη μου – ίσως από τους περισσότερους θεωρηθεί παλιομοδίτικο, αλλά εγώ θα προσπαθήσω να το αποδείξω - ο γλύπτης, ο αγωγιάτης και τόσο άλλοι ελεύθεροι επαγγελματίες γέμιζαν με τις φωνές και τις κινήσεις τους μία άλλη καθημερινότητα. Γέμιζαν με χαρά και αισιοδοξία μια άλλη ζωή. Ίσως οι περισσότεροι θα γελάσουν, άλλοι θα στεναχωρηθούν, αλλά έτσι είναι η ζωή, γεμάτη «χαρμολύπες».

Όπως γνωρίζετε, η αιτία του φαινομένου αυτού είναι η ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας και των επιστημών. Έτσι, ξαφνικά, ένας νέος κόσμος γεννήθηκε, ένας κόσμος όχι όμορφος, ούτε αγγελικά πλασμένος, διότι του λείπει το παρελθόν, γι' αυτό και του επιφυλάσσεται ένα αβέβαιο μέλλον.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να σας πω ότι κύριο μέλημά μου είναι να έλθουν τα παιδιά της ηλικίας μου σε μια άμεση επαφή με το παρελθόν, διότι από το παρελθόν μπορούμε να υιοθετήσουμε πολλά στοιχεία. Η σημερινή κοινωνία αποτελεί έναν τεράστιο «ωκεανό», με «βυθό» το παρελθόν, που, όποιος καταφέρει και φτάσει στο «βυθό» του, μπορεί να ανακαλύψει και να φέρει στην επιφάνεια πράγματα τεράστιας αξίας ως προς την σπανιότητά τους. Χρειάζεται να δραστηριοποιηθούμε όλοι, συνήθως οι αρμόδιοι, αλλά και εμείς, έτσι ώστε

να τα διατηρήσουμε.

Συχνά τίθεται το ερώτημα: Ο τεχνικός πολιτισμός επηρεάζει και περιθωριοποιεί τα παραδοσιακά επαγγέλματα; Ορμώμενος εκ του ερωτήματος αυτού, απαντώ τα εξής: Φυσικά, ο τεχνικός πολιτισμός έχει τοποθετήσει στην άκρη τα ανθρώπινα χέρια και έχει τοποθετήσει στη θέση τους μηχανές. Αυτό έχει ως συνέπεια τα εξής: Έχουμε μηχανοποίηση εργασίας. Ο άνθρωπος έχει γίνει πλέον δούλος του ίδιου του εαυτού. Παρατηρείται μία μηχανοποίηση του τρόπου ζωής. Η δουλειά έχει γίνει πλέον ανιαρή και βαρετή.

Στη χώρα μας πρέπει να σημειώσω ότι παρατηρείται ένα τεράστιο, με τα σημερινά δεδομένα, ποσοστό ανεργίας και αυτό πρέπει να το λάβουν σημαντικά υπόψη τους οι αρμόδιοι.

Όσον αφορά τον τεχνικό πολιτισμό, θα πρέπει να σας πω ότι τον έχει δημιουργήσει ο ίδιος ο άνθρωπος και, για όλες τις συνέπειες που απορρέουν από αυτόν, είναι υπεύθυνος ο ίδιος ο άνθρωπος. Εύκολα μπορεί να καταλάβει κανείς ότι, όταν κάποιος Ινδιάνος, για παράδειγμα, ρίχνει ένα βέλος και σκοτώνει κάποιον άνθρωπο, δεν φταίει το βέλος που σκοτώνει, αλλά ο άνθρωπος που το ρίχνει. Έτσι δεν είναι;

Θα πρέπει να σημειώσω, ακόμη, ότι αυτός ο μηχανιστικός τρόπος ζωής έχει επιφέρει μια αλλοτρίωση. Το άτομο κυριεύεται από πλήξη και ανία.

Επειδή δεν έχω τα χρονικά περιθώρια να αναφερθώ ειδικότερα στα θέματα αυτά, θα πρέπει να σας πω ορισμένες προτάσεις, επιφανειακά, περιληπτικά, έτσι ώστε να εξαλείψουμε ή να καταστείλουμε, κατά κάποιον τρόπο, τις συνέπειες που έχει για εμάς ο τεχνικός πολιτισμός.

Αυτές δεν είναι άλλες από την ανάπτυξη του αγροτουρισμού, την αναπαλαίωση εργαστηρίων στα κέντρα των πόλεων, τη μείωση του ποσοστού της αστικοποίησης, που είναι έντονο φαινόμενο στη χώρα μας, τη δημιουργία μουσείων και, πάνω απ' όλα, την αντίσταση στην πλαστικοποίηση των πάντων.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κύριο Ρομποτή για τη διαφορετικότητα της εισήγησής του. Πραγματικά, υπάρχουν μέτρα για τον αγροτουρισμό, υπάρχουν μέτρα για αναπαλαιώσεις μουσείων και παραδοσιακών επαγγελμάτων. Πρέπει να βρεθεί και ο άνθρωπος ...

ΜΑΡΙΟΣ ΡΟΜΠΟΤΗΣ (Νομός Ιωαννίνων): Απλώς πρέπει να δραστηριοποιηθούμε περισσότερο. Αυτό ήθελα να πω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Πρέπει να δραστηριοποιηθούν οι πολίτες, γιατί οι κοινωνίες πάνε μπροστά όταν ενεργοποιούνται και όταν συμμετέχουν οι πολίτες. Δεν πηγαίνουν από μόνες τους ούτε μόνο από τους πολιτικούς. Υπάρχουν μέτρα στον αγροτουρισμό που μπορούν να κάνουν θαύματα, αλλά πρέπει να βρεθούν οι κατάλληλοι άνθρωποι και να το δουν ως επάγγελμα. Είναι ακριβώς όπως τα είπατε. Πρέπει να το δουν με μέλλον. Μπορεί να έρχεται από το παρελθόν, αλλά έχει μέλλον.

Σας ευχαριστώ πολύ για την εισήγηση.

Η επόμενη ομιλήτρια είναι η Έφηβος Βουλευτής, Πλαμαντούρα Γεωργία, από το Νομό Ηλείας.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΛΑΜΑΝΤΟΥΡΑ (Νομός Ηλείας): Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συμμαθητές, το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα είναι η ανάδειξη και η προστασία της πολιτιστικής μας κληρονομιάς.

Στις μέρες μας η ενασχόληση του Έλληνα με τις ρίζες του αποτελεί επιτακτική ανάγκη, καθώς χρειάζεται η σύνδεση του παρελθόντος με το παρόν, ως άμιλλα στην αλλοτριωτική επίδραση της σύγχρονης τεχνολογίας, της διεθνούς πληροφορίας και του κλίματος της παγκοσμιοποίησης.

Γιατί, όπως λέει ο Σεφέρης, «σβήνοντας ένα κομμάτι από το παρελθόν, σβήνει κανείς ένα αντίστοιχο κομμάτι από το μέλλον». Για το λόγο αυτόν, είναι ανάγκη να προστατεύσουμε τα μνημεία στους αρχαιολογικούς χώρους, στα οποία έχουν μείνει ανεξίτηλα τα σημάδια των πολιτιστικών μας αξιών, που έχουν διαμορφωθεί κατά την πορεία του λαού στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Το κράτος οφείλει να αυξήσει τις δαπάνες, ώστε να δημιουργηθούν άρτια εξοπλισμένα μουσεία και να υπάρχουν άτομα αρμόδια για την ξενάγηση στους αρχαιολογικούς χώρους.

Επίσης, η Πολιτεία θα πρέπει να γίνει αρωγός στην προσπάθεια αφύπνισης του παρελθόντος, με τη μείωση των εισιτηρίων στα μουσεία και τους αρχαιολογικούς χώρους. Ακόμη, πρέπει να μεριμνάται να είναι άρτια η κατάσταση του περιβάλλοντος χώρου και τα άτομα που ρυπαίνουν τους χώρους αυτούς, να τιμωρούνται με πρόστιμα.

Τέλος, η Πολιτεία πρέπει να αναδασώσει τον Κρόνιο Λόφο, που ήταν ένα στολίδι για την

Ολυμπία και να αυξήσει τα μέτρα πυρόσβεσης, γιατί, παρότι υπήρχαν οι κατάλληλοι μηχανισμοί την ώρα της φωτιάς, δεν λειτούργησαν και κινδύνεψε να καταστραφεί ένα από τα πολυτιμότερα μνημεία της αρχαιότητας. Παρότι η φύση, όπως λέει ο Ντιλ, είχε προετοιμάσει θαυμάσια την Ολυμπία για το μελλοντικό προορισμό της, δίνοντας την πεδιάδα της, ένα ασύγκριτο θέλγητρο, εμείς οι άνθρωποι δεν προνοούμε για να κρατήσουμε αναλλοίωτο αυτό το στολίδι και τα υπόλοιπα αντίστοιχα μνημεία του τόπου μας, της Ελλάδας μας, στα οποία οφείλουμε και την ένταξή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο κάθε πολίτης, από τη μεριά του, πρέπει να δώσει στους νέους μια καλή πρωτοβουλία, ώστε να ασχοληθούν και να ενεργοποιηθούν, κατασκευάζοντας ενημερωτικά φυλλάδια, στα πλαίσια των επισκέψεών τους στους αρχαιολογικούς χώρους. Έτσι θα αφυπνίζεται το ενδιαφέρον τους και θα δίνεται άλλο νόημα στην προσπάθεια επικοινωνίας τους με το παρελθόν, η οποία έχει απαξιωθεί, όπως είπε και η Έφηβος Βουλευτής, Βασιλική Παπαϊωάννου.

Τέλος, η αναπαράσταση των αρχαίων γραμμάτων και πολιτιστικών εκδηλώσεων μπορούν να στρέψουν το ενδιαφέρον των νέων προς την παράδοση. Δεν μένει, λοιπόν, παρά να καταλάβουμε όλοι ότι η αγωγή και η υπευθυνότητα είναι αποτέλεσμα της συναίσθησης του «εγώ». Αυτό ίσχυε τότε, σε επίπεδο ατομικό όσο και εθνικό. Αν οι συνέπειες της έλλειψής τους είναι σημαντικά βλαβερές για τον άνθρωπο, μπορούμε όλοι να συμπεράνουμε ότι με την έκταση που λαμβάνουν για ένα λαό, από ανασφάλεια ή άγνοια, γίνεται υποτακτικό μέλος μιας αγέλης, της παγκόσμιας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο τώρα έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Χουρδάκης Γιάννης, από το Νομό Ρεθύμνης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΟΥΡΔΑΚΗΣ (Νομός Ρεθύμνης): Κύριε Πρόεδρε, αξιότιμη Επιτροπή της Βουλής, κύριοι συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, αυτό που η γενιά μας πιστεύει, στηρίζει και μάχεται να αποκτήσει, είναι να ακούγεται η φωνή της. Γι' αυτό και θεωρώ ιδιαίτερη τιμή, σήμερα, που, απ' αυτή τη θέση, μπορώ να εκθέσω τις απόψεις μου και να ακούσω τις δικές σας.

Κατάγομαι από το Ρέθυμνο, την, κατά το παρελθόν, πόλη των γραμμάτων. Πριν λίγους μήνες, ο Νομός μας διασύρθηκε πανελληνίως και στιγματίστηκε η εικόνα του, χάρη στις ενέργειες μιας μερίδας πολιτών, που όλη η κοινωνία καταδίκασε και καταδικάζει.

Αποτελεί συγκυρία, που με στεναχωρεί, όμως, ότι το θέμα που θα αναπτύξω σχετίζεται άμεσα με τα γεγονότα των Ζωνιανών. Αυτά τα γεγονότα αποτελούν μια απόδειξη πως τέτοια προβλήματα έχουν τις ρίζες τους στην παιδεία και, εδώ, στην έλλειψή της. Έτσι βεβαιώνεται το γνωστό ότι «όπου κλείνει ένα σχολείο, ανοίγει μια φυλακή» και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, γεννιούνται πολλές φυτείες.

Το Ρέθυμνο είναι ο Νομός, σε ολόκληρη την Ελλάδα, που κρατά τα πρωτεία ως προς το ποσοστό των μαθητών που δεν ολοκληρώνουν τη βασική εκπαίδευση. Στη γλώσσα των αριθμών, το 13% των μαθητών στο Ρέθυμνο δεν παίρνει απολυτήριο Γυμνασίου, σύμφωνα με τα στοιχεία του Πρωτοδικείου Ρεθύμνου, από την περίοδο 2000-2001. Το 41% των μαθητών που σταματούν το σχολείο, προέρχονται από την περιοχή Μυλοποτάμου. Από τα δυο φύλα, περισσότερο πλήττονται τα αγόρια και αυτό γιατί οι ίδιοι οι γονείς τα παρακινούν να διακόψουν τη φοίτηση και να βοηθήσουν σε αγροτικές δουλειές και άλλες δραστηριότητες, για την επιβίωση της οικογένειας.

Ακόμη, το πρότυπο της περιοχής δεν υπαγορεύει υψηλές σχολικές επιδόσεις, αλλά επιδόσεις για ένα καλό αυτοκίνητο, πολλά χρήματα, καλή γνώση στο χειρισμό του όπλου. Χρήματα πολλά και εύκολα αποκτά κανείς με χασισοκαλλιέργειες, εμπόριο όπλων και επιδοτήσεις. Έτσι οι τραπεζικές καταθέσεις χτυπούν κόκκινο.

(Στο σημείο αυτό προσέρχεται στην Αίθουσα ο Πρόεδρος της Βουλής, κ. Δημήτριος Σιούφας)

Οι νέοι θαμπώνονται από κέρδος και γιατί να πάνε σχολείο; Οι δυο στους τρεις μαθητές που σταματούν το σχολείο είναι αγόρια. Από την άλλη, τα κορίτσια δένονται με τα δεσμά του γάμου, κατά κανόνα, πριν τη συμπλήρωση του 18ου έτους και έτσι το σχολείο έρχεται σε τελευταία μοίρα. Πρωταρχικός στόχος είναι η δημιουργία οικογένειας και η ανατροφή των αγοριών, που θα αποτελέσουν τα μελλοντικά «τουφέκια». Και αν κάποιος θελήσει να ξεχωρίσει είναι σχεδόν αδύνατον. Βοήθεια από το σπίτι σπάνια υπάρχει. Το σχολείο, από μόνο του; Η ενισχυτική διδασκαλία υπήρξε ισχνή, μέχρι την κατάργησή της.

Το πρόβλημα, φυσικά, δεν είναι μαθησιακό, αλλά κοινωνικό. Κίνητρα απαραίτητα για τον περιορισμό του: η τόνωση των σχέσεων μεταξύ εκπαιδευτικών και μαθητών και ο καθηγητής να έχει και ρόλο ψυχολόγου. Θα πρέπει, επιπλέον, να διευρυνθεί ο κύκλος εργασιών των κοινωνικών λειτουργών και να αυξηθεί ο αριθμός τους, ώστε να εντοπίζουν τα παιδιά που

πιθανά δέχονται πιέσεις από τις οικογένειές τους για να διακόψουν τη φοίτηση. Να εξηγείται στους γονείς η χρησιμότητα και η ανάγκη έστω για ένα απολυτήριο Γυμνασίου και, ουσιαστικά, να προλαμβάνεται η μαθησιακή διαρροή από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι τα πρόστιμα δεν δίνουν λύση στο πρόβλημα, του οποίου η αντιμετώπιση δεν μπορεί να περιμένει άλλο.

Γενικότερα, για το Ρέθυμνο, η κατάσταση δεν είναι ρόδινη. Η αντίδραση της επίσημης Πολιτείας ήταν να υπάρξουν πρόστιμα 150 ευρώ και 200 ευρώ και καταδικαστικές αποφάσεις για τους μαθητές που διέκοψαν το 2000 και 2001. Το πρόβλημα συνεχίζει.

Εδώ να σημειώσουμε πως το 43% των καταδικαστικών αποφάσεων του 2007 αφορούν αλλοδαπούς.

Τελειώνοντας, θέλω να πω, σε όσους ταύτισαν το Ρέθυμνο και ιδιαίτερα το Μυλοπόταμο με χασισοκαλλιέργειες και με παραβατική συμπεριφορά, ας ψάξουν πρώτα τις δικές τους ευθύνες. Για να μη μακρηγορώ, να ψάξουν τις ευθύνες τους στα σχολεία που ίδρυσαν στην περιοχή, πώς τα στήριζαν και τι διέξοδο έδωσαν στους νέους της περιοχής. Λυπάμαι, αλλά πρέπει να θυμίσω σε πολλούς ότι «Ο αναμάρτητος πρώτος το λίθο βαλλέτω».

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Παπαδάκη Νεκταρία, από το Νομό Ρεθύμνης.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ (Νομός Ρεθύμνης): Θα ήθελα να σας καλημερίσω. Δεν έχω ετοιμάσει κάτι, αλλά έχω να κάνω κάποιες επισημάνσεις.

Θα ήθελα να μιλήσω για τον τεχνοκρατικό χαρακτήρα του σχολείου σήμερα και να πω τι μπορεί να γίνει για να αλλάξει αυτός ο χαρακτήρας, γιατί πρέπει να ξέρουμε ότι η νοοτροπία που επικρατεί στα σχολεία, δεν μπορεί να αλλάξει με κάποιες μεταρρυθμίσεις. Πρέπει να γίνουν άλλα πράγματα, πιο ουσιώδη, που, κατά τη γνώμη μου, είναι και τα βασικά και είναι οι ρίζες. Από κει πρέπει να ξεκινήσουμε.

Προϋπόθεση όλων αυτών είναι να αποσυνδεθεί το σχολείο από την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και να υπάρξουν ακόμη κάποια άλλα μέτρα. Για παράδειγμα, οι καθηγητές, που είναι το σημαντικότερο κεφάλαιο μέσα στο σχολείο, που το στηρίζουν και σ' αυτούς εναποθέτουμε τη μόρφωση των παιδιών, πρέπει να αξιολογούνται.

Προσωπικά, έχω βιώσει καταστάσεις, που είναι απαράδεκτες. Ντρέπομαι και να τις

ονοματίσω. Είναι επιτακτική ανάγκη – δεν ξέρω πώς αλλιώς να το εκφράσω - να αξιολογούνται οι καθηγητές και, επίσης, να γίνονται σεμινάρια.

Η επιμόρφωση των καθηγητών είναι ελλιπής. Βγαίνουν από τα πανεπιστήμια και, με τις γνώσεις που διαθέτουν από το πανεπιστήμιο, επιμορφώνουν και εκπαιδεύουν γενιές και γενιές, οι απαιτήσεις των οποίων είναι διαφορετικές. Πρέπει, λοιπόν, να προσαρμόζουμε τις γνώσεις των καθηγητών στις ανάγκες της κοινωνίας. Είναι πολύ βασικό αυτό, κατά τη γνώμη μου.

Επιπλέον, στις θετικές σχολές, για παράδειγμα, έχω παρατηρήσει ότι οι φοιτητές, που αργότερα γίνονται καθηγητές, δεν έχουν στο πρόγραμμά τους παιδαγωγικά μαθήματα. Αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουν την ευκαιρία και τη δυνατότητα αργότερα να καταλάβουν τους μαθητές, να επικοινωνήσουν μαζί τους και να τους βοηθήσουν. Δηλαδή δεν υπάρχει ουσιαστική σχέση ανάμεσα σε καθηγητές και παιδιά. Και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι καθηγητές δεν έχουν κάνει παιδαγωγικά μαθήματα και δεν ξέρουν πώς να προσεγγίσουν το μαθητή.

Άλλα δύο πράγματα, που θα ήθελα να προσθέσω, είναι ότι πρέπει να προστεθούν και να αφαιρεθούν κάποια μαθήματα από το σχολείο, όπως, για παράδειγμα, η οικολογική αγωγή, η πολιτική αγωγή για ενεργότερους πολίτες και η σεξουαλική αγωγή, που πιστεύω ότι μας αφορά όλους και πρέπει να το σκεφτούμε πολύ σοβαρά.

Το άλλο που θα ήθελα να επισημάνω είναι το παράδειγμα της ιστορίας. Τα παιδιά, τόσα χρόνια, διδάσκονται ιστορία από το δημοτικό μέχρι το λύκειο. Τελειώνουν το σχολείο και δεν γνωρίζουν, πραγματικά, τίποτε από ιστορία. Ελάχιστοι είναι αυτοί που γνωρίζουν. Αυτό σημαίνει ότι το σχολείο δίνει στα παιδιά μεγάλο όγκο γνώσεων και από όλα αυτά οι μαθητές δεν μπορούν να κρατήσουν τίποτα, απολύτως. Αυτό πρέπει να μας προβληματίσει. Πρέπει να είναι συγκεκριμένη η γνώση, τα παιδιά να την αποκτούν, ώστε να τους βοηθήσει στη ζωή τους, στη συνέχεια. Όχι πολλά πράγματα και τελικά να μη μαθαίνουν τίποτα. Λίγα και καλά, που θα τους βοηθήσουν στο μέλλον.

Στο τέλος της ομιλίας μου, εύχομαι η διαδικασία και ο θεσμός της «Βουλής των Εφήβων» να είναι ουσιαστική και να γονιμοποιεί τη σκέψη και τον προβληματισμό των πολιτικών και των υπεύθυνων. Να μην είναι επιφανειακή και τυπική, απλά και μόνο για να φανεί ότι οι έφηβοι λένε τις απόψεις τους. Πρέπει, πραγματικά, να λάβουν υπ' όψιν τους οι

αρμόδιοι τις προτάσεις που γίνονται, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσει να βελτιωθεί το εκπαιδευτικό σύστημα και θα μπορούμε να ελπίζουμε για το μέλλον και τα παιδιά της χώρας μας.

Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Βουλής, κ. Δημήτριος Σιούφας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων): Εμένα θα μου επιτρέψετε να σας συγχαρώ που συμμετέχετε στη «Βουλή των Εφήβων». Άκουσα τους τρεις Έφηβους Βουλευτές που μίλησαν. Εκτιμώ ιδιαίτερως την πληρότητα ανάπτυξης των σκέψεων, την καλή χρήση της γλώσσας, αλλά και τη διατύπωση των νοημάτων με εξαιρετική επάρκεια. Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για αυτή τη γρήγορη προσέγγιση, που τουλάχιστον προσλαμβάνω ο ίδιος, στη διάρκεια της συζήτησης και της λειτουργίας της Διαρκούς Επιτροπής, με ένα διακεκριμένο συνάδελφο, τον Καθηγητή κ. Αγοραστό, ο οποίος προεδρεύει των εργασιών της Επιτροπής.

Θα σταθώ σε τρία σημεία. Να εκφράζετε τις σκέψεις σας με τον τρόπο με τον οποίο εσείς πιστεύετε ότι εκφράζετε αυτές τις σκέψεις, αλλά και τους προβληματισμούς σας, χωρίς περιορισμούς, ανατρεπτικά, διεκδικητικά και πιάνοντας - όπως ο ίδιος, πολλές φορές, συνηθίζω να λέω - «τα κάρβουνα αναμμένα στα χέρια». Αυτό θα κάνει πολύ καλύτερη την κοινωνία, στην οποία θα ζήσετε αύριο, εσείς, οι ίδιοι. Από τα δεκαοχτώ σας χρόνια θα έχετε και το δικαίωμα ψήφου, για να αλλάξουν προς το καλύτερο πολλά από αυτά και από τις διαπιστώσεις τις οποίες κάνετε.

Άκουσα τον Έφηβο Βουλευτή να λέει ότι πολλά παιδιά εγκαταλείπουν το σχολείο. Με το εκπαιδευτικό σύστημα που έχουμε και με τις αδυναμίες του - εχθρός του καλού είναι πάντοτε το καλύτερο - έχει ευθύνη και η οικογένεια, γιατί ένα παιδί, που δεν έχει τελειώσει το γυμνάσιο, το εγκαταλείπει. Και δεν φτάνουν μόνο οι κυρώσεις και οι τιμωρίες για την υποχρέωση των γονιών να δώσουν τα βασικά εκπαιδευτικά εφόδια στο παιδί τους, τουλάχιστον μέχρι να τελειώσει το γυμνάσιο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΟΥΡΔΑΚΗΣ (Νομός Ρεθύμνης): Μέσα στην Αίθουσα είχα αναφέρει τους λόγους για τους οποίους ένα παιδί εγκαταλείπει το σχολείο. Πολλές φορές, οι οικογένειες παίρνουν το νέο από την εκπαίδευση, για να βοηθήσει σε δουλειές της οικογένειας...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ (Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων): Αγόρι μου, είναι μία

προσέγγιση, αλλά εμένα θα μου επιτρέψετε να σας πω ότι ο πατέρας μου, σε ένα ορεινό χωριό της Καρδίτσας, είχε πάει μέχρι τη Β΄ Δημοτικού και η μητέρα μου δεν είχε πάει καθόλου στο σχολείο και την υπογραφή της την έβαζε με ένα σταυρό. Βεβαίως, η Πολιτεία έχει τους νόμους που επιβάλλει και υποχρεώνει την οικογένεια να στέλνει τα παιδιά στο σχολείο, κατά τα χρόνια της υποχρεωτικής εκπαίδευσης, αλλά έχουν ευθύνη και οι γονείς να εφοδιάσουν τα παιδιά, τουλάχιστον με τις στοιχειώδεις γνώσεις. Δεν υπάρχει δικαιολογία προς αυτήν την κατεύθυνση. Και δεν αναφέρομαι μόνο στη δική μου περίπτωση. Ακόμα και σήμερα υπάρχουν παιδιά που δεν έτυχε οι γονείς τους να έχουν τις δυνατότητες που έχει σήμερα η κοινωνία, η τοπική κοινωνία και η πατρίδα μας, τουλάχιστον για τη βασική εκπαίδευση.

Για μένα η γνώση είναι το μεγαλύτερο εφόδιο στη ζωή. Όπου βρίσκομαι, όλα αυτά τα τελευταία χρόνια, που συμμετέχω στα δημόσια πράγματα, προτρέπω τους γονείς να δίνουν ό,τι περισσότερο μπορούν για να έχουν γνώσεις τα παιδιά τους, από το να δουλεύουν σκληρά για να τους αφήσουν ένα διαμέρισμα. Εμένα με συντροφεύει μια κινέζικη παροιμία, η οποία λέει: «Αν δίνεις στους ανθρώπους ψάρια, για να τρώνε, θα τρώνε ψάρια. Θα τους δώσεις μία φορά, δύο φορές και θα τρώνε ψάρια. Αν τους μάθεις να ψαρεύουν, θα μπορούν να τρώνε για όλη τους τη ζωή». Ο παραλληλισμός, αλλά και το περιεχόμενο αυτής της παροιμίας, είναι σαφές. Η γνώση αποτελεί το καλύτερο εφόδιο για τη ζωή, γιατί σας δίνει τη δυνατότητα να στέκεστε στα πόδια σας, στις δικές σας δυνάμεις και με αυτές να προχωράτε με επιτυχία μέσα στη ζωή.

Θέσατε ένα πολύ σημαντικό θέμα. Ενώ δίνεται πληθώρα γνώσεων και διδάσκονται τόσα πολλά μαθήματα στα σχολεία, πολλές φορές, βλέπετε να ερωτώνται παιδιά τι σημαίνει 28η Οκτωβρίου ή τι σημαίνει 25η Μαρτίου και να δίνουν διαφορετικές απαντήσεις. Είναι μια πάρα πολύ απλή ερώτηση, που οφείλει να την απαντά κανείς στην Α΄, Β΄ και Γ΄ Δημοτικού και βλέπετε να δίνονται αλλοπρόσαλλες απαντήσεις. Για μένα, πού οφείλεται αυτό; Στο γεγονός ότι η μεγαλύτερη προσπάθεια που γίνεται, είναι να αποστηθίζουμε αυτό που διαβάζουμε και, συνεπώς, να γράφουμε με γομολάστιχα.

Ο βασικός σκοπός της εκπαίδευσης είναι να μαθαίνει ο νέος να αναλύει και να συνθέτει και πάνω εκεί να οικοδομεί όλο το οικοδόμημα της γνώσης και της εξειδίκευσής της σε ορισμένους τομείς. Με κοινή προσπάθεια απ' όλους, πιστεύω ότι μπορούμε να κάνουμε καλύτερα τα πράγματα, αλλά και με τη δική σας συμμετοχή ο κόσμος, στον οποίο θα ζήσετε,

θα είναι ακόμα καλύτερος. Αυτή η εκπαίδευση, αυτό το διήμερο είναι για να σας εφοδιάσει με αυτές τις γνώσεις, την εκπαίδευση στη δημοκρατία και στον κοινοβουλευτισμό, ώστε, αύριο στη ζωή σας ως πετυχημένοι επιστήμονες, ως επαγγελματίες, να φτιάξετε τα πράγματα καλύτερα απ' ό,τι θα σας τα παραδώσουμε εμείς.

Καλή συνέχεια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει ο κ. Σταμπουλτζής Κυριάκος, από το Νομό Φλωρίνης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛΤΖΗΣ (Νομός Φλωρίνης): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συμμαθητές, είναι τιμή μου που βρίσκομαι σε ένα τέτοιο χώρο και έχω τη δυνατότητα να εκφράσω τις απόψεις μου.

Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα είναι η σχολική βία. Όταν ακούει κάποιος αυτόν τον όρο, κατευθείαν σκέφτεται τη σωματική βία. Δεν είναι, όμως, μόνο αυτό. Είναι και η λεκτική βία, η ψυχολογική, η συναισθηματική, η σεξουαλική και ο βανδαλισμός στο σχολικό περιβάλλον. Είναι ένα σοβαρό θέμα και διογκώνεται στη σημερινή εποχή, δυστυχώς. Σχετίζεται και με άλλα σοβαρά προβλήματα της εποχής μας: με την κοινωνική ανισότητα, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τη διαφορετικότητα, προβλήματα επίκαιρα, που πρέπει όλους να μας απασχολούν. Είναι συνυφασμένα με την παραβατικότητα, το φόβο και την απαξίωση του ανθρώπου. Οι διαστάσεις που παίρνει, τα τελευταία χρόνια, συνεχώς μεγαλώνουν. Το συνηθέστερο φαινόμενο βίας είναι η βία μεταξύ των μαθητών. Παρ' όλα αυτά, όμως, παρατηρείται και βία από τους εκπαιδευτικούς προς τους μαθητές. Τα τελευταία χρόνια, βέβαια, ευτυχώς υπάρχει μείωση σε τέτοιες περιπτώσεις. Η βία από τους μαθητές απέναντι στους εκπαιδευτικούς, συχνότερο φαινόμενο, δυστυχώς, δείχνει την ασέβεια απέναντι στους μεγαλύτερους, όπως και η βία από εξωσχολικούς παράγοντες σε μέλη της κοινότητας. Μπορεί να συμβεί και εκδήλωση βίας από ένα άτομο απέναντι σε ένα σύνολο ατόμων και το αντίστροφο.

Η σχολική βία στην Ελλάδα: Τα καταγραφόμενα περιστατικά, συνήθως, είναι βία μεταξύ μαθητών ή βία μεταξύ μαθητών και εξωσχολικών. Δυστυχώς, είναι πολύ περισσότερα τα περιστατικά βίας τα οποία δεν καταγράφονται για να μην αμαυρωθεί η εικόνα του σχολείου και συχνά συγκαλύπτονται. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, όμως, τα ψυχολογικά προβλήματα στο θύμα και, παράλληλα, επιτυγχάνεται η επανάπαυση του θύτη και η διαιώνιση του προβλήματος. Η λεκτική κακοποίηση, οι ξυλοδαρμοί, οι απειλές, η σεξουαλική κακοποίηση, ο

βανδαλισμός απέναντι στο σχολικό περιβάλλον, είναι συχνά χαρακτηριστικά βίας στην Ελλάδα. Το μεγαλύτερο ποσοστό των Ελλήνων έχει υποστεί σίγουρα κάποια από τις παραπάνω μορφές βίας, άμεσα ή έμμεσα.

Βέβαια, λύσεις, όμως, υπάρχουν. Να διοριστούν π.χ. ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι, δυο βασικές επιστήμες, οι οποίες σίγουρα μπορούν να βοηθήσουν στην καταπολέμηση του προβλήματος. Να γίνεται επιμόρφωση των καθηγητών με σεμινάρια ή με διαλέξεις. Να υπάρξει αντιμετώπιση στην ευρύτερη κοινωνική της διάσταση και να δοθεί, βασικά, έμφαση στην παιδεία. Η οικογένεια οφείλει να δραστηριοποιηθεί και να παρέχει τη φροντίδα της στα παιδιά της. Ακόμα, οφείλουν να ληφθούν μέτρα για τη διαπαιδαγώγηση των παραβατών και την τιμωρία τους. Επίσης, πιστεύω πως πρέπει να εισαχθεί στην εκπαίδευση η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση, της οποίας η έλλειψη είναι εμφανής. Μ' αυτόν τον τρόπο, μπορούμε να πετύχουμε την ενδυνάμωση του πολίτη, την ενίσχυση της αυτοπεποίθησής του και τον αυτοέλεγχό του. Τέλος, η σχολική βία δεν μπορεί να εξεταστεί χωρίς να ληφθούν υπ' όψιν το ευρύτερο περιβάλλον, οι αξίες, οι θεσμοί, η πολιτισμική και πολιτική ιστορία. Η στάση του θύματος και θύτη αντανακλούν σίγουρα τη συμπεριφορά που το οικογενειακό και το κοινωνικό περιβάλλον καλλιεργούν.

Προτού σχεδιαστούν, όμως, μέτρα για την αντιμετώπιση και την πρόληψη της σχολικής βίας, πρέπει να ληφθούν οπωσδήποτε μέτρα για τη βία στην ευρύτερη κοινωνία. Πιστεύω πως όλοι βρισκόμαστε εδώ έχοντας την ελπίδα για κάτι καλύτερο. Όλοι μπορούμε να φροντίσουμε για τη βελτίωση της κατάστασης. Ας γίνει ο καθένας, λοιπόν, η αλλαγή που περιμένει να γίνει στον κόσμο.

Ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η δεσποινίδα Μπούρου Μαρουλία, από το Νομό Πιερίας.

ΜΑΡΟΥΛΙΑ ΜΠΟΥΡΟΥ (Νομός Πιερίας): Καλημέρα και από εμένα. Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, φίλες και φίλοι της «Βουλής των Εφήβων», βρισκόμαστε σήμερα, εδώ, φιλοξενούμενοι στο χώρο της Βουλής, με την ιδιότητα του Εφήβου Βουλευτή, για να συζητήσουμε για τα προβλήματα στον εκπαιδευτικό τομέα της χώρας μας. Είμαστε όλοι μαθητές της Γ' Λυκείου και κουβαλάμε στην πλάτη μας σχεδόν δώδεκα χρόνια σχολικής ζωής. Έτσι, λοιπόν, γνωρίζουμε όλοι πάρα πολύ καλά τα προβλήματα που ταλανίζουν το

εκπαιδευτικό σύστημα και το μεταμορφώνουν σ' έναν εχθρό των μαθητών.

Κάθε φορά που κάνω αναδρομή στα προηγούμενα έτη της σχολικής μου θητείας τα ερωτηματικά και τα «γιατί» είναι πολλά. Δυστυχώς, τώρα, στην Γ' Λυκείου, που βρίσκομαι, που ο όγκος των μαθημάτων και το άγχος είναι σε έξαρση, είναι ακόμα περισσότερα. Γιατί να μας επιβάλλουν, τα ωραιότερα χρόνια της ζωής μας, να τα σπαταλάμε πάνω από μία στοίβα βιβλίων, τα οποία αποστηθίζουμε μόνο και μόνο για να δώσουμε εξετάσεις και μετά «ας τα ξεχάσουμε, δεν πειράζει»; Γιατί οι προσπάθειες και οι κόποι δώδεκα χρόνων να μας εξασφαλίζουν μόνο ένα μέλλον και αυτό, μάλιστα, γεμάτο αβεβαιότητα και ανασφάλεια; Γιατί οι γνώσεις και οι επιδόσεις μας να αξιολογούνται με βάση μία κόλλα αναφοράς γεμάτη εξισώσεις, παραγώγους, λατινικά; Μπορούν οι καρποί της προσπάθειας τόσων ετών να αξιολογηθούν μέσα από ένα χαρτί; Και, ακόμη καλύτερα, γιατί να είναι απαραίτητη η αξιολόγηση και η διάκριση των μαθητών; Γιατί να είμαστε κλεισμένοι μέσα σε μία αίθουσα, καθισμένοι μπροστά από ένα βιβλίο, κυνηγώντας μονίμως την ύλη, επτά ώρες κάθε μέρα, αντί να ξεφύγουμε από τα όρια του σχολικού συγκροτήματος και μέσα από καθημερινά πράγματα να κατανοήσουμε καλύτερα τα μαθήματα; Γιατί το σχολείο επικεντρώνεται στην εξειδικευμένη γνώση, αμελώντας να καταρτίσει και να εξοπλίσει τους νέους με αξίες και ιδανικά, όπως ο σεβασμός στον άνθρωπο και στη φύση, ώστε να εξελιχθούν σε ολοκληρωμένες προσωπικότητες, που μάχονται για το κοινό καλό;

Γιατί έχουν όλοι απαξιώσει το σχολείο; Οι εκπαιδευτικοί που συμπεριφέρονται ως κακής ποιότητας δημόσιοι υπάλληλοι, θύματα της κρίσης των αξιών και του υλιστικού πνεύματος της εποχής. Οι γονείς, που πατάνε μόνο στο σχολείο για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Εμείς, που δεν μπορούμε να καταλάβουμε ή καλύτερα που δεν μας αφήνουν να καταλάβουμε γιατί πάμε στο σχολείο. Γιατί σκοτώνουν όλη αυτήν την αθωότητα του σχολείου, αυτό το όνειρο;

Η απάντηση σε όλη αυτήν την πληθώρα των «γιατί», που είμαι βέβαιη ότι είναι κοινή για όλους τους νέους, είναι απλή. Όλοι μας, μικροί και μεγάλοι, είμαστε εγκλωβισμένοι σ' ένα σύστημα που καταρρέει και μαζί μ' αυτό καταρρέει όλη η χώρα και ο ίδιος μας ο πολιτισμός. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να συνειδητοποιήσουμε ότι οι αλλαγές πρέπει να είναι ριζικές, να ξεκινούν από τα πρώτα χρόνια της μαθητικής καριέρας και να καταλήγουν μέχρι το πανεπιστήμιο

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να διευκρινίσω πώς θα ήθελα εγώ το σχολείο. Πρώτα απ' όλα, θα ήθελα ένα σχολείο που θα στοχεύει πρωτίστως στην πνευματική καλλιέργεια και στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων και όχι στην απλή παροχή γνώσεων, ένα σχολείο που θα μας δώσει όλα τα εφόδια, πνευματικά, ψυχικά, ηθικά και σωματικά για να μπορέσουμε να κερδίσουμε τη ζωή μόνοι μας.

Έτσι, λοιπόν, θα πρέπει να αναβαθμιστούν όλα τα μαθήματα, ακόμα και αυτά της αισθητικής αγωγής, της γυμναστικής, των θρησκευτικών, των ξένων γλωσσών και άλλα, που στις μέρες μας θεωρούνται ανούσια και χάσιμο χρόνου, αλλά καλλιεργούν όλες τις πτυχές της προσωπικότητάς μας. Παράλληλα, να προστεθούν νέα μαθήματα, που θα ευαισθητοποιούν τους νέους σε θέματα οικολογίας και περιβαλλοντικής, θέματα βαρυσήμαντα για την εποχή μας. Οι κατευθύνσεις και τα μαθήματα βαρύτητας να καταργηθούν και όλα τα μαθήματα να είναι εξίσου σημαντικά.

Επιπρόσθετα, έχουμε χρέος να επιδιώξουμε έναν τρόπο διδασκαλίας διαφορετικό από το σημερινό. Το βιβλίο θα είναι απλά συμβουλευτικό και θα χρησιμεύει ως χώρος άντλησης θεμάτων για συζήτηση μεταξύ του διδάσκοντος και των μαθητών. Έτσι, σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος θα δίνεται η δυνατότητα στους νέους να ξεδιπλώσουν τις σκέψεις και τους προβληματισμούς τους, ακούγοντας, συγχρόνως, τις απόψεις των υπόλοιπων συμμαθητών και του καθηγητή, καλλιεργώντας το γόνιμο διάλογο και το σεβασμό προς την αντικρουόμενη άποψη. Επιπλέον, το σχολείο οφείλει να απαλλαγεί από τα στερεότυπα και την ξενοφοβία που διέπουν την εποχή μας και να γίνει ένας πολυπολιτισμικός χώρος, που θα είναι ανοιχτός για όλους τους ανθρώπους και τις εμπειρίες τους, απ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Κατά τη γνώμη μου, είναι απαραίτητη η κατάργηση των εξετάσεων, που γεννούν τον ανταγωνισμό, τη βαθμοθηρία και πολύ άγχος. Οι νέοι θα αξιολογούνται με έναν διαφορετικό τρόπο, μέσα από την καθημερινή συμμετοχή τους στα σχολικά δρώμενα, χωρίς βαθμολογίες και κατανομές, που γιγαντώνουν τις ανισότητες.

Τέλος, το σχολείο θα πρέπει να σταματήσει να λειτουργεί ως προθάλαμος των πανεπιστημίων και να επικεντρωθεί στην ανθρωπιστική και γενική παιδεία και όχι στην τεχνοκρατική και εξειδικευμένη.

Ένα τέτοιο σχολείο επιθυμώ, ένα σχολείο προσιτό για όλους, σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, όσο απόμακρη και αν είναι. Να υπάρχουν σχολεία όπου οι νέοι θα χαίρονται να

πηγαίνουν και δεν θα το κάνουν καταναγκαστικά. Όμως, για να γίνει πραγματικότητα ένα τέτοιο σχολείο, απαιτείται η συλλογική δράση όλων. Η Πολιτεία οφείλει να αυξήσει τις δαπάνες για την παιδεία, έτσι ώστε να δημιουργηθούν νέα, πλήρως εξοπλισμένα, σχολεία.

Οι καθηγητές, από τη μεριά τους, οφείλουν να συνειδητοποιήσουν ότι ο εκπαιδευτικός ασκεί λειτουργήματα και όχι εργασία, μόνο και μόνο για τις χρηματικές απολαβές.

Οι γονείς έχουν καθήκον να επιδείξουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την εκπαίδευση των παιδιών τους, όχι απλά δίνοντας χρήματα για φροντιστήρια, αλλά να συμμετέχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία, ουσιαστικά και ενεργά.

Τέλος, όλοι εμείς, τα παιδιά, έχουμε υποχρέωση να επαναπροσδιορίσουμε τον τρόπο σκέψης μας και να δώσουμε στο σχολείο την προσοχή και την αξία που του αξίζει, διότι η παιδεία είναι το ύψιστο αγαθό για κάθε άνθρωπο και είναι κρίμα και άδικο να παραγκωνίζεται.

Κλείνοντας, θα ήθελα να σας ευχαριστήσω για την ευκαιρία που δίνετε σε μας τους νέους να εκφράσουμε τις απόψεις και τις προσδοκίες μας.

Θέλω να ελπίζω ότι οι ιδέες μας θα ληφθούν σοβαρά υπόψη και θα δράσετε άμεσα. Γιατί, παρόλο που εμείς, σε λίγους μήνες, θα αποχωριστούμε τα θρανία, δεν θα ήθελα τα δικά μου παιδιά, μετά από κάποια χρόνια, να έχουν τους ίδιους προβληματισμούς, όταν εμείς, πλέον, θα έχουμε την κατάσταση στα χέρια μας. Δεν θα ήθελα να γίνουμε κι εμείς απλά «γρανάζια του συστήματος» και να έχουμε ξεχάσει τα όνειρά μας, όπως, δυστυχώς, οι μεγάλοι έκαναν για εμάς.

Ευχαριστώ για την προσοχή σας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Στο σημείο αυτό θα κάνουμε ένα μικρό διάλειμμα και σε 15' θα είμαστε όλοι εδώ, για να συνεχίσουμε.

Σας ευχαριστούμε μέχρι στιγμής.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Νεφέλη - Φωφώ Σιανίδου, από το Νομό Ροδόπης.

ΝΕΦΕΛΗ-ΦΩΦΩ ΣΙΑΝΙΔΟΥ (Νομός Ροδόπης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, πριν αρχίσω την ομιλία μου, θα ήθελα

να πω ότι νιώθω μεγάλη ευχαρίστηση που βρίσκομαι σήμερα, εδώ, μαζί με όλους εσάς, που είστε άτομα της ηλικίας μου και βλέπω πως έχετε τους ίδιους προβληματισμούς με μένα, τους οποίους εκφράζετε με το ίδιο σθένος, με το οποίο θέλω να τους εκφράσω κι εγώ.

Στα πλαίσια της εξέλιξης του πνευματικού πολιτισμού, οι νέοι αναπτύσσουν τις σκέψεις τους και εκφράζουν τις ανησυχίες τους. Ο πνευματικός πολιτισμός, μέσα από την τέχνη, δεν διαχέεται στους νέους, κυρίως δε σε αυτούς που ζουν στην περιφέρεια. Πολλοί νέοι καταφεύγουν στην πρωτεύουσα, προκειμένου να σταδιοδρομήσουν. Προσπαθούν να αναδειχθούν μέσα από ριάλιτι σόου και τηλεπαιχνίδια και μέσα από λανθασμένα πρότυπα.

Η Πολιτεία παίζει εδώ σημαντικό ρόλο. Όμως, υπολειτουργεί στο σύνολο των μηχανισμών της. Κρατικές θεατρικές σκηνές, ΔΗΠΕΘΕ, περιοδεύουσες εκθέσεις, καλλιτεχνικοί διαγωνισμοί, υποτυπώδη χρηματικά ποσά, ελλιπής ενημέρωση των πολιτιστικών παραδόσεων και εισβολή των ξενικών συνθηθειών, χαρακτηρίζουν τη ζωή των νέων.

Έχω κάνει κάποιες προτάσεις. Προτείνω, λοιπόν, οι νέοι να έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν αρχαία τραγωδία και μία συναυλία, σε κατάλληλα διαμορφωμένους χώρους. Οι νέοι της περιφέρειας δεν συμμετέχουν στο πολιτιστικό γίνεσθαι, ενώ, παράλληλα, αναπτύσσεται το αίσθημα της μειονεκτικότητας και της επιφυλακτικότητας στους πολίτες της περιφέρειας.

Ωστόσο, η ανάπτυξη της τεχνολογίας ανοίγει νέους ορίζοντες στη διάχυση του πολιτισμού στην περιφέρεια. Είναι θέμα πολιτικής βούλησης και Τοπικής Αυτοδιοίκησης η χρηματοδότηση καλλιτεχνικών σχημάτων θεάτρου, μουσικής και των ΔΗΠΕΘΕ.

Σημαντικό ρόλο μπορεί να παίξει και η ενημέρωση μέσα από κατάλληλες ιστοσελίδες, καθώς και η διεξαγωγή περισσότερων καλλιτεχνικών διαγωνισμών, για τη συμμετοχή της περιφέρειας στον πολιτισμό. Προτείνεται, επίσης, η αναβάθμιση των ωδείων της περιφέρειας.

Συμπερασματικά, τρόποι συμμετοχής των νέων υπάρχουν:π.χ. να παρακολουθήσουν ιστορία της μουσικής, ιστορία του θεάτρου, ιστορία της τέχνης, εικαστικές εκθέσεις, να σπουδάσουν σε εργαστήρια ζωγραφικής, γλυπτικής και θεάτρου.

Ακόμα, προτείνεται η αναβάθμιση των σχολικών εκδρομών και ο συνδυασμός κρατικής και ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Ας πάψουν πια οι σχολικές εκδρομές και ειδικά η επτάημερη εκδρομή της τρίτης λυκείου, στην οποία θα πάμε όλοι μας, κάποια στιγμή, να είναι απλά ένας τρόπος αντιμετώπισης του φόρτου εργασίας, που έχουμε όλον τον υπόλοιπο καιρό, με βαριά

ξενύχτια και καθόλου πολιτιστικές δυνατότητες.

Κατάγομαι από μία ακριτική περιοχή, την Κομοτηνή. Έχω την τύχη να έχω τη δυνατότητα να ταξιδεύω αρκετά συχνά σε μεγάλα αστικά κέντρα της χώρας μου και του εξωτερικού και ίσως γι' αυτόν το λόγο βρίσκομαι εδώ, σήμερα, για να εκφράσω το παράπονο δεκάδων συνομήλικων μου, που ίσως δεν έχουν τις ίδιες δυνατότητες με μένα.

Θα ήθελα να σας μεταφέρω και αυτό το μήνυμα: Οι νέοι αγωνίζονται να αλλάξουν τον κόσμο. Οι νέοι διψούν για να παράγουν ένα καλύτερο αύριο. Δώστε μας, λοιπόν, την ευκαιρία να τα καταφέρουμε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ.

Πρέπει, όμως, να μην ξεχνάμε ότι το κράτος και η Πολιτεία είμαστε όλοι εμείς, δεν είναι κάτι το ξεχωριστό, κάτι το ξένο, είμαστε όλοι μας, είναι οι γονείς μας, οι συγγενείς μας, οι γείτονές μας, οι φίλοι μας. Το λέω αυτό, γιατί, συνήθως, το αντιμετωπίζουμε σαν κάτι το διαφορετικό, κάτι το απέναντι, αλλά είμαστε εμείς οι ίδιοι. Εμείς μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα, με την ενεργό συμμετοχή μας.

Θα δώσουμε το λόγο στον αγαπητό συνάδελφο, κύριο Νάσο Αλευρά, πρώην Υφυπουργό Περιβάλλοντος. Του ευχόμαστε χρόνια πολλά και για την ονομαστική του εορτή, που ήταν χθες.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Σας καλωσορίζω. Με λένε Νάσο Αλευρά και εκλέγομαι στην Αθήνα. Είναι χαρά να ξαναβρισκόμαστε εδώ, σε μία διαδικασία που για σας είναι η πρώτη, αλλά για εμάς δεν είναι. Έχουμε υποδεχθεί Έφηβους Βουλευτές και τα προηγούμενα χρόνια. Πιστεύω ότι ο προβληματισμός σας έχει αξία. Δεν μετράμε το σωστό ή το λάθος. Σημασία έχει να κυκλοφορήσουν οι ιδέες. Αυτό μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα και πιστεύω ότι αυτό είναι και ένα μεγάλο κέρδος για σας.

Η πολιτική, όπως γνωρίζετε, διανύει μια δύσκολη περίοδο. Καταλαβαίνω ότι δεν ενδιαφέρει ιδιαίτερα τους νέους ανθρώπους, αλλά νομίζω - όπως σωστά είπε προηγουμένως ο κ. Αγοραστός, επεκτείνοντάς το λίγο - ότι πολιτική είναι όλα αυτά τα οποία μας αφορούν. Η πολιτική υπάρχει στην καθημερινή μας ζωή. Οι μικρές και μεγάλες αποφάσεις που σχετίζονται με τη ζωή μας, σχετίζονται και με την πολιτική. Γι' αυτό, λοιπόν, η δική σας συμμετοχή, οι δικές σας ιδέες, οι δικές σας σκέψεις, έχουν ιδιαίτερη αξία.

Δεν μου αρέσουν τα τετριμμένα και κοινότοπα λόγια. Πιστεύω ότι θα προσπαθήσετε να

βρείτε το δρόμο της αμφισβήτησης, μιας αμφισβήτησης θετικής, που δεν αρκείται, απλώς, στην άρνηση, αλλά θα έχει ταυτόχρονα να προτείνει, να δημιουργήσει, να συνεισφέρει. Καλή δουλειά.

Η Έφηβος Βουλευτής, Ελένη-Άννα Παπαδημητράκη, από το Νομό Χανίων, έχει το λόγο.

ΕΛΕΝΗ-ΑΝΝΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΗ (Νομός Χανίων): Κύριε Πρόεδρε, συμμαθητές και συμμαθήτριες, θα ήθελα να κάνω μια παρέμβαση στην ομιλία της συμμαθήτριάς μου, Ιωάννας Σιδέρη, η οποία μίλησε για τους αναρχικούς και τα προβλήματα που δημιουργούν κατά τη διάρκεια πορειών. Συγκεκριμένα, αναφέρθηκε στις πορείες που έγιναν για την αναθεώρηση του άρθρου του Συντάγματος.

Η συμμαθήτριά μου μίλησε για αλήτες. Χωρίς να αναφέρομαι στις εξαιρέσεις, που είναι ο κανόνας, θεωρεί αυτά τα παιδιά χαμηλού μορφωτικού επιπέδου, απλούς ταραξίες. Διαφωνώ με την άσκηση βίας για την επιβολή των απόψεων. Ξέρω, όμως, ότι η βία φέρνει βία. Έχουμε αναρωτηθεί ποτέ ποιος άσκησε σ' αυτά τα παιδιά βία; Μήπως η ανεργία; Μήπως η αδικία σε όλους τους τομείς της δράσης τους; Μήπως η απογοήτευση λόγω της διαφθοράς της πολιτικής και υπήρξε η αποστροφή τους ως αποτέλεσμα; Μήπως η απογοήτευσή τους από ένα εκπαιδευτικό σύστημα που «φυτοζωεί» κ.λπ.;

Έχουμε αναρωτηθεί ποτέ γιατί η Ελληνική Κυβέρνηση, που εξαρθώνει τρομοκρατικές οργανώσεις, διοργανώνει άφογους Ολυμπιακούς Αγώνες σε θέματα ασφαλείας, επιδεικνύει τη δύναμή της στις υποδοχές ξένων Υπουργών και Υφυπουργών μέσω των Μ.Μ.Ε., δεν συλλαμβάνει λιγότερους από πεντακόσιους «γνωστούς-άγνωστους αλήτες»;

Δεν ξέρω εάν μου φθάνει ο χρόνος για να διαβάσω το κείμενό μου.

Συμμαθητές και συμμαθήτριες, κύριε Πρόεδρε, κύριε Αλευρά, ετοίμασα έναν πρόχειρο λόγο, για μια πολύ επίσημη τελετή, όπως έδειξαν τα πράγματα από τη χθεσινή διαδικασία. Πριν το τέλος της «εισήγησής» μου, δεν μπορώ να ξέρω εάν αυτή η «παράλειψη» θα αποβεί τελικά θετική ή αρνητική. Νομίζω ότι πολλοί προηγούμενοι ομιλητές με κάλυψαν με τις ανησυχίες τους για το σύστημα των πανελλαδικών εξετάσεων και δεν ξέρω εάν θα προβώ σε επαναλήψεις.

Παλινδρομώ ανάμεσα σε δύο πόλους, σ' αυτόν της προσαρμογής στο υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα των πανελλαδικών εξετάσεων της Γ' Λυκείου και σ' αυτόν της ρηξικέλευθης στάσης απέναντί του. Ο πρώτος εκφράζει την πλειοψηφία των παρευρισκομένων

σήμερα εδώ και αποτελεί συνειδητή ή και ασυνείδητη επιλογή της. Συνεπάγεται ατελείωτες και επίπονες ώρες ουσιαστικής ή για πολλούς απομνημονευτικής μελέτης, είτε για τους θετικούς είτε για τους τεχνολογικούς είτε για τους θεωρητικούς, καθώς και συσσώρευση πίεσης εξαιτίας του εντατικοποιημένου προγράμματος της φροντιστηριακής εκπαίδευσης, της γνωστής μας παραπαιδείας. Έχουμε συρρίκνωση του ελεύθερου χρόνου και γενικότερα της ελευθερίας των κινήσεων, σε κάθε τομέα της δράσης μας, όπου και όποτε δραστηριοποιούμαστε και, τέλος, επιβάρυνση με το υπέρογκο φορτίο υστερικού άγχους, το οποίο προκαλεί η πολιτική της «μοριολαγνείας», που εμφυσούν οι καθηγητές στους μαθητές, οι οποίοι επιλέγουν το δεδομένο πόλο δράσης.

Πιο αναλυτικά, αναφέρομαι στο κυνήγι των μορίων στα εξεταζόμενα μαθήματα, μόρια που σε μεταφέρουν από πόλη σε πόλη και εν τέλει καθορίζουν την επαγγελματική σου πορεία. Όλα αυτά διαμορφώνουν ένα πρόγραμμα ζωής, το οποίο δεν ξέρω εάν ταυτίζεται με την ευτυχία, εάν μπορεί να οδηγήσει νομοτελειακά σ' αυτήν.

Όλα τα παραπάνω, βέβαια, με την προϋπόθεση ότι ασχολούμαστε με το σχολείο, ότι δείχνουμε κάποια σοβαρότητα, ότι δεν αμφισβητούμε χωρίς κριτική σκέψη, μόνο και μόνο για να αντιδράσουμε. Με τον παραπάνω τρόπο, εάν ακολουθήσουμε μια τέτοια «πολιτική» στη στάση μας απέναντι στην εκπαίδευση που παίρνουμε, ίσως να καταφέρουμε να μπούμε στη σχολή μας, ίσως και όχι, γιατί ξέρετε ότι οι Πανελλήνιες είναι μια «ζαριά». Ίσως καταφέρουμε να κατακτήσουμε ένα στόχο που μας ανακουφίζει από την ανασφάλεια της ανεργίας.

Ο δεύτερος πόλος αναφέρεται στη συντριπτική μειοψηφία, αυτή τη φορά, των μαθητών της Γ' Λυκείου. Περιλαμβάνει μαθητές που αδιαφορούν για το σχολείο, καταπιάνονται με εξωσχολικές δραστηριότητες, απορρίπτουν το πνεύμα της παραπαιδείας, θεωρώντας το παράγοντα ανασφάλειας, όπως μου είχε πει χαρακτηριστικά ένας Έφηβος Βουλευτής, που είναι σε άλλο τομέα, το καλοκαίρι, όταν είχαμε μιλήσει, ο οποίος δεν πηγαίνει στο φροντιστήριο, αλλά έχει υψηλούς στόχους και προσπαθεί, μέσα από το σχολείο, να καταφέρει τα βέλτιστα για τον εαυτό του.

Τελικά, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις το εκπαιδευτικό σύστημα; Μπορεί το εκπαιδευτικό μας σύστημα να λειτουργήσει μόνο με τη μόρφωση που παρέχει το δημόσιο σχολείο; Τουλάχιστον, νομίζω ότι η επιλογή αυτών των παιδιών είναι απόλυτα συνειδητή και, για μένα, έχουν ανέβει ένα ανάλογο «σκαλί» προς τη γαλούχηση ισχυρών προσωπικοτήτων,

με κριτική, θάρρος γνώμης και σθένος. Θεωρώ ότι τα έχουν καλά με τον εαυτό τους, πράγμα το οποίο θα τους βοηθήσει μελλοντικά.

Μακάρι να ξέραμε μακροπρόθεσμα ποια θα είναι η πιο «έξυπνη» επιλογή. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η περιγραφόμενη, παραπάνω, κατάσταση μαρτυρά ένα εκπαιδευτικό σύστημα που «φυτοζωεί». Αποκλείει άτομα ικανά, λόγω του άγχους των εξετάσεων κ.λπ., περιθωριοποιεί άτομα με ταλέντα, σε μαθήματα και ασχολίες εκτός των τομέων της σχολικής ύλης.

Το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα και οι απολήξεις του σε εμάς, που μας δημιουργούν αυτό το φρικαλέο άγχος, δεν οδηγεί προς την ανάδειξη των ιδιαίτερων ταλέντων μας, πνίγει κάθε δημιουργική έκφραση και κάθε φαντασία στους ιλιγγιώδεις ρυθμούς του, φυλακίζει το νέο και δεν τον απελευθερώνει. Ένας συντοπίτης μου είχε πει πολύ απλά ότι όλοι έχουμε κάτι μέσα μας. Σε άλλους βγαίνει και σε άλλους όχι. Ποια είναι η ευθύνη του εκάστοτε Υπουργού Παιδείας γι' αυτό; Θα καταφέρουμε να βγάλουμε αυτό που έχουμε μέσα μας;

Σας ευχαριστώ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής) : Ευχαριστούμε.

Θα παρακαλέσω πολύ να είμαστε εντός του χρόνου, γιατί και αυτό είναι μία άσκηση.

Συνεχίζουμε με την Έφηβο Βουλευτή, Μιχάλτσου Μαρία, από το Νομό Φθιώτιδας.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΛΤΣΟΥ (Νομός Φθιώτιδας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, φίλοι συμμαθητές, από τη μία μιλάμε για δωρεάν παιδεία, από την άλλη, όμως, ο μισός μισθός των γονέων μας πηγαίνει σε φροντιστήρια. Δεν είναι άδικο; Δεν εντείνονται έτσι οι κοινωνικές διαφορές; Δεν παρατηρείται συχνά ότι, όταν κάποιος γονείς είναι γιατροί, τα παιδιά τους ασχολούνται μ' αυτόν τον κλάδο ή αντίστοιχα, εάν κάποιος είναι δικηγόρος, τα παιδιά του ασχολούνται με τη Νομική;

Έχει αναρωτηθεί, όμως, κανείς γιατί υπάρχει ο θεσμός των φροντιστηρίων; Μα, ασφαλώς, γιατί το σχολείο μας προσφέρει συσσώρευση πληροφοριών και όχι ουσιαστική ποιότητα γνώσεων. Προσωπικά, θεωρώ ότι είμαι μια «μηχανή», που «η μπαταρία της τελειώνει», όταν δεν μπορεί, πλέον, να αποστηθίσει την ιστορία ή κάποια άλλα στοιχειώδη πράγματα και λειτουργεί, πάλι, όταν μαθαίνει την «παπαγαλία» και μπορεί να ανταποκριθεί σε τυποποιημένα πράγματα. Δηλαδή «πρέπει να μάθεις αυτό κι αυτό κι αυτό και όχι περαιτέρω».

Δεν έχεις το δικαίωμα και το χρόνο να διευρύνεις τους πνευματικούς σου ορίζοντες και να κοιτάξεις τι συμβαίνει τριγύρω σου. Και συχνά κοιτάμε μόνο αυτά που γράφουν μέσα τα βιβλία.

Επίσης, αυτό συμβαίνει, διότι δεν υπάρχει πρόσθετη ενισχυτική διδασκαλία. Γι' αυτό, άλλωστε, και ο θεσμός των φροντιστηρίων έχει παγιωθεί. Πώς γίνεται από τη μία το κράτος να έχει ιδρύσει την πρόσθετη ενισχυτική διδασκαλία, με την προϋπόθεση να έχουν όλοι το δικαίωμα να συμμετέχουν στη μόρφωση, εξαλείφοντας τις κοινωνικές διαφορές και από την άλλη η λειτουργία της να αρχίζει το Νοέμβριο, από τη στιγμή που τα φροντιστήρια το Νοέμβριο έχουν τελειώσει τη μισή ύλη;

Όλοι είμαστε μαθητές της Γ' Λυκείου και καταλαβαίνουμε πολύ καλά ότι η ύλη πρέπει να τελειώσει μέχρι τα Χριστούγεννα, για να έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε επαναλήψεις. Με την πρόσθετη ενισχυτική διδασκαλία, έτσι όπως υπάρχει μέχρι σήμερα, τι καταφέρνουμε; Έρχεται Μάρτιος, Μάιος και τότε τελειώνει η ύλη. Τα σαββατοκύριακα δεν λειτουργεί. Πηγαίνουμε εκδρομές με το σχολείο και πάλι δεν λειτουργεί.

Πώς εμείς να μάθουμε όλα αυτά τα βιβλία απ' έξω, από τη στιγμή που δεν υπάρχει θέληση εκ μέρους των καθηγητών, για να μας βοηθήσουν; Μία βαριούνται, μία θέλουν να πάνε εκδρομή και δεν λειτουργεί σωστά.

Τι προτείνω, λοιπόν; Προτείνω να ενισχυθεί αυτός ο θεσμός της ενισχυτικής διδασκαλίας. Να αρχίζει από το Σεπτέμβρη ή ακόμα από το τέλος Αυγούστου, αν είναι δυνατόν, ούτως ώστε, μέχρι τα Χριστούγεννα, να έχει ολοκληρωθεί η ύλη που απαιτείται. Γιατί, όπως ξέρουμε, είναι πάρα πολύ μεγάλη και πρέπει όλοι να την μάθουμε και να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στις πανελλαδικές εξετάσεις.

Επιπλέον, εάν αυτό το μέσο δεν εφαρμοστεί – διότι, όπως είπα και πριν, ο θεσμός των φροντιστηρίων έχει ήδη παγιωθεί - τι μπορούμε να κάνουμε; Το κράτος, βασικά, ας πληρώνει κάποια χρήματα στα φροντιστήρια, π.χ. κάποια διδάκτρα, ούτως ώστε οι γονείς να πληρώνουν τα μισά χρήματα. Φτάνουμε σε σημείο να πληρώνουμε χίλια ευρώ και παραπάνω, για να κάνουμε τι; Τρία μαθήματα μόνο. Δεν μπορεί το κράτος να πληρώνει τα μισά, τουλάχιστον το 30%; Να προσφέρει, τέλος πάντων, κάποια οικονομική ενίσχυση.

Να ενισχύει τις οικογένειες και δεν μιλάω για τις οικογένειες των γιατρών και των δικηγόρων, δηλαδή αυτές που έχουν κάποιο υψηλό οικονομικό επίπεδο. Να ενισχύει τις φτωχές οικογένειες, των αγροτών. Γιατί ο αγρότης να μην έχει τη δυνατότητα να φτάσει σε μια

ανώτερη σχολή, στην ιατρική για παράδειγμα; Είναι τυχαίο που παρατηρούμε ότι αυτοί που προέρχονται από χωριά, από περιφέρειες, όχι από το κέντρο της πόλης, ασχολούνται με τα αντίστοιχα επαγγέλματα (π.χ. με κτηνοτροφία) ή είναι σε χαμηλότερου επιπέδου σχολές; Δεν είναι άδικο; Ασφαλώς και είναι άδικο.

Πιστεύω ότι η μόρφωση δεν πρέπει να αποτελεί ουτοπία και να είναι ένα άπιαστο όνειρο. Πρέπει να είναι προσιτή σε όλους τους μαθητές και όλοι πρέπει να έχουν το δικαίωμα να αποκτούν ίση και αντάξια μόρφωση.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ που με ακούσατε και για την προσοχή σας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε.

Δεν υπάρχουν καλές και κακές σχολές. Υπάρχουν καλοί και κακοί φοιτητές, καλοί και κακοί επιστήμονες. Όπου και σε όποια σχολή κι αν διακριθείς, είσαι πάρα πολύ καλός. Αυτό που αγαπάς, πρέπει να το κάνεις με ζήλο και νομίζω ότι διακρίνεσαι σε όλες τις σχολές.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Μπουλταδάκη Άννα-Δανάη, από την Α΄ Θεσσαλονίκης.

ANNA-ΔΑΝΑΗ ΜΠΟΥΛΤΑΔΑΚΗ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Κυρίες και κύριοι, καλημέρα σας.

Δεν έχω ετοιμάσει λόγο, αλλά, ορμώμενη από τις απόψεις που έχουν εκθέσει οι υπόλοιποι συμμαθητές μου για τα προβλήματα της παιδείας, θέλω να εκθέσω και τις δικές μου απόψεις, για ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζω και προσωπικά.

Αυτό είναι η ανεπαρκής λειτουργία του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού. Αυτό ήταν και το θέμα της εργασίας μου. Όλοι αγχωνόμαστε για τις πανελλήνιες εξετάσεις και για το πώς θα περάσουμε σε κάποια σχολή. Όμως, το θέμα είναι: είμαστε σίγουροι για τη σχολή στην οποία θέλουμε να περάσουμε; Και δεν το λέω μόνο για τις επαγγελματικές προοπτικές, αλλά για το κατά πόσο ξέρουμε τι θέλουμε.

Δυστυχώς, δεν υπάρχει επαρκής πληροφόρηση. Υπάρχουν θεσμοί. Λειτουργεί ο επαγγελματικός προσανατολισμός, αλλά όχι καθολικά. Δεν λειτουργεί το ίδιο αποτελεσματικά σε όλα τα σχολεία και σε μερικά δεν εφαρμόζεται καθόλου. Αυτό που με προβληματίζει ιδιαίτερα είναι ότι εφαρμόζεται στις πρώτες τάξεις του Λυκείου και όχι στην Γ΄ Λυκείου, που είναι και η τελευταία χρονιά μας στο σχολείο. Μετά την Γ΄ Λυκείου, περνάμε στο επόμενο στάδιο της εξέλιξής μας, που είναι το πανεπιστήμιο, το οποίο θα μας ανοίξει και τις πόρτες στην αγορά εργασίας.

Ιδιαίτερο πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχουν ώρες για επαγγελματικό προσανατολισμό. Η έμφαση δίνεται, κυρίως, στα μαθήματα και δεν υπάρχει εξειδικευμένο προσωπικό πάνω σε αυτό, που να έχει καταρτιστεί κατάλληλα, να έχει τις κατάλληλες γνώσεις ψυχολογίας, ώστε να μπορέσει να διακρίνει τις κλίσεις του κάθε μαθητή και να είναι επαρκώς πληροφορημένο πάνω στα θέματα της αγοράς εργασίας. Λείπει η αντικειμενική πληροφόρηση.

Όλοι λαμβάνουμε απόψεις, από τους δικούς μας, τους καθηγητές μας, από το internet, αλλά, πολλές φορές, αυτές οι απόψεις είναι αντιφατικές μεταξύ τους, δεν συμφωνούν. Εγώ, προσωπικά, μπερδεύομαι και δυσκολεύομαι να επιλέξω τι θέλω να κάνω.

Επίσης, όταν λειτουργεί ο σχολικός επαγγελματικός προσανατολισμός, οι πληροφορίες που λαμβάνουμε, μας δείχνουν ότι δεν υπάρχει σύνδεση του σχολείου με την αγορά εργασίας, που το θεωρώ πολύ σημαντικό και μείζον πρόβλημα. Γιατί αυτό γεννά και την ανεργία. Το νέο ανθρώπινο δυναμικό, που θα προκύψει μέσα από την εκπαίδευση, δεν αξιοποιείται σωστά στην παραγωγική διαδικασία. Αυτό έχει συνέπειες και στην εξέλιξη της κοινωνίας μας και θεωρώ ότι είναι αιτία της ανεργίας.

Θα ήθελα να προτείνω ορισμένα μέτρα σχετικά με αυτό, μέτρα που θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Κατ' αρχάς, να θεσπιστεί ώρα σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού στην Γ' Λυκείου. Το θεωρώ πολύ σημαντικό. Να υπάρχει εξειδικευμένο προσωπικό.

Επίσης, θα μπορούσε να δοθεί κάποια λύση, με επισκέψεις κάποιων επαγγελματιών, από διάφορους τομείς εργασίας, που να εκθέτουν τις δικές τους απόψεις, να λένε τα θετικά του κάθε επαγγέλματος, αλλά και τα προβλήματα που υπάρχουν στον κάθε τομέα απασχόλησης. Ακόμη, να πραγματοποιούνται επισκέψεις στα διάφορα πανεπιστήμια.

Θεωρώ, όμως, σημαντικό να εκτίθεται η πραγματικότητα όπως είναι, έστω κι αν είναι άσχημη. Γιατί, πολλές φορές, μπορεί να επαινούνται κάποια τμήματα πανεπιστημίων, αλλά οι απόψεις να είναι υποκειμενικές. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι αντικειμενική πληροφόρηση, ώστε να μπορέσουμε να κρίνουμε μόνοι μας τι θέλουμε να κάνουμε.

Πρέπει να εντοπιστούν, επίσης, οι κλίσεις και τα ενδιαφέροντα του κάθε μαθητή, να τα διαπιστώσει και ο ίδιος, ώστε να μπορέσει να αποφασίσει και μόνος του τι θέλει να κάνει και να μην επηρεάζεται από το συγγενικό του περιβάλλον ούτε από τις απόψεις της κοινωνίας, σχετικά με κάποια επαγγέλματα που διαθέτουν κύρος. Πρέπει να ανοίξουν οι δρόμοι και για

κάποιους τομείς της απασχόλησης που έχουν μέλλον, που μπορούν να αναπτυχθούν και έχουν σχέση με την ανάπτυξη της κοινωνίας μας.

Αυτές είναι οι απόψεις μου πάνω σε αυτό το θέμα. Ελπίζω να αποτελέσουν πρόσφορο έδαφος για νέες ιδέες πάνω σε αυτό και να αποτελέσουν αντικείμενο προβληματισμού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Είναι σοβαρό το ζήτημα του επαγγελματικού προσανατολισμού. Πρέπει να το δούμε και να αναθεωρήσουμε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί, για να έχει απτά αποτελέσματα ο επαγγελματικός προσανατολισμός.

Το λόγο έχει η δεσποινίδα Μαργαρίτη Ελευθερία, από την Α΄ Θεσσαλονίκης.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Σεβαστέ Βουλευτά, αξιότιμη Επιτροπή, αγαπητοί μαθητές, ένα πρόβλημα που θα ήθελα να θίξω, είναι οι χρηματικές δαπάνες που ξοδεύουν οι γονείς μας, κατά τα σχολικά μας χρόνια. Η αφορμή αυτή μου δόθηκε μετά από μια συζήτηση με τους γονείς μου, που προσπαθούσαν να μου δώσουν να καταλάβω ότι ξοδεύουν αρκετά χρήματα για να μπορέσουν να με σπουδάσουν.

Όταν ήμουν περίπου τεσσάρων με πέντε χρονών, με έστειλαν οι γονείς μου στον παιδικό σταθμό και στο νηπιαγωγείο. Πολλοί νηπιαγωγοί βάζουν τους γονείς μας να αγοράσουν κάποια βασικά πράγματα για το νηπιαγωγείο, όπως, για παράδειγμα, το μπλοκ ζωγραφικής και οι μαρκαδόροι, ώστε να μπορούμε και εμείς, ως μικρά παιδιά, να περνάμε τις ώρες μας όμορφα και χαρούμενα.

Μετά από το νηπιαγωγείο, πηγαίνουμε στο δημοτικό. Οι γονείς μας συνεχίζουν και πληρώνουν, διότι, για να μάθουμε να γράφουμε, χρειαζόμαστε μολύβια, τετράδια και άλλα βασικά σχολικά είδη.

Μετά από τα έξι χρόνια του δημοτικού, συνεχίζουμε στο σχολείο, πηγαίνοντας στο γυμνάσιο. Πολλοί μαθητές κάνουν ιδιαίτερα ή πηγαίνουν στα φροντιστήρια, για να μπορέσουν να καταλάβουν καλύτερα κάποια μαθήματα. Γιατί, άραγε, στα σχολεία οι μαθητές δεν μπορούν να καταλάβουν τα μαθήματα, που μας διδάσκονται; Μήπως γιατί οι καθηγητές δεν έχουν άμεση επαφή με τους μαθητές και το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να μπουν στην τάξη, για να περάσουν την ώρα τους; Αυτό το πρόβλημα έχει ως συνέπεια να ξοδεύουν χρήματα οι γονείς μας, που με τόσο κόπο δουλεύουν, για να μπορέσουν να μας προσφέρουν την εκπαίδευση, τη γνώση και τη μόρφωση.

Το ίδιο, βέβαια, συμβαίνει και στα επόμενα τρία χρόνια της φοίτησής μας στο λύκειο, με μια εξαίρεση. Οι γονείς μας έχουν αρχίσει να πιστεύουν ότι τα παιδιά που δεν πάνε στα φροντιστήρια, δεν περνούν και στο Πανεπιστήμιο. Γιατί το πιστεύουν αυτό; Μάλλον, επειδή δεν είναι ανεπτυγμένη η πρόσθετη ενισχυτική διδασκαλία στα σχολεία. Σιγά-σιγά, πρέπει να αρχίσουμε να δίνουμε βάση και στην ενισχυτική διδασκαλία.

Τελικά, φθάνουμε στο τέλος της Γ΄ Λυκείου, δίνουμε πανελλαδικές και περνάμε σε κάποιο πανεπιστήμιο. Όμως, το πανεπιστήμιο βρίσκεται σε άλλη πόλη απ' αυτήν στην οποία μένουμε. Έτσι, οι γονείς μας αναγκάζονται να πληρώσουν όλες τις βασικές μας ανάγκες, όπως είναι το σπίτι, η τροφή, η ενδυμασία. Επίσης, πληρώνουν επιπλέον βιβλία για το Πανεπιστήμιο.

Τέλος, παίρνουμε το πτυχίο και μετά; Τι κάνουμε μετά; Πώς θα βρούμε δουλειά με τέτοια ανεργία; Για πόσο ακόμα θα ξοδεύουμε τα χρήματα των γονιών μας; Άραγε, η παιδεία, στη χώρα μας, είναι δωρεάν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η ιδιότυπη υποκρισία της δωρεάν παιδείας, συνεπώς.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής, Κωνσταντινίδης Αντώνιος, από την Α΄ Θεσσαλονίκης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Καλημερίζω και εγώ εγκάρδια όλους τους παρευρισκόμενους. Άκουσα με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον τα όσα ανέφεραν οι συμμαθητές μου και θα ήθελα να σταθώ στο θέμα της διδασκαλίας της ιστορίας, το οποίο αναφέρθηκε, αλλά μονομερώς. Θα ήθελα να μιλήσω για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει αυτό το μάθημα.

Καταρχάς, όπως είπαν και προηγούμενα παιδιά, τα βιβλία είναι ογκώδη. Περιέχουν πάρα πολλές πληροφορίες, τις οποίες ο μαθητής καταλήγει να αποστηθίσει, έτσι ώστε να μπορέσει να περάσει το μάθημα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά έχουν πολύ λίγες φωτογραφίες και αυτές είναι ασπρόμαυρες. Βέβαια, γίνονται κάποιες ανανεωτικές προσπάθειες, αλλά και γι' αυτές έχουν υπάρξει διάφορες αντιδράσεις. Είναι γνωστές σε όλους μας οι περσινές αντιδράσεις για το θέμα του σχολικού βιβλίου της ΣΤ΄ Δημοτικού, αλλά ακόμη και για το φετινό βιβλίο της ιστορίας της Γ΄ Λυκείου, που δέχεται αρκετές επικρίσεις, επειδή, μέσα σε μόνο εκατόν πενήντα σελίδες ή διακόσιες, αν προσθέσουμε και την Ιστορία της Τέχνης, παρουσιάζει την ελληνική ιστορία από την Ελληνική Επανάσταση μέχρι και το 2004. Καταλαβαίνουμε,

λοιπόν, ότι πρέπει αυτό να αλλάξει.

Όμως, δεν είναι μόνο αυτό το πρόβλημα. Πρόβλημα απαντάται και στο περιεχόμενο των όσων μαθαίνουμε για την ιστορία. Πολλές φορές, κάποια λάθη, κάποιες «μελανές σελίδες» παραλείπονται, συγκαλύπτονται εσκεμμένα, για να εξυπηρετήσουν διάφορα πολιτικά συμφέροντα. Επιπλέον, προβάλλονται οι γειτονικές μας χώρες, συνήθως, ως οι εχθροί, που επιβουλεύονται την Ελλάδα και την ελευθερία της. Αυτό έχει ως συνέπεια να οδηγούμαστε σε δύο εντελώς διαφορετικές τάσεις. Από τη μία είναι οι εθνικιστικές και ρατσιστικές συμπεριφορές εναντίον των μεταναστών που έρχονται στην Ελλάδα και κατάγονται από τις γειτονικές μας χώρες και από την άλλη είναι η παντελής αδράνεια που δείχνουμε, μερικές φορές, σε θέματα που αφορούν χώρες που διεκδικούν μέρη της ιστορίας μας, όπως, για παράδειγμα, το Σκοπιανό και τα Μάρμαρα του Παρθενώνα.

Για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε αυτά τα προβλήματα, νομίζω ότι θα ήταν καλό να αναδειχθεί το περιεχόμενο που διδάσκεται στο μάθημα της ιστορίας, με το να μπουν καινούργιες εικόνες, πιο ζωντανές, αλλά και να χρησιμοποιείται οπτικοακουστικό υλικό, ως ενισχυτική βοήθεια. Για παράδειγμα, να χρησιμοποιούνται αρκετοί χάρτες και άλλα μέσα, τα οποία υπάρχουν, βέβαια, αλλά πολύ σπάνια τα χρησιμοποιούν οι καθηγητές.

Επιπλέον, θα ήταν πολύ καλό να συγγραφεί ένα κοινό βιβλίο ιστορίας, απ' όλους τους Βαλκανικούς λαούς, ώστε να αποφεύγονται οι παραλείψεις και να παρουσιάζεται η ιστορία όσο πιο αντικειμενικά γίνεται. Γιατί, βέβαια, είναι καλό να μαθαίνουμε την ιστορία μας, επειδή είναι η ταυτότητά μας. Είναι η ιστορία του τόπου μας και χάρη σ' αυτήν μπορούμε να ζήσουμε. Εάν την αφήσουμε, θα αλλοτριωθούμε. Ένας λαός, για να μπορέσει να προοδεύσει πραγματικά, δεν πρέπει να αποκρύπτει τις «μελανές σελίδες» του, αλλά να αναγνωρίζει τα λάθη του και να πορεύεται με την αισιοδοξία πως θα διορθώσει όσα μπορεί και δεν θα τα επαναλάβει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η δεσποινίδα Μιχαήλ Φλωρεντία, από την Κύπρο.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΜΙΧΑΗΛ (Κύπρος): Αξιότιμε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, δεν θα μακρηγορήσω, γιατί δεν ήρθα σήμερα εδώ προετοιμασμένη για να μιλήσω. Θα θίξω, όμως, ένα θέμα, που πιστεύω ότι μας απασχολεί όλους μας.

Έχω ακούσει τον προβληματισμό, αν όχι όλων, πολλών από εσάς που βρίσκεστε σήμερα στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Πιστεύω ότι όλοι μας έχουμε όνειρα και

θέλουμε να πετύχουμε τον απώτερο σκοπό μας. Η τρίτη τάξη του Λυκείου είναι μια τάξη ψυχικής φθοράς, μείωσης του ελεύθερου χρόνου, έντασης, άγχους, προβληματισμού, αποξένωσης από τους φίλους και την οικογένειά μας. Προσπαθούμε να τα δώσουμε όλα φέτος.

Τι θα συμβεί, όμως, αν αποτύχουμε; Τι θα συμβεί αν δεν περάσουμε στο Πανεπιστήμιο; Τρομάζω για το ότι μπορεί να πάνε χαμένοι τόσο κόπτοι, τόσο διάβασμα. Τρέμω και μόνο στην ιδέα ότι μπορεί να χαθούν τα όνειρά μας, τα όνειρα του κάθε μαθητή που βρίσκεται στην εφηβεία, στην πιο ωραία περίοδο της ζωής του.

Μπορείτε να μας βοηθήσετε; Μπορείτε να μας βρείτε έναν τρόπο να αντιμετωπίσουμε την απογοήτευση; Ο Καβάφης προτείνει την αντιμετώπισή της με στωικότητα. Όμως, μπίτε στη θέση μας και πείτε μας: Πώς μπορούμε να αντιδράσουμε; Πώς να το αντιμετωπίσουμε; Συμμεριστείτε μαζί μας τους προβληματισμούς μας και βοηθήστε μας. Στηρίξτε μας. Εμείς στηριζόμαστε σε εσάς. Βοηθήστε μας να πετύχουμε τα όνειρά μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η δεσποινίδα Πλατανάκη Ελένη, από τη Γερμανία.

ΕΛΕΝΗ ΠΛΑΤΑΝΑΚΗ (Γερμανία): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, πρώτα απ' όλα θέλω να πω ότι σκέφτηκα πάρα πολύ εάν θα μιλήσω, λόγω του λεξιλογίου που έχω, που δεν είναι τόσο ανεπτυγμένο όσο είναι εδώ των παιδιών που ζουν στην Ελλάδα. Τελικά, αποφάσισα να μιλήσω, διότι είδα, πρώτα απ' όλα, ότι είμαι η μόνη στην Επιτροπή που έρχεται από τη Γερμανία και πιστεύω ότι υπάρχουν κάποια πράγματα, τα οποία θα έπρεπε να πω.

Πρώτα-πρώτα, τα ελληνικά σχολεία στη Γερμανία είναι πολύ σημαντικά για εμάς, διότι μας βοηθούν να διατηρούμε την ελληνική μας ταυτότητα, να έχουμε επικοινωνία με άλλους Έλληνες, με νέα παιδιά, γιατί δε χάνουμε τη γλώσσα μας. Είναι κρίμα, όμως, διότι όσο περνά ο καιρός τα σχολεία και η κατάσταση εκεί χειροτερεύουν. Γι' αυτό θα ήθελα να σας πω κάποια προβλήματα, τα οποία μας απασχολούν πάρα πολύ.

Θα μιλήσω συγκεκριμένα για το Λύκειο. Δυστυχώς, υπάρχει συχνά έλλειψη καθηγητών. Δεν μπορούν να ξεκινήσουν τα μαθήματα της κατεύθυνσης, διότι δεν υπάρχουν καθηγητές. Λείπουν συχνά οι υπογραφές και υπάρχουν γενικότερα διάφορα προβλήματα. Αναρωτιέμαι, πώς μπορεί ένα παιδί της Β' Λυκείου, όπως ήμουν εγώ πέρυσι, το οποίο ξεκινά μετά από τρεις

ή τέσσερις μήνες τα μαθήματα της κατεύθυνσης, να καταφέρει να έχει καλούς βαθμούς, εφόσον αναγκάζονται οι καθηγητές να τρέχουν; Αυτά τα λάθη τα πληρώνουν και οι μαθητές και οι καθηγητές.

Ύστερα, πιστεύω ότι τα βιβλία δεν είναι καθόλου προσαρμοσμένα στις ανάγκες που έχουμε εμείς, ως παιδιά που μένουμε στη Γερμανία, διότι δεν έχουμε ελληνική τηλεόραση, για να ακούμε συχνά τη γλώσσα. Πιο συχνά ακούμε γερμανικά, οπότε έχουμε πάρα πολύ μεγάλο πρόβλημα, ειδικά στο βιβλίο των αρχαίων, της γραμματικής και της έκθεσης.

Επίσης, οι καθηγητές που μας στέλνουν από Ελλάδα δεν γνωρίζουν το επίπεδο στο οποίο βρισκόμαστε και ούτε τις ανάγκες τις οποίες έχουμε. Έρχονται –πολλές φορές το ακούω και το έχω ζήσει και η ίδια- στην Α΄ Λυκείου και δεν γνωρίζουν καν ότι δεν έχουμε κάνει πιο πριν αρχαία στο Γυμνάσιο. Αυτό για μένα είναι απαράδεκτο και δεν μπορώ να το καταλάβω. Υποτίθεται ότι ένας καθηγητής που έρχεται να κάνει μάθημα ξέρει τι προβλήματα έχουν τα παιδιά, τι μαθήματα έχουν κάνει και τι δεν έχουν κάνει.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι ότι δεν μας αναγνωρίζουν το πτυχίο του Λυκείου, παρά μόνο αν περάσουμε στις πανελλήνιες. Παλιά αναγνωριζόταν με το μεσαίο πτυχίο των γερμανικών, που λέγεται Mittel-RF, αλλά τώρα δεν υπάρχει αυτό, δυστυχώς. Έτσι, αν δεν περάσουμε στις πανελλήνιες, αντιμετωπίζουμε μεγάλο πρόβλημα.

Επίσης, πρόβλημα έχουμε στα διαγωνίσματα του Α΄ τετραμήνου, στη Γ΄ Λυκείου, τα οποία είναι υποχρεωτικά και τα οποία δεν μας αφήνουν χρόνο να διαβάσουμε για τα υπόλοιπα μαθήματα που έχουμε εκείνη την εβδομάδα, για παράδειγμα. Επίσης, η ύλη της Γ΄ Λυκείου βρίσκω ότι είναι πάρα πολλή, σε σχέση με το χρόνο που έχουμε για να τη βγάλουμε.

Συνεπώς, έχω κάποιες λύσεις να προτείνω:

Σε ό,τι αφορά τους καθηγητές και την έλλειψη καθηγητών, θα πρέπει οι διαδικασίες αποστολής των καθηγητών στα σχολεία του εξωτερικού να προγραμματίζονται νωρίτερα.

Σε ό,τι αφορά την έλλειψη γνώσεων των καθηγητών της Ελλάδας για τις ανάγκες των παιδιών της Γερμανίας, θα έπρεπε να γίνονται ειδικά σεμινάρια, στα οποία να πληροφορούνται για τις ανάγκες μας και για το επίπεδο στο οποίο βρισκόμαστε.

Επίσης, τα βιβλία θα ήταν πάρα πολύ καλό να είναι προσαρμοσμένα στις ανάγκες μας, να είναι απλούστερα γραμμένα, ώστε να μπορούμε να τα καταλάβουμε και να μάθουμε περισσότερα.

Σε ό,τι αφορά τα διαγωνίσματα της Γ΄ Λυκείου, στο Α΄ τετράμηνο, θα ήταν καλό να ορισθεί μία εβδομάδα για τα διαγωνίσματα, όπου θα γράφαμε μόνο εκείνα τα μαθήματα και τίποτα άλλο. Έτσι θα μπορούσαμε να συγκεντρωθούμε στα μαθήματα και να διαβάσουμε με μεγαλύτερη αφοσίωση.

Τέλος, θα ήθελα να σας παρακαλέσω να μας δώσετε λίγη σημασία. Υπάρχει το πρόβλημα ότι ερχόμαστε εδώ και μας αντιμετωπίζουν ως «γερμανάκια». Έτσι μας λένε. Είναι κάτι που μας στενοχωρεί και πολύ συχνά έχουμε την εντύπωση ότι δεν μας δίνετε τη σημασία που εμείς θα θέλαμε. Δεν έχουμε διαλέξει εμείς να ζούμε στη Γερμανία. Η καρδιά μας ανήκει στην Ελλάδα. Η ψυχή μας είναι θερμή, όπως και είναι και σε έναν Έλληνα. Γι' αυτό παρακαλούμε να μας δείξετε ότι μας αγαπάτε, όπως αγαπάτε τα παιδιά της Ελλάδας και να μας ακούσετε. Μέχρι τότε εμείς θα είμαστε στη Γερμανία και θα φωνάζουμε «είμαστε και εμείς Ελληνόπουλα»!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Πάντως τα ελληνικά σας είναι εξαιρετικά.

Ο Έφηβος Βουλευτής, Μπέλλος Μιχαήλ, από το Νομό Πρεβέζης, έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛ-ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΛΛΟΣ (Νομός Πρεβέζης): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, δεν είχα ετοιμάσει κάποιο λόγο για σήμερα, ωστόσο, μέσα στο χρονικό περιθώριο που είχαμε, πρόλαβα να ετοιμάσω ένα σύντομο λόγο, αλλά με νόημα, πιστεύω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Να ξέρετε ότι οι καλύτεροι λόγοι είναι οι απροετοίμαστοι.

ΜΙΧΑΗΛ-ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΛΛΟΣ (Νομός Πρεβέζης): Θα ήθελα να σας εκφράσω τη γνώμη μου για την εκπαίδευση στην Ελλάδα. Δεν θα αναφερθώ σε κάποιο συγκεκριμένο τομέα, όπως η μουσική ή ο αθλητισμός, αλλά γενικότερα στο εκπαιδευτικό σύστημα της Ελλάδας.

Όλοι γνωρίζουμε ότι τα μειονεκτήματα αυτού του συστήματος υπερτερούν των θετικών. Μία χώρα, όμως, που δεν φροντίζει τους νέους της, δεν εξασφαλίζει το μέλλον της. Αν έχουμε τη δυνατότητα, λοιπόν, να παρομοιάσουμε την Ελλάδα με ένα δένδρο και τις ρίζες αυτού του δένδρου με τους νέους της, επιτρέψτε μου να πω το εξής: Λένε ότι όταν οι ρίζες ενός δένδρου σαπίζουν, το δένδρο πέφτει. Ελπίζουμε να μη συμβεί το ίδιο και με τη χώρα μας.

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι όλοι ακούμε τους πολιτικούς, όταν τους εκφράζουμε τα

προβλήματα που έχουμε από το εκπαιδευτικό σύστημα και το άγχος που έχουμε, ιδιαίτερα στην Γ΄ Λυκείου, να μας λένε τη συνηθισμένη έκφραση: «Τα έχουμε ζήσει και εμείς, κουράγιο». Όμως, σας ερωτώ: Εσείς, ως εκπρόσωπος αυτών των πολιτικών, των οδηγών αυτής της χώρας, τι έχετε κάνει για να το αλλάξετε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Η απάντηση που θα σας δώσω θα είναι προσωπική.

Εγώ προσπαθώ και βρίσκομαι σε επαφή με τα παιδιά, είτε μέσα από το πανεπιστήμιο, που έχω διδάξει και σε Τ.Ε.Ι. και σε πανεπιστήμια της χώρας ή και τώρα που με επισκέπτονται στο γραφείο μου ή εδώ στη Βουλή, και προσπαθούμε να αλλάξουμε τα πράγματα και να τα κάνουμε καλύτερα. Δεν φτάνει, όμως, ούτε ένας, ούτε δύο πολιτικοί.

Υπάρχουν νόμοι, υπάρχουν διαδικασίες, υπάρχουν προσπάθειες που γίνονται προς το καλύτερο, αλλά υπάρχει ένας μεγάλος ασθενής αυτήν τη στιγμή, που είναι το κράτος, που είναι οι άνθρωποι, οι οποίοι πάνε να εφαρμόσουν το νόμο, είναι οι άνθρωποι που είναι πίσω από τις κουίντες της πολιτικής, οι οποίοι πολλές φορές φρενάρουν πράγματα, τα οποία είναι αυτονόητα και έπρεπε να γίνουν. Ας μην κρυβόμαστε, υπάρχουν και πράγματα τα οποία δεν τα αφήνουν να γίνουν, γιατί χαλάει τη γλυκιά ηρεμία και ισορροπία που έχει επέλθει μέσα στην κοινωνία.

Προσωπικά και εγώ και ο κ. Αλευράς, έχουμε ιδέες και προσπαθούμε να τις περάσουμε. Πολλές περνάνε. Αλλά τα πράγματα δεν αλλάζουν ούτε από μόνα τους, ούτε μόνο από τους πολιτικούς. Το λέω αυτό, γιατί οι κοινωνίες πηγαίνουν μπροστά όταν οι ίδιοι οι πολίτες παίρνουν τα ηνία της προόδου στα χέρια τους και όταν προσπαθούν και οι ίδιοι οι πολίτες να γίνουν καλύτεροι και όχι, βέβαια, μόνο εσείς τα παιδιά, αλλά και οι μεγαλύτεροι, οι οποίοι βρίσκονται αυτήν τη στιγμή στην παραγωγή και της πολιτικής, αλλά και στην παραγωγή της πράξης της πολιτικής.

Εμείς δίνουμε την υπόσχεση ότι προσπαθούμε και θα προσπαθήσουμε, αλλά θέλουμε και συμπαραστάτες σε αυτό. Θα πρέπει, δηλαδή, κάτι καλό που βρίσκουμε να το ενισχύουμε και να φαίνεται ότι ενισχύεται. Να μην αφήνουμε τις δυνάμεις της αδράνειας να είναι πιο πολλές και να φαίνονται πιο πολλές, από τις δυνάμεις της δράσης, που είναι και πιο υγιείς και είναι και περισσότερες, με αποτέλεσμα οι υγιείς δυνάμεις να μην φαίνονται πουθενά, οι άλλες δυνάμεις να δείχνουν ότι είναι περισσότερες και να διαμορφώνουν ένα κλίμα, το οποίο είναι εις

βάρος των πολλών και υπέρ των λίγων.

Αλλαγές γίνονται και στην ανώτατη εκπαίδευση και πρέπει να γίνουν και στη μέση εκπαίδευση. Το αυτονόητο πολλές φορές δεν το δέχεται η κοινωνία, γιατί υπάρχουν οι αντίθετες δυνάμεις, οι οποίες αντιδρούν και όλοι οι άλλοι περιμένουν από κάποιον τρίτο, ο οποίος δεν εμφανίζεται, γιατί όλοι μένουν απαθείς.

Πέρυσι πέρασε ο νόμος για άτοκα δάνεια στους φοιτητές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, σε όσους θέλουν. Είναι κακό; Είναι κακό να έχουν περισσότερο τους ενός διδακτικού εγχειρήματος; Είναι κακό οι φοιτητές να απασχολούνται μέσα στα πανεπιστήμια και να παίρνουν κάποιο βοήθημα;

Υπάρχουν, δηλαδή, κάποια αυτονόητα, τα οποία στις υπόλοιπες χώρες έχουν ήδη δρομολογηθεί, λειτουργούν από χρόνια, έχουν αλλάξει το κλίμα και εδώ βλέπουμε κάποιους αδρανείς.

Επίσης, το πανεπιστημιακό άσυλο είναι άσυλο ή ασυλία πολλές φορές; Δεν θέλουμε ένα υγιές πανεπιστήμιο; Έναν πανεπιστημιακό χώρο, όπου θα υπάρχουν ελεύθερες ιδέες; Αλλά μόνο διακίνηση ιδεών, όχι διακίνηση άλλων πραγμάτων και τα άλλα πράγματα να καλύπτονται πίσω από την υγιή διακίνηση ιδεών. Το πανεπιστήμιο είναι για την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, αλλά πρέπει και να το περιφρουρήσουμε.

Εγώ πιστεύω ότι οι υγιείς δυνάμεις είναι περισσότερες, αλλά δεν είναι συντονισμένες. Οι άλλες είναι λιγότερες και επιβάλλονται και επικρατούν γιατί δεν υπάρχει αντίδραση, γιατί οι υγιείς δυνάμεις περιμένουν από κάποιον άλλο, από ένα αόρατο χέρι. Δεν υπάρχουν θαύματα, ούτε αόρατα χέρια. Υπάρχουμε εμείς, όλοι μας.

Ας συνεχίσουμε, όμως, γιατί δεν πρέπει να μονοπωλώ τη συζήτηση.

Η Έφηβος Βουλευτής, Χαβαλεδάκη Ελένη, από τη Β΄ Αθηνών, έχει το λόγο.

ΕΛΕΝΑ ΧΑΒΑΛΕΔΑΚΗ (Β΄ Αθήνας): Αξιότιμοι κύριοι, αγαπητοί μαθητές, σύμφωνα με ένα λόγο που τώρα ετοίμασα, θα ήθελα να αναφερθώ σε ένα θέμα που απασχολεί πολλά σχολεία της χώρας μας: Η βία στα σχολεία.

Είναι γνωστό ότι η βία και το έγκλημα είναι καθημερινό φαινόμενο της κοινωνίας μας, το συναντάμε παντού, στην οικογένεια, στο δρόμο, στα γήπεδα, ακόμα και στο σχολείο. Κάποιες από τις μορφές της είναι η σωματική και η ψυχολογική βία.

Καταρχήν, όσον αφορά την ψυχολογική, τα παιδιά συχνά βιώνουν τη βία και την

καταπίεση από συνομηλίκους τους. Σε κάθε κοινωνική ομάδα υπάρχει ένα άτομο ή μια ομάδα ατόμων που ασκούν την εξουσία στους άλλους και επιβάλλουν τη δική τους γνώμη είτε είναι σωστή είτε είναι λανθασμένη. Καθημερινά στο σχολείο γίνομαι μάρτυρας, όπου παιδιά καταπιέζονται από άλλα, τα οποία διαθέτουν την πειθώ. Αυτά συνήθως είναι οργανωμένα μέσα σε κλίκες και μπορούν να καθορίζουν τη δράση και τη συμπεριφορά των άλλων. Όχι όμως μέσα από την πειθώ, αλλά καταφεύγουν και σε εξαναγκασμό, για να περάσουν τις δικές τους απόψεις, σε όσους δεν συμμορφώνονται στα «θέλω» τους. Έτσι, αυτά τα παιδιά βιώνουν την οργή τους και συχνά γίνονται θύματα της βίας τους. Αλληλένδετο είναι και το ότι μέσα από την ψυχολογική βία προκύπτει και η σωματική βία. Συνεπώς, το σχολείο δεν είναι πάντα ευχάριστο για όλους. Μπορεί εύκολα να διακρίνεις το βλέμμα των καταπιεσμένων παιδιών, όπου φοβούνται να εκφράσουν τη γνώμη τους, να πουν αυτό που αισθάνονται, γιατί φοβούνται ότι οι άλλοι θα τους χλευάσουν, θα τους κοροϊδέψουν, έτσι μένουν σιωπηλοί, κλεισμένοι στο εγώ τους, χωρίς να αναπτύξουν τη δική τους προσωπικότητα, με αποτέλεσμα να αποστασιοποιούνται και να αποτελούν μονάδα μέσα στη μονάδα.

Θα ήταν, όμως, σωστό να αντιληφθούμε ότι και τα βίαια παιδιά, δηλαδή αυτά που ασκούν τη βία στα υπόλοιπα, μπορεί να συμπεριφέρονται έτσι λόγω της ανασφάλειάς τους ή εξαιτίας του ότι θέλουν να επιβεβαιώσουν τη δική τους προσωπικότητα.

Κλείνοντας, θέλω να πω ότι πρέπει το σχολείο να μην κλείνει τα μάτια του και να μην γυρνάει την πλάτη κάθε φορά που ένας μαθητής καταπιέζεται, κάθε φορά που καταπατάται η μοναδικότητά του και έτσι μ' αυτόν τον τρόπο να τον βοηθάει και να τον προστατεύει. Και παράλληλα, να επιβάλλει ποινές σε όσους δεν συμμορφώνονται στο κοινωνικό σύνολο. Όχι όμως μόνο το σχολείο, αλλά και η ίδια η οικογένεια, προσφέροντας κατάλληλη, ορθή παιδεία και όχι επιφανειακή, σε όλα τα παιδιά, για να μην πέσουν ποτέ σε τέτοιου είδους καταστάσεις, δηλαδή ούτε να καταπιέζουν, ούτε να καταπιέζονται, για να υπάρξει έτσι μια κοινωνία δίκαιη, όπου όλοι θα είναι ίσοι και ελεύθεροι να ζήσουν και να εκφράσουν αυτό που νοιώθουν, αυτό που αισθάνονται, μέσα από την καρδιά τους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κουτσούκου Ανθούλα, από το Νομό Αττικής.

ΑΝΘΟΥΛΑ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΥ (Νομός Αττικής): Πριν ξεκινήσω, θα ήθελα να δώσω συγχαρητήρια σε όλους σας και ειδικά στη δεσποινίδα από τη Γερμανία, που ήταν ιδιαίτερα

ωραίος και συγκινητικός ο λόγος της.

Εγώ θα μιλήσω για την έλλειψη του μαθήματος της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία, που αποτελεί ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα στις μέρες μας. Επίσης, υπάρχει ένα μεγάλο ταμπού ακόμα και σήμερα που βρισκόμαστε στον 21ο αιώνα.

Αυτό που πρέπει να πω είναι πως όλοι χρειάζεται να γνωρίζουμε τις συνέπειες της αμάθειας ενός τόσο μεγάλου θέματος, που απασχολεί τους πάντες και κυρίως τους εφήβους.

Είναι γεγονός πως ελάχιστοι ή σχεδόν κανένας, μέχρι την ηλικία των 15-18 χρονών, δεν γνωρίζουν τους βασικούς τρόπους προφύλαξης κατά τη σεξουαλική επαφή, που είναι πηγή πολλών παθήσεων και τόσο σημαντικών που μπορούν να κλονίσουν σοβαρά την υγεία, αλλά και την ίδια τη ζωή τους. Κανένας δεν ασχολείται με ένα τόσο σημαντικό και μείζον θέμα.

Αλήθεια, από πού περιμένουμε να τα μάθουν όλα αυτά τα παιδιά; Από ποιον και κυρίως πώς; Αυτό πρέπει να μας προβληματίσει όλους. Καθημερινά βλέπουμε στην τηλεόραση, διαβάζουμε στις εφημερίδες, ακούμε από συγγενείς και φίλους, πως κάτι πήγε στραβά, κάτι δεν έκατσε καλά –ας μου συγχωρεθεί η έκφραση- τα παιδιά καταστρέφουν την πιο ωραία στιγμή της ζωής τους ή ακόμα και ολόκληρη της ζωή τους, λόγω της έλλειψης γνώσης των βαρύτατων και ίσως, πολλές φορές, μοιραίων συνεπειών της αμάθειάς τους, σχετικά με το θέμα αυτό.

Τα ποσοστά των εκτρώσεων των ανηλίκων κοριτσιών έχουν αυξηθεί πάρα πολύ τα τελευταία χρόνια. Πολλά σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα έχουν τεράστια έξαρση, καθώς και το aids, το μεγαλύτερο κοινωνικό μας πρόβλημα.

Εκείνο που μπορεί να γίνει, εκ μέρους της πολιτικής κοινότητας, είναι να υπάρξουν ειδικά εκπαιδευτικά μαθήματα, με καθηγητές που να είναι εξειδικευμένοι πάνω στο θέμα της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία. Και αυτό το λέω γιατί; Γιατί τα παιδιά περνούν έτσι και αλλιώς τόσες πολλές ώρες καθημερινά στο σχολείο, ώστε χάνουν την επαφή που έχουν με τους γονείς τους, οι οποίοι μπορεί να τους μεταδώσουν τις γνώσεις τους πάνω σ' αυτό το θέμα.

Επομένως, το σχολείο μπορεί να αναπτύξει και αυτή την πτυχή, να τους διαπαιδαγωγήσει πάνω σε τέτοια θέματα, που αφορούν την σεξουαλική τους υγεία.

Δεν μπορώ να αρνηθώ ότι στο παρελθόν έχουν διοργανωθεί τέτοιου είδους μαθήματα σε μικρότερες τάξεις του γυμνασίου. Δεν είχαν, όμως, αποτελέσματα για πολλούς λόγους. Αρχικά

η κακή οργάνωση προβολής του μαθήματος. Επιπλέον, αυτό το μάθημα διοργανώθηκε περιστασιακά, και για δύο τρεις φορές μονάχα το χρόνο. Τι μπορεί να γίνει μ' αυτό; Και το κυριότερο από καθηγητές εντελώς άσχετους με το θέμα, προκειμένου να καλύψουν τις κενές διδακτικές τους ώρες. Τα παιδιά με τον τρόπο αυτό οδηγούνται στην παραπληροφόρηση από τις παρέες, τους φίλους, τους γνωστούς και γενικά απ' ό,τι παίρνει το αφτί τους. Γενικά όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα τα παιδιά να καταστρέφουν τις ωραιότερες και τις μοναδικές στιγμές της ζωής τους. Αυτό είναι ανεπίτρεπτο, κατ' εμέ, για τους εφήβους της Ελλάδας και όλου του κόσμου, για τους εφήβους του 21ου αιώνα. Το μάθημα της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης είναι απαραίτητο και αναγκαίο να εισαχθεί ως μόνιμο μάθημα στο σχολικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Σιμώνη Ιωάννα, από την Α΄ Πειραιώς.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΙΜΩΝΗ (Α΄ Πειραιώς): Δυστυχώς, ούτε και εγώ πρόλαβα να ετοιμάσω κάποιο θέμα προς ανάπτυξη, σχετικά με τις μορφωτικές υποθέσεις. Χωρίς να επεκταθώ θα ήθελα να σταθώ στην προτροπή του Προέδρου, κυρίου Σιούφα, δηλαδή να εκφράζουν ελεύθερα οι νέοι τους προβληματισμούς και τις ανησυχίες τους.

Θέλω να τονίσω πως αυτή η προσπάθεια είναι σημαντική και απαραίτητη. Θα πρέπει, ωστόσο, οι προβληματισμοί μας να εισακουσθούν από εσάς που έχετε τη δυνατότητα να λάβετε ενεργό δράση στην αντιμετώπιση των προβλημάτων της γενιάς μας. Ισχύει, πράγματι, το γεγονός πως αποτελούμε το μέλλον, το αύριο της Ελλάδας. Εσείς, όμως, αποτελείτε το σήμερα. Πριν, όμως, έρθει το αύριο, προηγείται το σήμερα και το σήμερα είστε εσείς, όπως προανέφερα. Εάν εσείς δεν θέσετε τα σωστά θεμέλια, με ποια εφόδια θα αντιμετωπίσουμε εμείς το αύριο; Η διοργάνωση αυτή γίνεται προκειμένου να θέσουμε στο προσκήνιο τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει η νέα γενιά και συγκεκριμένα η εκπαίδευση. Ας μην αρκεστούμε, λοιπόν, στη τυπική τέλεση αυτής, ακούγοντας απλώς όσα εκφωνούν οι ομιλητές. Εμείς προτείνουμε τη λύση. Εσείς, όμως, αποτελείτε τον κινητήριο μοχλό και μπορείτε να κάνετε την προτεινόμενη, από εμάς, λύση εφικτή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Παπαδοπούλου Ανθή, από το Νομό Καβάλας.

ΑΝΘΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Καβάλας): Εγώ θα διαφοροποιηθώ αρκετά από

τους υπόλοιπους. Θα συμφωνήσω μαζί σας πως τα προβλήματα της παιδείας είναι πράγματι πολλά, ποικίλα, μας απασχολούν όλους και είναι φυσικό. Όμως, θα ήθελα να παραθέσω τη δική μου άποψη, σχετικά με τη δική μας θέση απέναντι σε όλα αυτά.

Φάνηκε και μέσα από τις συζητήσεις μας ότι έχουμε την οξύνοια, τη διάθεση, την επιθυμία, όλα αυτά να αλλάξουν, οπότε μπορούμε να κάνουμε και εμείς κάτι πάνω στο κακό εκπαιδευτικό σύστημα, σχετικά με τις βιβλιοθήκες που υπολειτουργούν, να δώσουμε δηλαδή και εμείς το δικό μας στίγμα. Δεν είμαστε τόσο μικροί, όσο θέλουν να πιστεύουν οι άλλοι. Μπορούμε πραγματικά να κάνουμε κάποια πράγματα, με πολύ απλό τρόπο.

Αν, παραδείγματος χάριν, ένας καθηγητής δεν είναι καλός στο μάθημα της κοινωνιολογίας, το οποίο υποτιμάται από πολλούς, θα μπορούσαμε να πιάσουμε έναν καθηγητή και να του πούμε ότι μας ενδιαφέρει το πρόβλημα σχετικά με το aids. Δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε όλοι μαζί μια συζήτηση; Να δώσουμε εμείς το ερέθισμα στον καθηγητή αν εκείνος δεν έχει τη διάθεση, δεν έχει την οξύνοια, βαριέται ή δεν ξέρω τι άλλο, να συζητήσει μαζί μας για κάτι ουσιαστικό.

Θα μπορούσαμε, επίσης, να πείσουμε τους καθηγητές μας να μιλήσουμε για θέματα του περιβάλλοντος, τα οποία πραγματικά απασχολούν όλον τον κόσμο, εκτός από την Ελλάδα, απ' ό,τι φαίνεται, γιατί δεν υπάρχουν οικολόγοι και δεν αντιπροσωπεύονται και στη Βουλή. Ανακυκλώνονται πολύ λίγα από τα σκουπίδια καθημερινά και γενικά έχουμε μια μεγάλη καθυστέρηση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες πάνω σε περιβαλλοντικά προβλήματα που αγγίζουν και εμάς τους ίδιους.

Θα ήθελα, τέλος, να προσθέσω ότι αντιμετωπίζουμε προβλήματα, δεν έχουμε φέτος χρόνο, αλλά μπορούμε να αλλάξουμε το μέλλον. Δεν είμαστε τόσο μικροί όσο θέλουν να είμαστε. Και απέναντι στους πολιτικούς, στους επικοινωνιολόγους, απέναντι στους ισχυρούς, στους διαφημιστές, στους διευθυντές καναλιών μπορούμε να εναντιωθούμε, μπορούμε να κάνουμε κάτι, να κλείσουμε την τηλεόραση, να πάρουμε το φίλο μας και αντί να πάμε για έναν ακόμη καφέ, να πάμε στη βιβλιοθήκη, σε ένα μουσείο, σε ένα θέατρο. Η ζωή εν μέρει είναι και στα χέρια μας. Σ' αυτούς που μας θέλουν μικρούς, μπορούμε να αντιπαραθέσουμε αυτήν την υπέροχη φράση, που είχε πει ο σεναριογράφος της ταινίας «Ο κύκλος των χαμένων ποιητών»: «Αδράξτε την ημέρα». Μπορούμε να το κάνουμε αυτό. Πιστεύω ότι έχουμε το πνεύμα, τη δημιουργικότητα, την επιθυμία να αλλάξουμε τον κόσμο, να γίνουν όλα καλύτερα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ολοκληρώσαμε τις εισηγήσεις. Με τη συναίνεση του Σώματος να παρατείνουμε λίγο τη συνεδρίαση, ώστε να μπορέσουν οι μαθητές να δευτερολογήσουν και να πουν κάτι όσοι θέλουν.

Πάντως η τοποθέτησή σας ήταν χρήσιμη. Γιατί όταν υπάρχει και η πίεση από τους μαθητές, όχι πίεση αδράνειας, αλλά πίεση δύναμης, απέναντι στους καθηγητές, και οι καθηγητές θα προσπαθούν να είναι καλύτεροι. Αντίθετα, αν αφήνονται....

ΑΝΘΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Καβάλας): Όχι, μόνο στους καθηγητές, αλλά και στους πολιτικούς που δεν δίνουν επιχορηγήσεις για μουσικά σχολεία, όπως αυτά της Καβάλας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ναι, και στους πολιτικούς, σε όλους να υπάρχει πίεση. Και πάντα να μην χρησιμοποιείται σαν άλλοθι, σαν ασφαλιστική δικλείδα το φροντιστήριο και το σχολείο. Δηλαδή, πηγαίνουμε στο σχολείο και λέμε «δεν προσέχουμε, δεν μας ενδιαφέρει, γιατί θα το μάθουμε στο φροντιστήριο» και πηγαίνουμε στο φροντιστήριο και λέμε «θα το μάθω την άλλη μέρα στο σχολείο» και γίνεται μία αέναη κίνηση, χωρίς ποτέ πολλές φορές να καταλήγει σε αποτέλεσμα. Όταν υπάρχει αυτό το σύστημα, που δεν ικανοποιεί καθόλου εμένα προσωπικά, υπάρχει η ασφαλιστική δικλείδα της ανάπαυσης και του εφησυχασμού.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ειρήνη Τζαμτζή, από τη Β΄ Αθηνών.

ΕΙΡΗΝΗ ΤΖΑΜΤΖΗ (Β΄ Αθηνών): Θα ήθελα να μιλήσω στον κ. Μπαμπινιώτη και να του πω ότι δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις παιδιών που μίλησα μαζί τους και δεν ήξεραν καν τι είναι η «Βουλή των Εφήβων». Μιλώ για αυτό το θεσμό, γιατί είναι ένας θεσμός παιδείας, ένας θεσμός προσφοράς σε κάθε νέα γενιά, ο οποίος θα πρέπει να ενισχύεται κάθε χρόνο, να γίνεται γνωστός, γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο όμορφο και τίποτα πιο υπέροχο από το να μπορούμε να εκφραζόμαστε και να βγάζουμε από μέσα μας αυτό που έχουμε. Δηλαδή, αυτή τη στιγμή εμένα μου αρκεί που μίλησα για αυτό που με απασχολεί. Δεν ξέρω αν στο τέλος όλα αυτά που είπα θα είναι αποδεκτά, θα τα ακούσουν οι διάφοροι πολιτικοί, αν θα εφαρμοστούν. Δεν με νοιάζει. Με νοιάζει που μπόρεσα να εκφράσω αυτό που έχω μέσα μου.

Θα ήθελα, επίσης, να σας ευχαριστήσω, όπως και κάθε Έφηβος Βουλευτής θα ήθελε να το κάνει, για την άψογη διοργάνωση και για αυτό το υπέροχο καλωσόρισμα που είχαμε στη Βουλή. Ευχαριστώ πολύ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Παρακαλώ, όποιος επιθυμεί να μπει στην κλήρωση των ομιλητών στην Ολομέλεια, να γράψει το όνομά του.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνος Τσακίρης, από το Νομό Δράμας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Νομός Δράμας): Θα ήθελα να σας ρωτήσω το εξής: Αφορά τα πανεπιστήμια και όχι την Γ΄ Λυκείου που είμαστε. Θέλω να μου πείτε, αν είστε υπέρ ή κατά της άρσης του ασύλου στο πανεπιστήμιο με τα σημερινά δεδομένα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Αριάδνη Κωστομητσοπούλου, από το Νομό Δωδεκανήσου.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΩΣΤΟΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ-ΜΑΡΚΕΤΟΥ (Νομός Δωδεκανήσου): Γιατί το πανεπιστημιακό άσυλο φοβίζει τόσο αυτήν την Κυβέρνηση, ενώ δεν φόβισε, ενδεχομένως, ακόμη και τη Χούντα; Δεν καταργήθηκε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ελευθερία Μαργαρίτη, από την Α΄ Θεσσαλονίκης.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Η συμμαθήτριά μου, της οποίας η καταγωγή είναι από την Καβάλα, είπε ότι μπορούμε να πάρουμε ένα φίλο μας και να πάμε στη βιβλιοθήκη, έτσι ώστε να μορφωθούμε. Η κοινωνία μας είναι τέτοια που αυτό που μας προσφέρει, και σαν παιδιά και σαν φοιτητές του χρόνου, είναι τα μπουζούκια, οι καφέδες και τα ξενύχτια. Αυτό το έχει προσφέρει η κοινωνία μας από την προηγούμενη γενιά, που μπορεί να μην ήταν οι γονείς μας, αλλά τα αδέρφια μας, που αυτή τη στιγμή βρίσκονται σε μια ηλικία 25 με 28 χρονών.

ΑΝΘΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Καβάλας): Ναι, αλλά εμείς δεν θέλουμε να αλλάξουμε την κοινωνία μας; Δεν θέλουμε κάτι καλύτερο; Θα βγεις, θα διασκεδάσεις. Απλά, μπορείς να κάνεις ένα μικρό βήμα. Δεν μιλάω για ριζικές αλλαγές. Δεν λέω να αλλάξουμε όλο τον κόσμο. Μιλάω για μικρά βήματα, που μπορεί ο καθένας μόνος του, σε προσωπικό επίπεδο να κάνει.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΩΣΤΟΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΥ-ΜΑΡΚΕΤΟΥ (Νομός Δωδεκανήσου): Σιγά-σιγά εμείς μπορούμε να τα κάνουμε, γιατί αυτό που υπάρχει στην κοινωνία της Ελλάδας με το ξενύχτι, το ποτό και ό,τι άλλο υπάρχει, δεν υπάρχει στο εξωτερικό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Παν μέτρο άριστον.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ελένη Κριθάρα, από το Νομό Αχαΐας.

ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΘΑΡΑ (Νομός Αχαΐας): Θα ήθελα να πω το εξής: Λέτε για τα πανεπιστήμια. Πιστεύω ότι πρώτα πρέπει να ασχοληθείτε με τον τομέα που προηγείται των πανεπιστημίων. Βεβαίως, για μένα είναι μεγάλη εμπειρία που κατάφερα και βρέθηκα εδώ, αλλά, όπως είπα και νωρίτερα, δεν μπορούμε να μένουμε στα λόγια. Όλο λέμε ότι θα το κάνουμε, το αναβάλλουμε, και τέλος θα φθάσουμε στην ηλικία σας και πιστεύω ότι ακόμα τίποτα δεν θα έχει γίνει. Γιατί πολύ απλά όλοι λέτε -λέω «λέτε» γιατί εσείς είστε, όπως είπε η κοπέλα, σήμερα εδώ- «προσπαθώ» και ότι δεν φθάνει ένας για να αλλάξουν όλα. Αν, όμως, ο ένας ξεκινήσει την αλλαγή, αν περιορίσει τον εαυτόν του, βάλει κάποια όρια και στόχους, σιγά-σιγά οι άλλοι θα τον μιμηθούν και έτσι ο κόσμος μας θα γίνει καλύτερος και θα μπορούμε να επενδύσουμε και εμείς στα όνειρά μας, αλλά και αργότερα και οι άλλες γενιές σε έναν καλύτερο και πιο όμορφο κόσμο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Ευαγγελία Λαμπροπούλου-Μαστοροπούλου, από το Νομό Κοζάνης.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΜΑΣΤΟΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Κοζάνης): Βασικά, δεν μου αρέσει να κρύβομαι πίσω από το δάχτυλό μου. Ναι, είναι μία πολύ ωραία διοργάνωση η «Βουλή των Εφήβων». Συμφωνώ με αυτά που είπατε όλοι και ειδικά το κορίτσι από την Καβάλα, γιατί πιστεύω στη δύναμη του ατόμου και στη δύναμη του συνόλου. Σχεδόν οι περισσότεροι από εδώ μέσα κάποια στιγμή έχουν βγει σίγουρα στο δρόμο ή θα βγουν στο δρόμο και θα είναι αυτοί που θα φωνάξουν, θα διαδηλώσουν, θα πουν κάτι για να εκφράσουν αυτό που νοιώθουν για όλα αυτά που συμβαίνουν.

Κακά τα ψέματα, αν μεθαύριο περάσουμε σε κάποια σχολή με το καλό και με τη δύναμη του Θεού, θα ακολουθήσουμε το συγκεκριμένο ρεύμα. Δηλαδή, γίνεσαι φοιτητής, γράφεις σε μια κομματική παράταξη, ακολουθείς τα μαθήματά σου, ακολουθείς κάθε προσδοκία των γονιών σου και των δικών σου ανθρώπων, των καθηγητών, παίρνεις το πτυχίο σου και ψάχνεις για δουλειά. Αυτό είναι το στερεότυπο που κάνουν οι περισσότεροι.

Νοιώθω ότι οι νέοι έχουν να προσφέρουν πολλά και όχι μόνο με λόγια, αλλά και με έργα, με αυτές τις κινήσεις που κάνουν. Δεν ξέρω αν είδατε στην τηλεόραση τη διαδήλωση που έγινε κατά των ναρκωτικών από τη νεολαία της Πτολεμαΐδας, με αφορμή το επεισόδιο της 14χρονης, που για μας ήταν κάτι το συνηθισμένο. Δεν ξέρω για τις δικές σας πόλεις τι ήταν. Το σχολείο μου ετοιμάζει μια συναυλία την επόμενη εβδομάδα, για να παραπνευθεί για όλα αυτά που

συμβαίνουν και κανείς δεν δίνει σημασία. Αυτό το λέω σαν αφορμή. Μπορεί η νεολαία στη δική σας πόλη να διοργανώνει κάτι άλλο.

Ήθελα να σας ρωτήσω: Εσείς νοιώθετε απογοητευμένος από τη σημερινή νεολαία και από αυτά που αντιμετωπίζουν σήμερα οι άνθρωποι γενικότερα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής, Νεκταρία Παπαδάκη, από το Νομό Ρεθύμνης.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ (Νομός Ρεθύμνης): Θα ήθελα να πω δυο πράγματα. Πρώτον, να συμφωνήσω με την κοπέλα ότι, αν όχι όλοι, ένα μεγάλο ποσοστό των μαθητών, και από εμάς που είμαστε εδώ πέρα σήμερα, αποποιούμαστε τις ευθύνες.

Όλοι έχουμε ευθύνη για την κατάσταση που υπάρχει σήμερα. Και όλοι μπορούμε να βάλουμε το λιθαράκι στο δύσκολο δρόμο. Είναι, βέβαια, σημαντικά αυτά που θα κάνουν οι πολιτικοί, οι μεταρρυθμίσεις και όλα αυτά, αλλά χρειάζονται στήριξη από εμάς και χρειάζεται και εμείς, με τον αγώνα μας τον καθημερινό, να μην επαναπαυόμαστε, να βλέπουμε τις ευθύνες που έχουμε σε κάποια πράγματα, σε πολλά μάλιστα -περισσότερα απ' όσα νομίζουμε- και να προσπαθούμε για το καλύτερο, να μην αφηνόμαστε στο «α, δεν είμαι εγώ, κάποιος άλλος θα το κάνει, εγώ έχω τις πανελλαδικές, το ένα ή το άλλο». Μην κοιτάμε μόνο το άτομο, να κοιτάμε και για το σύνολο, τι μπορούμε να κάνουμε και πώς μπορούμε να προσφέρουμε.

Εμείς εδώ πέρα, παίρνοντας παράδειγμα έναν - έναν από εσάς - βλέπω ότι είστε όλοι παιδιά που μπορείτε να λειτουργήσετε ως πρότυπα, όταν, βλέπουμε το διπλανό με τη σχολική βία, που λέγαμε, να γίνονται κάποια πράγματα, να υπάρχουν παραβατικές συμπεριφορές, μπορούμε με τις συμβουλές μας, μπορούμε με διάφορους τρόπους να το αποτρέψουμε αυτό το πράγμα. Δηλαδή, δεν γίνεται μόνο με την καταστολή των μέτρων. Μπορούμε και εμείς οι ίδιοι να βοηθήσουμε τα παιδιά να έχουν τους ίδιους προβληματισμούς μ' εμάς, να ενδιαφέρονται και να μπορούμε να βελτιωθούμε και εμείς και το μέλλον. Και το τονίζω αυτό: Ευθύνη φέρουμε όλοι. Όχι μόνο οι πολιτικοί, όχι μόνο αυτοί που ηγούνται της καταστάσεως. Πρώτον αυτό.

Δεύτερον, θα ήθελα να πω κάτι που δεν το ανέφερα προηγουμένως, ότι πρέπει να δοθεί μεγάλη σημασία στα ευρωπαϊκά προγράμματα που είναι πολλά και πρέπει, νομίζω, να υποχρεώνετε τα σχολεία να αναλαμβάνουν προγράμματα. Αυτά τα προγράμματα προσφέρουν

πάρα πολλά στους μαθητές. Όπως είναι -ας πούμε- το σημερινό, υπάρχουν και αντίστοιχα ευρωπαϊκά προγράμματα και ελληνικά και διάφορα γενικότερα και πρέπει να υποχρεώνονται τα σχολεία να αναλαμβάνουν τέτοια προγράμματα.

Τέλος, θα ήθελα να πω κάτι, που είπατε προηγουμένως. Είπατε ότι είστε υπέρ της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων, κάνατε μία τέτοια νύξη ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Δεν είπα αυτό.

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ (Νομός Ρεθύμνης): Να σας πω τι κατάλαβα εγώ. Για να βελτιωθεί η ποιότητα των πανεπιστημίων. Ίσως έχετε δίκιο. Απλά, πρέπει να αποφασίσουμε ανάμεσα σε δύο πράγματα: Ή θα είναι, όπως στο εξωτερικό, δωρεάν δημόσια εκπαίδευση πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, δωρεάν όμως με τη σημασία του όρου και θα είναι η τριτοβάθμια αυτή που θα επιβαρύνονται οι γονείς μας ή θα γίνεται το ανάποδο. Δεν γίνεται να επιβαρυνόμαστε και για την πρωτοβάθμια και για τη δευτεροβάθμια και για την τριτοβάθμια. Εγώ είμαι κατά της ιδιωτικοποίησης, αλλά ακόμα και αν το λέτε για να βελτιωθεί η ποιότητα των πανεπιστημίων, που πρέπει να βελτιωθεί και έχετε δίκιο, πιστεύω ότι πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ποια θα είναι η δημόσια και ποια θα είναι η ιδιωτική. Να δοθεί μεγάλη σημασία σ' αυτό, γιατί, αν είναι να γίνουν ιδιωτικά πανεπιστήμια και να εξακολουθεί να υφίσταται η κατάσταση που υπάρχει τώρα στην πρωτοβάθμια και στη δευτεροβάθμια, λυπάμαι, αλλά θα είμαστε άξιοι της τύχης μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ένα λεπτό, να ολοκληρώσουμε εδώ πέρα, διότι με ειδοποιούν από την Υπηρεσία ότι πρέπει να προχωρήσουμε στην επόμενη συνεδρίαση.

Κατ' αρχήν, εγώ είμαι υπέρ του δημόσιου πανεπιστήμιου, γιατί είμαι λειτουργός σε δημόσιο πανεπιστήμιο. Αλλά πρέπει να δούμε και την πραγματικότητα. Ποια είναι η πραγματικότητα; Ότι μέσω ενός άρθρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης πάνε να δώσουν επαγγελματικά δικαιώματα σε σχολές που λειτουργούν στη χώρα μας με απόφαση του Υπουργείου Εμπορείου -αμφιβόλου ποιότητας πολλές απ' αυτές- και πάνε από το παράθυρο να δημιουργήσουν ένα πρόβλημα. Αυτό το πρόβλημα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε. Δηλαδή, αύριο μεθαύριο, κάποιος από εσάς που θα είναι απόφοιτος μιας σχολής, π.χ. Οικονομικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, μπορεί να έχει τα ίδια δικαιώματα με κάποιον ενός ιδιωτικού, το οποίο δημιουργήθηκε ανεξέλεγκτα στη χώρα μας. Δεν θα πρέπει αυτό να το βάλουμε κάτω

από έναν έλεγχο; Να το βάλουμε να λειτουργήσει, αφού λειτουργεί, με τα πρότυπα με τα οποία λειτουργεί και ένα δημόσιο πανεπιστήμιο; Να βάλουμε κανόνες εισαγωγής εκεί των φοιτητών, όχι όπως τώρα που πηγαίνει όποιος θέλει και θα έχει αύριο το ίδιο δικαίωμα με σένα, που εγώ αυτό δεν το δέχομαι. Πρέπει να βάλουμε κανόνες. Οι καθηγητές εκεί να έχουν τα ίδια προσόντα που έχουν οι καθηγητές του δημόσιου πανεπιστημίου, η ύλη να είναι η ύλη του δημόσιου πανεπιστημίου και γενικώς τα στάνταρντ να είναι τα ίδια, αυτό εννοώ.

Μετά, δεν ψηφίσαμε ούτε μιλάμε για άρση πανεπιστημιακού ασύλου. Αυτό ποτέ. Είμαι υπέρ. Αλλά παλαιότερα η άρση του πανεπιστημιακού ασύλου γινόταν από μία τριμελή επιτροπή, η οποία εσκεμμένως -και το λέω μετά λόγου γνώσεως- δεν συνεδρίαζε ποτέ. Είτε έπαιρνε φωτιά το Πολυτεχνείο. Ήθελε ομόφωνη απόφαση του εκπροσώπου των φοιτητών, του Πρυτάνεως και εκπροσώπου των καθηγητών. Αυτή η τριμελής επιτροπή δεν συνεδρίαζε ποτέ και ήθελε ομόφωνη απόφαση, με αποτέλεσμα να «πληρώνετε εσείς» δισεκατομμύρια ευρώ από τις καταστροφές οι οποίες γίνονταν στο Πανεπιστήμιο. Το Πολυτεχνείο εδώ έχει καταστραφεί πόσες φορές.

Αυτήν τη στιγμή, τι λέμε; Τι λέει ο νέος νόμος; Ότι το Πρυτανικό Συμβούλιο αποφασίζει για την άρση του ασύλου, εκεί όπου χρειάζεται. Διευρύνεται ένα όργανο, το οποίο λειτουργεί σε τακτά χρονικά διαστήματα. Δεν αλλάζει ούτε καταργείται το πανεπιστημιακό άσυλο. Γι' αυτό και κάνουμε τις διευκρινίσεις αυτές, γι' αυτό γίνεται ο διάλογος. Δεν είναι κανένας κατά του πανεπιστημιακού ασύλου, αλλά του πραγματικού ασύλου, όχι της ασυλίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Νομός Δράμας): Ακριβώς, γιατί σύμφωνα με το τελευταία δεδομένα και κάθε χρόνο τα επεισόδια είναι στάνταρ στο Πολυτεχνείο και αυτά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Επομένως, ποιος δεν θυμάται τις ζημιές που έγιναν στο Πολυτεχνείο; Κοιτάξτε, οι ζημιές του Πολυτεχνείου ήταν τεράστιες και ήταν ζημιές και σε έργα τέχνης, τα οποία δεν αποκαθίστανται και δεν βρίσκονται πλέον. Γιατί να γίνονται; Και δεν σας λέω μόνο εκεί. Μπορεί να είναι και στα Τ.Ε.Ι. της Λάρισας ή σε κάποιο άλλο αργότερα. Δεν πρέπει να τα προστατεύσουμε; Μιλήσατε για πολιτιστική κληρονομιά προηγουμένως, προστασία κ.λπ., μιλήσατε για πολλά πράγματα. Δεν πρέπει να προστατεύσουμε αυτά;

Δεν είμαι απογοητευμένος από τη σημερινή νεολαία. Είμαι ενθουσιασμένος, γιατί βλέπω ότι είναι καλύτερη από εμένα, όταν ήμουν στην ηλικία σας. Είστε πολύ καλύτεροι και αυτό

σημαίνει ότι η κοινωνία πάει μπροστά και θα πάει ακόμη καλύτερα.

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να κλείσουμε τη συζήτηση.

ΝΕΦΕΛΗ – ΦΩΦΩ ΣΙΑΝΙΔΟΥ (Νομός Ροδόπης): Πριν κλείσουμε, να κάνω μόνο μία τελευταία, πολύ ολιγόλεπτη, παρέμβαση;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ορίστε.

ΝΕΦΕΛΗ – ΦΩΦΩ ΣΙΑΝΙΔΟΥ (Νομός Ροδόπης): Ονομάζομαι Σιανίδου Νεφέλη.

Αναφέρομαι σε όλα αυτά που είπαμε μέχρι τώρα και ειδικότερα στο γενικό συμπέρασμα που βγάλαμε, ότι εμείς οι νέοι μπορούμε να αλλάξουμε το μέλλον αυτής της χώρας. Γι' αυτό θα παρακαλούσα όλα τα παιδιά που βρίσκονται εδώ πέρα, μαζί με εμένα φυσικά, διότι αυτά που λέγονται είναι πραγματικά πάρα πολύ σοβαρά - είμαστε απλά κάποιοι αντιπρόσωποι των παιδιών των νομών μας, των πόλεων μας κ.λπ. - θα παρακαλούσα, λοιπόν, όλα τα παιδιά να μεταφέρουν αυτά που είπαμε σήμερα και στους συμμαθητές τους, στους φίλους τους, γενικότερα στην οικογένειά τους, στους πάντες, ώστε να συσπειρωθούμε όλοι οι νέοι και να μπορέσουμε, να καταφέρουμε να κάνουμε πράξη όλα αυτά που λέμε σήμερα.

Ευχαριστώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ.

Ήταν μία γόνιμη, πραγματικά, συζήτηση. Σ' αυτό το σημείο πρέπει να ολοκληρώσουμε, γιατί μας πιέζουν. Ολοκληρώθηκε η συζήτηση, εξαντλήθηκε ο κατάλογος των ομιλητών, κάναμε και δευτερολογίες.

Προχωρούμε στη διαδικασία των ψηφοφοριών. Θα ψηφίσουμε επί της αρχής τη Σύνοψη Κειμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής μας, που σημαίνει ότι δεχόμαστε το κείμενο της Σύνοψης αυτής ως μία βάση για τη συζήτηση των επί μέρους θεμάτων της Επιτροπής.

ΕΝΑΣ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Μπορώ να ρωτήσω κάτι, σχετικά με τη Σύνοψη Κειμένων; Υπάρχουν κάποια θέματα στα οποία υπάρχουν κάποιες διαφωνίες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Θα διαφωνήσετε σ' αυτές, όταν τεθούν σε ψηφοφορία.

ΕΝΑΣ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Εννοώ ότι στις προτάσεις λέει η από τη μία να μην ιδρυθούν ιδιωτικά πανεπιστήμια και αμέσως από κάτω λέει να ιδρυθούν ιδιωτικά πανεπιστήμια, υπό όρους. Πώς θα ψηφίσουμε εμείς αν συμφωνούμε ή όχι;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ (Προεδρεύων της Επιτροπής): Οι προτάσεις αυτές

είναι ο συγκερασμός όλων των προτάσεων που υπήρχαν μέσα στις εργασίες τις δικές σας και ψηφίζουμε το κεφάλαιο επί της αρχής. Γι' αυτό λέμε σαν μια βάση μέρους θεμάτων αυτής, επί της αρχής στο κείμενο. Δηλαδή, τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος, δηλαδή τον αθλητισμό, την ανώτατη εκπαίδευση, τον ελεύθερο χρόνο, τον επαγγελματικό προσανατολισμό, τη σχολική βία, τα εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού, τα προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος, την εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελμάτων και τη «Βουλή των Εφήβων», τα δέκα αυτά επί της αρχής. Η ψηφοφορία θα γίνει δι' ανατάσεως της χειρός επί της αρχής σε όλα αυτά, όχι μέσα σε κάθε πρόταση ξεχωριστά, επί της αρχής σε όλα αυτά τα θέματα τα οποία συζητήσαμε εδώ πέρα, στη φιλοσοφία αυτή που αναπτύξατε όλοι εδώ πέρα, η καθεμιά και ο καθένας σας ξεχωριστά.

Παρακαλούνται να σηκώσουν το χέρι όσοι συμφωνούν επί της αρχής.

(Σηκώνουν το χέρι οι περισσότεροι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, γίνεται δεκτή επί της αρχής, κατά πλειοψηφία.

Θα ψηφίσουμε τώρα τα επιμέρους κεφάλαια.

Κεφάλαιο πρώτο: Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος.

Οι αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το πρώτο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το πρώτο κεφάλαιο «Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο δεύτερο: Αθλητισμός – ο αθλητισμός στην εκπαίδευση.

Οι αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το δεύτερο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το δεύτερο κεφάλαιο «Αθλητισμός – ο αθλητισμός στην εκπαίδευση» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Τρίτο κεφάλαιο: Η Ανώτατη Εκπαίδευση.

Οι αποδεχόμενοι το τρίτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το τρίτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το τρίτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το τρίτο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το τρίτο κεφάλαιο «Η Ανώτατη Εκπαίδευση» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Τέταρτο κεφάλαιο: Ελεύθερος χρόνος.

Οι αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το τέταρτο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το τέταρτο κεφάλαιο «Ελεύθερος χρόνος» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Πέμπτο Κεφάλαιο: Επαγγελματικός προσανατολισμός.

Οι αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το πέμπτο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το πέμπτο κεφάλαιο «Επαγγελματικός προσανατολισμός» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Έκτο κεφάλαιο: Σχολική Βία.

Οι αποδεχόμενοι το έκτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το έκτο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το έκτο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το έκτο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το έκτο κεφάλαιο «Σχολική βία» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Κεφάλαιο έβδομο: Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού.

Οι αποδεχόμενοι το έβδομο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές.)

Συνεπώς, το έβδομο κεφάλαιο «Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

Όγδοο κεφάλαιο: Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος.

Οι αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το όγδοο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το όγδοο κεφάλαιο «Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Ένατο κεφάλαιο: Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελματιών.

Οι αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το ένατο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το ένατο κεφάλαιο «Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελματιών» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Δέκατο κεφάλαιο: Η «Βουλή των Εφήβων».

Οι αποδεχόμενοι το δέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι το δέκατο κεφάλαιο).

Οι μη αποδεχόμενοι το δέκατο κεφάλαιο να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι το δέκατο κεφάλαιο)

Συνεπώς, το δέκατο κεφάλαιο «Η Βουλή των Εφήβων» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

Ολοκληρώθηκε η ψηφοφορία των κεφαλαίων και ερωτάται η Επιτροπή εάν γίνεται δεκτή η Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων και στο σύνολό της.

Οι αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων).

Οι μη αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι τους οι μη αποδεχόμενοι τη Σύνοψη Κειμένων)

Συνεπώς, η Σύνοψη Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία και στο σύνολό της.

Ακολουθεί η κλήρωση για τους δύο Έφηβους Βουλευτές που θα μιλήσουν στην

Ολομέλεια.

Δεν θα αναγράψουν το όνομά τους η Κύπρια Έφηβος Βουλευτής και η Έφηβος Βουλευτής από το εξωτερικό.

Παρακαλώ να φέρετε την κάλπη στην Έδρα για να γίνει η κλήρωση και να τραβήξουν τα χαρτιά με τα ονόματα οι δύο Έφηβοι Βουλευτές που δεν θα πάρουν μέρος στην κλήρωση, από την Κύπρο και από το εξωτερικό.

(Στο σημείο αυτό γίνεται η κλήρωση από τις δύο Εφήβους Βουλευτές από την Κύπρο και από το εξωτερικό)

Το πρώτο όνομα που κληρώθηκε είναι της Έφηβου Βουλευτή Δέσποινας-Κλυταιμνήστρας Λάσκαρη, από την Β΄ Πειραιώς.

Το δεύτερο όνομα που κληρώθηκε είναι της Έφηβου Βουλευτή Αικατερίνης Παπασταύρου, από το Νομό Καστοριάς.

Θα αναφερθείτε στην εισήγησή σας αλλά και στη σύνθεση των απόψεων που ακούστηκαν μέσα εδώ. Με ό,τι θεωρείτε αναγκαίο να εμπλουτίσετε την ομιλία σας, μπορείτε να το κάνετε.

Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, ολοκληρώθηκε η συνεδρίαση.

Σας ευχαριστούμε πολύ. Σας εύχομαι καλή τύχη, καλή δύναμη και καλόν ελεύθερο χρόνο.

Στο σημείο αυτό και περί ώρα 12.30' λύθηκε η συνεδρίαση.

**ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Β΄ ΤΜΗΜΑ)**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

ΙΒ΄ ΣΥΝΟΔΟΣ 2006 - 2007

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Β΄ Τμήμα)

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ

Της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων (Β΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» στα θέματα «Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος, Αθλητισμός – Ο αθλητισμός στην εκπαίδευση, Η Ανώτατη Εκπαίδευση, Ελεύθερος Χρόνος, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Σχολική Βία, Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού, Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος, Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελμάτων, Η «Βουλή των Εφήβων», που περιλαμβάνονται στη Σύνθεση Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΒ΄ Σύνοδος 2006 – 2007

Προς την Ολομέλεια της «Βουλής των Εφήβων»

Η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων (Β΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» συνήλθε στις 19 Ιανουαρίου 2008, σε συνεδρίαση, υπό την προεδρία του Βουλευτή Λαρίσης, κ. Κωνσταντίνου Αγοραστού και του Βουλευτή Α΄ Αθηνών, κ. Αθανασίου Αλευρά, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων της Σύνθεσης Κειμένων, που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων (Β΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Κουτσούκου Ανθούλα (Νομός Αττικής), Κριθαρά Ελένη (Νομός Αχαΐας), Κρόκος Παναγιώτης (Α΄ Αθηνών), Κωνσταντινίδης Αντώνιος (Α΄ Θεσσαλονίκης), Κωστομητσοπούλου - Μαρκέτου Αριάδνη (Νομός Δωδεκανήσου), Λαμπροπούλου Αδαμαντία (Νομός Αχαΐας), Λαμπροπούλου Ευαγγελία (Νομός Κοζάνης),

Λάσκαρη Δέσποινα – Κλυταιμνήστρα (Β΄ Πειραιώς), Λειβαδιώτου Αικατερίνη (Νομός Χαλκιδικής), Μαργαρίτη Ελευθερία (Α΄ Θεσσαλονίκης), Μιχαήλ Φλωρεντία (Κύπρος), Μιχάλτσου Μαρία (Νομός Φθιώτιδος), Μπαλτά Αικατερίνη - Ευαγγελία (Νομός Αργολίδος), Μπάρης Χριστιάνης (Νομός Φωκίδος), Μπέλλος Μιχαήλ - Νικόλαος (Νομός Πρεβέζης), Μποτονάκη Μαρίνα (Β΄ Αθηνών), Μπουλταδάκη Άννα - Δανάη (Α΄ Θεσσαλονίκης), Μπούρου Μαρουλία (Νομός Πιερίας), Παπαδάκη Νεκταρία (Νομός Ρεθύμνης), Παπαδημητράκη Ελένη - Άννα (Νομός Χανίων), Παπαδοπούλου Ανθή (Νομός Καβάλας), Παπαϊωάννου Βασιλική (Νομός Καρδίτσας), Παπασταύρου Αικατερίνη (Νομός Καστοριάς), Παυλάκος Γεώργιος (Νομός Κορινθίας), Πέτση Τατιάνα (Νομός Θεσπρωτίας), Πλαμαντούρα Γεωργία (Νομός Ηλείας), Πλατανάκη Ελένη (Γερμανία), Ρομποτής Μάριος (Νομός Ιωαννίνων), Σιανίδου Νεφέλη - Φωφώ (Νομός Ροδόπης), Σιδέρη Ιωάννα (Α΄ Πειραιώς), Σιμώνη Ιωάννα (Α΄ Πειραιώς), Σολδάτου Χριστιάνα (Βέλγιο), Σταμπουλιτζής Κυριάκος (Νομός Φλωρίνης), Τζαμτζή Ειρήνη (Β΄ Αθηνών), Τζελέπη Μαρία (Νομός Δράμας), Τζέλιου Κων/να (Νομός Λαρίσης), Τσακίρης Κων/νος (Νομός Δράμας), Τσοπούλου Άννα (Α΄ Θεσσαλονίκης), Χαβαλεδάκη Έλενα (Β΄ Αθηνών), Χαραλάμπους Αντρέας (Κύπρος), Χουρδάκης Γιάννης (Νομός Ρεθύμνης) και Ψαρογιάννης Χρήστος (Νομός Καβάλας).

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων, έλαβαν το λόγο η Εισηγήτρια Έφηβος Βουλευτής Τζαμτζή Ειρήνη και οι Έφηβοι Βουλευτές: Τζέλιου Κωνσταντίνα, Παυλάκος Γεώργιος, Παπασταύρου Αικατερίνη, Λαμπροπούλου Ευαγγελία, Σιδέρη Ιωάννα, Λαμπροπούλου Αδαμαντία, Κριθαρά Ελένη, Κρόκος Παναγιώτης, Παπαϊωάννου Βασιλική, Μπαλτά Αικατερίνη – Ευαγγελία, Λάσκαρη Δέσποινα – Κλυταιμνήστρα, Ρομποτής Μάριος, Πλαμαντούρα Γεωργία, Χουρδάκης Γιάννης, Παπαδάκη Νεκταρία, Σταμπουλιτζής Κυριάκος, Μπούρου Μαρουλία, Σιανίδου Νεφέλη – Φωφώ, Παπαδημητράκη Ελένη – Άννα, Μιχάλτσου Μαρία, Μπουλταδάκη Άννα – Δανάη, Μαργαρίτη Ελευθερία, Κωνσταντινίδης Αντώνιος, Μιχαήλ Φλωρεντία, Πλατανάκη Ελένη, Μπέλλος Μιχαήλ – Νικόλαος, Χαβαλεδάκη Έλενα, Κουτσούκου Ανθούλα, Σιμώνη Ιωάννα, Παπαδοπούλου Ανθή, Τσακίρης Κων/νος και Κωστομητσοπούλου – Μαρκέτου Αριάδνη.

Η Εισηγήτρια, Έφηβος Βουλευτής Ειρήνη Τζαμτζή (Β΄ Αθηνών), είπε τα εξής:

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως οι Επιτροπές Μορφωτικών Υποθέσεων είναι δύο, καθώς το θέμα του εκπαιδευτικού συστήματος και της ανώτερης εκπαίδευσης, σε συνδυασμό με τα προβλήματα και τις ελλείψεις που παρουσιάζουν, αποτελεί ένα θέμα που, λίγο ως πολύ, απασχολεί τους περισσότερους εφήβους. Θεωρώ πως ο καθένας μας προσδοκά περισσότερα από το εκπαιδευτικό σύστημα. Δεν μένει ευχαριστημένος με τη σημερινή του εικόνα και βρίσκεται σε θέση να σκέφτεται και να προτείνει τρόπους και λύσεις για τη βελτίωση τόσο του εκπαιδευτικού συστήματος όσο και της ανώτατης εκπαίδευσης.

Επιπρόσθετα, σημαντικά θέματα, όπως αυτά του παραγκωνισμού του αθλητισμού από το σχολικό σύστημα, καθώς και της απροσδόκητης ασημαντότητας που έχει αποκτήσει το μάθημα του επαγγελματικού προσανατολισμού, το οποίο είχε άλλες προδιαγραφές, είναι και αυτά σοβαρά φαινόμενα, για τα οποία είμαστε σε θέση να προτείνουμε λύσεις, αφού εμείς τα βιώνουμε.

Ωστόσο, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στο ζήτημα που με απασχολεί περισσότερο, πάνω στο οποίο εργάστηκα και το οποίο θεωρώ πως βρίσκομαι σε θέση να καλύψω πληρέστερα. Θα επιχειρήσω να προβάλω και να περιγράψω το πρόβλημα της παντελούς έλλειψης καλλιτεχνικής εκπαίδευσης και συνειδησης, ειδικότερα της μουσικής εκπαίδευσης των νέων παιδιών. Προφανώς, δεν θεωρώ υπεύθυνα για αυτήν την κατάσταση τα νέα παιδιά, γι' αυτό και θα προσπαθήσω να φέρω στην επιφάνεια τα πραγματικά αίτια και τους πραγματικούς υπεύθυνους, με σκοπό την από κοινού λύση του προβλήματος.

Αρχικά, από τη στιγμή που μιλάμε για μουσική παιδεία και εκπαίδευση, αξίζει να αναφερθεί η αξία της μουσικής. Η μουσική είναι τέχνη. Αποτελεί, ίσως, το σημαντικότερο και καλύτερο μέσο έκφρασης των συναισθημάτων του ανθρώπου, καθώς και μέσο εκτόνωσης και διαφυγής από την επιβαρυσμένη καθημερινότητά του. Η ενασχόληση με τη μουσική, όπως και με κάθε άλλου είδους τέχνη, διευρύνει τους πνευματικούς ορίζοντες του ανθρώπου, αναπτύσσει την κριτική του ικανότητα, προσφέρει ψυχική υγεία και γαλήνη, γι' αυτό και θεωρώ απαραίτητη την επαφή του ανθρώπου με τη μουσική ή με κάποιου άλλου είδους τέχνη, από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ζωής του.

Η μουσική, όμως, δεν ωφελεί τον άνθρωπο μόνο σε προσωπικό επίπεδο, αλλά ενώνει τους ανθρώπους και τους λαούς, ξεπερνώντας τυχόν δυσκολίες. Ωστόσο, στις σύγχρονες ημέρες δεν αξιοποιείται η προσφορά της. Το σχολείο θεωρώ ότι θα πρέπει να είναι ο

σημαντικότερος φορέας μουσικής εκπαίδευσης. Δεν ενθαρρύνει το μαθητή να ασχοληθεί με τη μουσική, πόσο μάλλον δεν την τοποθετεί ως μία από τις προτεραιότητές του. Το σχολείο είναι αυτό που θα πρέπει να προσφέρει μουσική εκπαίδευση, να εισάγει στο άτομο το αίσθημα του ωραίου, να του καλλιεργήσει την ικανότητα να μπορεί να διαχωρίσει το έντεχνο από το άτεχνο, το ουσιώδες από το ανούσιο, το δημιουργικό από το πρόχειρο, το αληθινό από το ψεύτικο, γεγονός που, κατά τη γνώμη μου, δεν συμβαίνει σήμερα.

Σε συνδυασμό με το φαινόμενο της εποχής, σύμφωνα με το οποίο η τέχνη - μέχρι και ένα απλό τραγούδι - έχει αποκτήσει τιμή και μεταφράζεται σε χρηματικές μονάδες, η παρούσα κατάσταση επιβαρύνεται. Τα Μ.Μ.Ε., που αποτελούν και αυτά φορείς μουσικής παιδείας, προβάλλουν διάφορες μορφές τέχνης, καθώς και τους δημιουργούς τους, με μόνη επιδίωξη την κάλυψη των οικονομικών τους συμφερόντων. Τα προβλήματα της παντελούς έλλειψης καλλιτεχνικής συνείδησης διογκώνονται από το φαινόμενο της ανυπαρξίας ελεύθερου χρόνου των νέων παιδιών.

Η ενασχόληση με τη μουσική ή με οποιοδήποτε άλλη εξωσχολική ασχολία αποτελεί πολυτέλεια στις μέρες μας. Μέσα στο υπερφορτωμένο πρόγραμμά του το παιδί δεν έχει δυνατότητα να ασχοληθεί με κάτι που του αρέσει, με κάτι που το ενδιαφέρει πραγματικά, με κάτι εναλλακτικό, που θα μπορέσει να του προσφέρει κάποιες στιγμές ψυχαγωγίας και γιατί όχι δημιουργίας.

Όπως είναι φυσικό, τις επιπτώσεις της επικρατούσας κατάστασης τις βιώνουμε καθημερινά. Ο άνθρωπος, ειδικά ο νέος, χάνει την ευκαιρία να εκφράσει μέσα από τις τέχνες τα συναισθήματά του και καταφεύγει σε άλλα μέσα εκτόνωσης, που πολλές φορές αντικειμενικά δεν είναι ενδεδειγμένα.

Επιπρόσθετα, σε περίπτωση που κάποιο παιδί ή κάποιος έφηβος μπορεί να διαθέσει κάποιο χρόνο, ώστε να ασχοληθεί με τη μουσική ή με κάποια άλλη τέχνη, αναγκάζεται να παρακολουθήσει μαθήματα σε ιδιωτικές σχολές, κατά κύριο λόγο. Αν, όμως, ο οικογενειακός προϋπολογισμός δεν το επιτρέπει, τότε το παιδί είναι αναγκασμένο να εγκαταλείψει τα σχέδιά του.

Είμαι πεπεισμένη πως η κατάσταση μπορεί να αλλάξει, αρκεί να γίνουν σταδιακά οι σωστές κινήσεις από την Πολιτεία. Αρχικά είναι απαραίτητη η συστηματοποίηση του μαθήματος της μουσικής στο σχολικό πρόγραμμα, καθώς και η δυνατότητα δημιουργίας

τμήματος μουσικής στις τάξεις του λυκείου, στις περιπτώσεις που ο αριθμός των μαθητών είναι επαρκής.

Επιπλέον, σε επίπεδο Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι αναγκαία η δημιουργία πνευματικών κέντρων και η ενίσχυση των υπαρχόντων πνευματικών κέντρων, με ολική χρηματική επιδότηση από την Πολιτεία και τους δήμους. Σε δεύτερο στάδιο είναι ο έλεγχος των προβολών των Μ.Μ.Ε. όσον αφορά στα προϊόντα της ελληνικής τέχνης. Η προβολή τους θα πρέπει να γίνεται με αυστηρά αντικειμενικά κριτήρια.

Γνωρίζω πως ζούμε σε μία εποχή που το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Γνωρίζω πως ο ίδιος ο Έλληνας έχει να αντιμετωπίσει καθημερινά προβλήματα και πως είναι σημαντικός ο αριθμός εκείνων που δεν μπορούν να καλύψουν ούτε τις επιτακτικές τους ανάγκες. Ωστόσο, θα ήταν αναγκαία η ευαισθητοποίηση του κράτους και σε αυτού του είδους τα προβλήματα. Ίσως, με την επίλυσή τους, κάποιες συνθήκες αλλάξουν προς το καλύτερο και με αυτόν τον τρόπο να ξεκινήσουμε να βρίσκουμε λύσεις και για τα υπόλοιπα, πιο σοβαρά, προβλήματά μας, με άλλη διάθεση. Τουλάχιστον, ας γίνει μία προσπάθεια.

Επίσης, οι ομιλητές Έφηβοι Βουλευτές διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνθεσης Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων.

Στη συνέχεια, η Σύνθεση Κειμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, έγινε δεκτή, κατ' αρχήν, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

Το θέμα «Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού» έγινε δεκτό, ομόφωνα.

Τα θέματα «Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος, Αθλητισμός – Ο αθλητισμός στην εκπαίδευση, Η Ανώτατη Εκπαίδευση, Ελεύθερος Χρόνος, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Σχολική Βία, Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος, Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελμάτων και Η «Βουλή των Εφήβων»» έγιναν δεκτά, κατά πλειοψηφία.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων (Β΄ Τμήμα) της «Βουλής των Εφήβων» κατά την εξέταση των θεμάτων «Τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος, Αθλητισμός – Ο αθλητισμός στην εκπαίδευση, Η Ανώτατη Εκπαίδευση, Ελεύθερος Χρόνος, Επαγγελματικός Προσανατολισμός, Σχολική Βία, Εκπαιδευτικά προβλήματα των Ελλήνων του εξωτερικού, Προβλήματα τοπικού ενδιαφέροντος, Η εξαφάνιση των παραδοσιακών επαγγελμάτων, Η «Βουλή των Εφήβων»», που περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κειμένων των μαθητών της Β΄ Τάξης των Λυκείων (Ενιαίων, Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Εσπερινών, Ειδικών, Μουσικών και Γυμνασίων με λυκειακές τάξεις) της Ελλάδας, της Κύπρου και της αντίστοιχης τάξης των Ελληνικών Σχολείων του Εξωτερικού και των μαθητών της τελευταίας τάξης του Α΄ Κύκλου των Τ.Ε.Ε. (Δημοσίων, Ιδιωτικών, Ημερησίων, Απογευματινών, Εσπερινών, Ειδικών) της Ελλάδας, καθώς και των μαθητών της Β΄ Τάξης των Τεχνικών Σχολών της Κύπρου, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», ΙΒ' Σύνοδος 2006 – 2007, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις της Εισηγήτριας Ειρήνης Τζαμτζή, καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοψη των Κειμένων, κατ' αρχήν, κατά θέμα και προτάσεις, καθώς και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία, και εισηγείται την ψήφισή της από την Ολομέλεια της «Βουλής των Εφήβων», ως έχει.

Αθήνα, 19 Ιανουαρίου 2008

**ΟΙ ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΜΟΡΦΩΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (Β΄ ΤΜΗΜΑ)**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΛΕΥΡΑΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Α΄ ΑΘΗΝΩΝ